[illegible]

tabe[illegible] masalus cos [illegible]

[illegible] no dabit [illegible]

Forti uista trono [illegible] ria mac [illegible] pono

Foro

[illegible] [illegible] [illegible] lib

[illegible] 2.

quot [illegible] i ferigori
[illegible]

[illegible]

Logica in octo Tractatus tributa.

LJS BIBLIOTHECA SCHOENBERGENSIS
56
SCHOENBERG DATABASE OF MANUSCRIPTS LJS

Omnibus insimz circuiti librorum magnitudinem studentium tedium constituentem in aio nectiorum et aliorum nimiam breuitatem, quibus fere nulla est anexa doctrina. Ideo volens medium retinere, utriusque sapiens naturam extremi compendium utile construxi iuuenibus pluribus diuisum tractatibus quorum. Primus summularum tradit notitiam. Secundus suppositionum declarat materiam. 3us consequentiarum ondit doctrinam. 4us terminorum ondit uim probatiuam. 5us ligando regulam docet obligatoriam. 6us insolubilia soluendi dat artem et materiam. 7us contra positiones obiicit solutorem addendo responsiuam. 8us uero 1a fortificat per rationes argumentatiuam. Quia igitur doctrina quecumque a minori ut ait philosophus in physicorum phy[illegible] sumit exordium, Iste tractatus primus tum sic diffiniens incipit a prori.

Terminus est signum orationis institutiuum, ut pars propinqua eiusdem, sicut ly homo et ly al. Et notanter dicitur pars propinqua quia oratio habet partes propinquas et remotas, propinqua uocatur dictio, remota uero uocatur littera uel sillaba. Dictio igitur est terminus, et non littera uel sillaba illius. Prima diuisio est quod terminorum quidam est per se significatiuus, quidam uero non terminus per se significatiuus est qui per se sumptus aliquid representat, ut homo uel al. Terminus non per se significatiuus est qui per se sumptus nichil representat, ut omnis, nullus et similes. Secunda diuisio est ista terminorum quidam significat naturaliter, quidam ad placitum. Terminus naturaliter significans est ille qui apud omnes homines eiusdem est representatiuus sicut ly homo uel ly al in mente. Terminus uero ad placitum significans est ille qui non apud omnes eiusdem est representatiuus sicut iste terminus homo in uoce uel in scripto qui apud nos significat hominem, sed apud alias nationes non significat, sicut sunt greci et hebrei. 3a diuisio est ista terminorum quidam est cathegorematicus, quidam sincathegorematicus. Terminus cathegorematicus est ille qui tam per se quam cum alio habet proprium significatum, ut ly homo qui siue ponatur in oratione siue extra significat hominem. Terminus sincathegorematicus est ille qui per se sumptus nullius est significatiuus, ut signa distributiua, omnis, nullus et similia, et signa particularia, ut aliquis alter etc. et propositiones aduerbia et coniunctiones. Signa namque distributiua habent officium quod denotant distributiue et particularia particulariter. Et propositiones determinant sub certo casu, aduerbia uerbum et coniunctiones habent coniungere terminos uel orationes. Quarta diuisio terminorum quidam est prime intentionis, et quidam secunde. Terminus prime intentionis est terminus mentalis significans non tamen signa sed significans rem que non est terminus dato quod esset, sicut ly homo significat hominem uel plures quorum nullus potest esse terminus. Terminus autem secunde intentionis est terminus mentalis significans solummodo terminum uel propositiones, ut illi termini mentales, nomen uerbum participium pronomen etc. 4a diuisio terminorum quidam sunt prime impositionis et quidam secunde. Terminus prime impositionis est terminus uocalis uel scriptus significans non tamen ut ly homo in uoce uel in scripto. Terminus autem secunde impositionis est terminus uocalis uel scriptus

signis solummodo tuz ul' ppones sic isti ti vocales ul' scripti, no ubuz pti pnomi ppo z oro est. C 6a dio est 1a tioz quidaz sut gplexi quida igplexi. Ter9 igplex9 vocat dicio ut lapis ul' lig'. s3 gplex9 vocat ut oro/ ut ho alb9/ sor. z plo et deuz esse. z h9.

4 Dicia de noie z ubo ex quib9 oro gponit loyc9 pri gsidat, io de hys restat diffi'es assignare. Nomen igr e ts signis sine tpe c9 na ps ad sigt separata, ut ho/ i ista diffine poit ts loco gnis/ qr oe nom e ts z no eg9, dicit sig qr ti no sigfica m no sut noia ap logicuz, s3 bn apd gmaticu/ ut t ois ntts z silia, 3o dicit sine tpe ad dria ubi z pticipy q signt t cu tpe/ 4o c9 nlla ps aliquid sigt separata, ad dria oronis c9 ptes significat C Verbu e ts tple significats z ex morz unitis c9 n ps separata ad sigt/ ut ct, ul' disputat/ dicit p° tple sigficats ad dria nois qd' sigt sine tpe/ 2o dicit z ex morz unitis ad dria ptiapy qd sigt cu tpe/ s3 no unit suppo cu appo. sic ubuz. Cete at ptile ponunt sic in diffine nois C Oro e ts sigficats c9 aliq ps ad sigt ut ho alb9/ z dm ee/ ultia ptila poit ad dria nois z ubi quorz ptes no signt C Oronuz a pfca a a impfca, pfca e 1a q pfctm sesuz gnat i aio auditois, ut ho currit Impfca no e 1a q ipfctm sensuz gnat i aio auditois ut deu ee, ho alb9 C Oronuz pfcarz a idicatia, ut ho ct. Alia ipatia ut fac igne a optatia, ut utinaz amarez usz C Propo e oro indicatiua verz ul' fls sigris, ut ho ct, poit oro loco gnis, qr ois ppo e oro z no eg9, 2o dr indicatiua, qr sola oro indicatiua e ppo, no aut ipatia n' optatia t altio anectit verz ul' fls sigficas p tles orones, sor. pt, plo map q no sut ppones no obstate qp sut indicatie, qr no signt verz n' falsuz tu sint orones impfce. usz.

Divisiones sub ppone cotentas sed' nuare. P est 1a ppo a ca a ypotetica ppo cata e 1a q ht sbiect ptuz z copulaz pn' ples sui ut ho est al' sbz e ly ho ptuz e ly al' z cola e 1o ubuz e qd' iugit sbz z ptuz, z si dicet ho ct e cata z no ht ptuz, dr qp iplicate bn ht ptuz, vz ly currens qd' ps i resolucio illud ubuz ct i suz es e z i suu ptiapi, sbz e de q° ad dr ut homo ptuz uo e qd de alto dr, ut aial s3 cola semp e ubuz sbstantiuu ut su es est. de ppone yppotica posteius x dicet, ad dria c9 poit 1a ptla pn' les ptes C 2a dio ppouz cathe, alia affir a nega ppo cata affir e 1a i qua ubuz pnle affirmat, ut ho ct, negatia aut e 1a in qua ubuz pnle negat ut ho no ct C 3a dio e pponuz a ua a f, ppo cata ua e c9 pmauz sigtuz est verz, ut tu es ho qr te ee hoies e verz, vocō sigtuz pmauz ppois qd' e sile orom instrute uel gnitie illi ut te ee hoiez uel qp tu es ho dr sigtuz pmauz illi9 tu es ho, ceta at sigta ut te ee al', te ee sbaz z h9 sunt sigta sccda, z penes 1a no dr ppo ua n' f C ppo cata f e 1a c9 adequat sigtuz pmuz e fls/ ut tu es

Equipollentiarum tres sunt regule. // prima est ista, Negatio preposita facit equivalere suo contradictorio, unde non aliquis homo currit, equivalet isti quidam homo non currit, et non nullus homo currit isti quidam homo currit. ¶ Secunda regula est ista negatio postposita facit equipollere suo contrario, patet nam ista aliquis homo non currit equivalet illi nullus homo currit, et nullus homo non currit, equivalet illi, aliquis homo currit, ¶ Tertia regula est ista, negatio preposita et postposita, facit equipollere suo subalterno, unde hec non aliquis homo non currit, equivalet huic quidam homo currit, et ista non nullus homo non currit, equivalet huic quidam homo non currit. unde versus ¶ Pre contradic. post contra, pre postque subalter. Hec regula non solum deservit prime et secunde figure sed et tertie. voco namque ubi negationem prepositam que iungitur modo, sive ex modo precedat sive sequatur, Et postpositam que iungitur verbo infinitivi ex modo. exemplum primi non possibile est sortem currere, vel sortem currere est non possibile. Exemplum secundi possibile est sortem non currere, vel sortem non currere est possibile, hec ergo non necesse est sortem currere, equivalet isti contingens est sortem currere et per primas regulas et hec necesse est sortem non currere, equivalet isti impossibile est sortem currere per secundas regulas, et ista non necesse est sortem non currere, equivalet huic, possibile est sortem currere, per tertias regulas et ita dicatur de ceteris quibusque. etc.

Conversio est transpositio subiecti in predicatum et econverso, ut homo est animal, animal est homo. et dividitur in conversionem simplicem per accidens et per contrapositionem ¶ Conversio simplex est transpositio subiecti in predicatum, manente eadem qualitate et quantitate, ut nullum animal currit, nullum currens est animal ¶ Conversio per accidens est transpositio subiecti in predicatum et econverso manente eadem qualitate, sed mutata quantitate, ut omnis homo est animal, quoddam animal est homo ¶ Conversio per contrapositionem est transpositio subiecti in predicatum et econverso manente eadem qualitate et quantitate, sed mutatis terminis finitis in terminos infinitos, ut quoddam animal non est, quoddam non currens non est non animal. Ut autem sciatur que propositiones hiis conversionibus convertantur ponuntur versus ¶ Feci simpliciter convertitur eva per accidens Asto per contrapositionem sic fit conversio tota. In quibus ponuntur quatuor littere vocales scilicet a. e. i. o. A. significat universalem affirmativam E. universalem negativam I. particularem vel indefinitam vel singularem affirmativam O particularem vel indefinitam negativam. Cum ergo dicitur feci simpliciter, intelligitur quod universalis negativa et particularis vel indefinita vel singularis affirmativa convertuntur simpliciter, convertitur eva per accidens, id est universalis negativa et universalis affirmativa convertuntur per accidens. Asto per contrapositionem id est universalis affirmativa et particularis vel indefinita aut singularis negativa convertuntur per contrapositionem ¶ Harum conversionum simplex est utilior, quia utrum si conversa est vera, et sua convertens est vera ac econverso. Sed non est ita de conversione per accidens ut per contrapositionem, nam in conversione per accidens est conversa falsa, ut omne animal est homo et convertens vera, ut homo est animal, In conversione non per contrapositionem est conversa vera, et convertens falsa, nam hec est vera aliqua rosa non est substantia, nulla rosa existente et tamen hec est falsa aliquid non substantia non est non rosa, quia suum contradictorium est verum scilicet omnis non substantia est non rosa ¶ Contra idem de conversione simpliciter arguitur sic, nam hec est vera, nullus homo est mulier, et hec est falsa, nulla mulier est homo, quare etc. Secundo hec est vera nullus cecus videt ens, et hec est falsa nullum ens videt cecum ¶ Tertio hec est vera, nulla domus est in homine, et hec est falsa, nullus homo est in domo ¶ Ad primum dicitur quod illa non est sua convertens, sed ista nulla mulier

est animal homo, quia debet esse consimilis qualitatis in convertente et conversa. ¶ Ad secundum dicendum quod non fit de subiecto predicatum, quia non est predicatum li ens sed li videns ens, ideo sic convertitur: nullum videns ens est cecus. ¶ Ad tertium dicendum similiter quod prima non est convertens, sed ista: nullum ens in homine est domus, vel ista: in nullo homine est domus, quia non debet transmutare casum.

Propositio ypothetica est illa que habet duas partes cathegoricas coniunctas per notam conditionis, copulationis, disiunctionis, vel alicuius istarum equivalentem, ut tu es homo et tu es animal. Tres igitur sunt species ypotheticarum vel equivalentes in significando, vel conditionalis, copulativa et disiunctiva. Alie non, ut localis, temporalis et causalis, non sunt ypothetice sed cathegorice. ¶ Propositio conditionalis est illa in qua coniunguntur due partes cathegorice per notam conditionis, ut si tu es homo tu es animal. Propositionum conditionalium alia affirmativa, alia negativa. Propositio conditionalis affirmativa est illa in qua affirmatur nota conditionis, exemplum positum est. Conditionalis negativa est illa in qua nota conditionis negatur, ut non si tu es homo tu es asinus, et hec semper precedit per affirmativam. ¶ Ad veritatem conditionalis affirmative requiritur et sufficit quod oppositum consequentis repugnet antecedenti, ut si tu es homo tu es animal, hec est vera quia illud repugnat: tu es homo et tu non es animal. Antecedens vocatur propositio que immediate sequitur notam conditionis, consequens que non est alia, ita quod tu es homo est antecedens, et tu es animal est consequens. ¶ Ad falsitatem conditionalis affirmative requiritur et sufficit quod oppositum consequentis stet cum antecedente, ut si tu es homo tu sedes, hec est falsa quia stat simul: tu es homo et tu non sedes, ideo prima conditionalis est falsa. De possibilitate et impossibilitate, necessitate et contingentia eiusdem non oportet dicere aliter, quia omnis conditionalis vera est necessaria et omnis falsa est impossibilis, nulla autem est que sit contingens. Iste regule dicte sunt de conditione denotata a li si, et cetera.

Copulativa est illa que habet duas partes cathegoricas per notam copulationis invicem coniunctas, ut tu es homo et tu sedes. ¶ Propositionum copulativarum alia affirmativa, alia negativa. Affirmativa est illa in qua nota copulationis affirmatur, negativa est illa in qua nota copulationis negatur, ut non tu es homo et tu es asinus, et semper negativa precedit per affirmativam. Exemplum de affirmativa positum est supra. ¶ Ad veritatem copulative affirmative requiritur ambas partes principales fore veras, ut tu es homo et tu es animal. ¶ Ad falsitatem copulative affirmative sufficit unam partem principalem fore falsam, ut tu es homo et tu curris. ¶ Ad possibilitatem copulative affirmative requiritur ambas partes esse possibiles et neutram alteri incompossibilem, ut tu es homo et tu sedes. ¶ Ad impossibilitatem eius sufficit unam partem esse impossibilem, vel unam alteri incompossibilem. Exemplum primi: tu curris et tu es asinus. Exemplum secundi: tu es et tu non es. ¶ Ad necessitatem copulative requiritur ambas partes fore necessarias, ut homo est animal et deus est. ¶ Ad contingentiam ipsius requiritur et sufficit unam partem fore contingentem, alteram non esse impossibilem nec eidem incompossibilem, ut tu curris et tu es homo, vel deus est et tu curris. Et cetera.

Disiunctiva est illa in qua coniunguntur due partes cathegorice per notam disiunctionis, ut tu es homo vel tu es asinus. ¶ Propositionum disiunctivarum alia affirmativa, alia negativa. Disiunctiva affirmativa est illa in qua nota disiunctionis affirmatur ut patuit, negativa vero est illa in qua nota disiunctionis negatur, ut non tu es asinus vel tu es capra, et hec semper precedit per affirmativam, nec esset negativa si non preponeretur negatio, ut tu non es asinus vel tu non es capra est affirmativa, quia nota istarum negationum transit in notam disiunctionis. ¶ Ad veritatem disiunctive affirmative sufficit unam partem esse

neraz, ut tu es ho ul' tu es asinus,
Ad [ple]tes ei9 requirit qlz ptez ee
flaz, ut tu cur[ri]s, ul' nlls baculus
stat i angulo. Ad possi[bili]tes dis[iunctiu]e
affir[mati]e sufficit una ptez ee po[ssibi]le[m], ut
ho e asin9, ul' angel9 e. Ad ipo[ssibi]les
requirit qlz ei9 ptez ee ipo[ssibi]le, ut
ho e asin9, ul' n9 de9 est. Ad
ne[cessari]tes dis[iunctiu]e affir[mati]e, sufficit una pte
ee neriaz, ul' inrez ambas gdia,
Ex[empl]o p[rim]i, de9 e ul' sor mo[uetur], Ex[empl]o s[ecund]i,
ut tu es, ul' tu no es, Ad gtin[gentia]z
ei9 requirit qlz ptez fore gtin[gen]tes
z nllaz alti repugnare, n[on] etia
gdictoria illarz ptiuz, ut anx9 e
alb9 ul' ipe currit, port 3a pti[cu]la
qz dis[iunctiu]a e neria, ut tu no es ho
ul' tu es al', z tn n[ull]a ps alti re
pugnat z quelz e gtin[gen]s, sz hec
no qz gdictoria ptiuz repugnat
ut tu no es ho, z tu no es al'.

Predica[bi]le dup[licite]r sumit, uz
co[mmun]it, z p[ro]p[ri]e. Predi[cabi]le
co[mmun]iter supt[um], e ts apt[um]
nat[um] de a[li]o p[re]di[cari], z sic ta ts
sin[gula]ris qz co[mmun]is, ta qplex9 qz i[n]
qplex9 dr predi[cabi]le, Sz pp[ri]e sumpt[um] sic
diffi[nitu]r. Predi[cabi]le e ts uni[uersale] apt[um] nat[um]
de plibz p[re]di[cari], z sic nll's ts sin[gula]ris
n[ec] t[ra]sendens aut ts qpo[siti]s dicit[ur]
p[re]di[cabi]le seu ule qd ide est, qz n9
ll's ts dr uni[uersale], Un ts uni[uersale] est
ts simp[le]x pl[ur]a signs sz unica r[ati]oez
sic ly ho q' sig[nifica]t sor z ploez, z
o[mn]ia sua sig[nifica]ta sz hac r[ati]oez a[n]i[m]al
r[ati]onale, Per hoc qz dr ts simp[le]x
excludunt ti qpo[siti], sz pl[ur]a signs
exclud[un]t tm sin[gula]res, z unica ratio
exclud[un]t tm t[ra]scedentez, uz ens
z h[uiusmodi]. Ter9 equiuoc9 e ts simp[le]x
pl[ur]a signs sz diuisas r[ati]oes, sic ly

canis qd sig[nifica]t canez latrabilez, cele
stez z marinuz, z hoc diuisis r[ati]oibz.
Predi[cabi]le 2o supt[um], diuidit i q[ui]nq[ue] u[ide]l[ice]t
uz i ge[nus], spe[ci]e[m], ppiu[m], d[iffere]n[ti]az, z acc[id]ens.
Gen9 e ts uni[uersale] p[re]di[cabi]le i quid
de plibz d[iffere]ntibz spe, ut al' ptiuz
de hoie z asio q' d[iffe]runt spe, z
i eo qz qd, qz ad interrogatoez fcaz
p quid, r[espo]ndet qz al' e ho ul' asin9.
Gen9 diuidit, na qddaz e gen9 g[e]n[er]alissi[mu]m
z qddaz s[u]balt[er]nuz, gen9 g[e]n[er]alissi[mu]z
e ts q' sic e gen9 qz no pot ee spes
ut s[u]b[stanti]a, gen9 s[u]balt[er]nuz e ts q' sic e
gen9 qz pot ee spes, ut al', est eiz
gen9 r[espectu] hois, z spes r[espectu] co[rporis] [a]i[ma]ti. Spes
e ts uni[uersale] no suppo[sitiu]m p[re]di[cabi]le i quid
de plibz, ut ly ho p[re]di[ca]t[ur] de sor z ploe
i eo qz qd, qz ad i[n]troga[tio]nes fcaz p qd
e sor ul' plo, r[espo]ndet ho. Spes t
diuidit, qz qdaz e spes sp[ecialissi]ma z qdaz
s[u]balt[er]na, Spes s[u]balt[er]na e ts q'
cu sit spes pot ee gen9, ut al',
Spes sp[ecialissi]ma e ts q' cu sit spes
no pot ee ge[nus] ut ho, Vel sp[eci]es sp[ecialissi]ma
e ts uni[uersale] p[re]di[cabi]le i qd de plibz d[iffere]n[ti]b[us]
n[umer]o soluz, Et no[mi]nt dr solu[m] qz
ly al' no e spes sp[eci]alissi[m]a, z tn est
ts uni[uersale] p[re]di[cabi]le i quid de plibz d[iffere]n[ti]b[us]
n[umer]o, qz de sor z ploe, sz no so[lu]m
de d[iffere]n[ti]b[us] n[umer]o, sz z d[iffe]ntibz spe, ut
de hoie z de leone. D[iffere]n[ti]a e ts
uni[uersale] p[re]di[cabi]le de plibz i quale e[ss]en[tia]le
ut r[ati]onale qd p[re]di[ca]t[ur] de sor z plone,
i eo qz quale e[ss]en[tia]le, qz ad i[n]trogatoez
fcaz p qual' e sor, e[ss]en[tia]l[ite]r, r[espo]ndet qz
r[ati]onal'. Propiuz e ts uni[uersale] p[re]di[cabi]lis
de plib9 i eo qz quale accntale co
nu[er]tibl[e], ut ri[sibi]le qd p[re]di[ca]t[ur] de sor
z plone, i eo qz quale acc[identa]le, qz
ad i[n]troga[tio]nes fcaz p qual' e sor x
ul' plo, qui[n]ueni[en]t r[espo]ndet qz e ri[sibi]lis,
Et port r[ati]o qz sic p[re]di[ca]t[ur] de eis, qz e

Vel dicat[ur] z breui9, qz ad ne[cessi]t[at]es dis[iunctiu]e requi[rit]ur et sufficit
copulatiaz fcaz de ptib9 gdicentibz ee ipo[ssibi]lez, z ad gtin[gen]t[i]az
qz copulatia fca de ptibz oppo[si]t[i]s sit gtin[gen]s, hec eiz e neria
tu no curris ul tu moueris, qz h[ec] copl[ati]ua e ipo[ssibi]lis, tu curris
et tu no mou[er]is, z h[ec] e gtin[gen]s tu no curris et tu no mou[er]is,
Cop[ulati]ua sz r[ati]o[n]es dcas de copulatis, z h[ec] e dis[iunctiu]a, q[ue] tu curris
ul tu moueris.

ppa pa ei ul' illi ti ho cu q gutit
Accns e ts uni pdi de plibz
i eo q quale accn no gutibile,
sic ly albu qd pt de hoe et asino
i eo q quale accn, qz ad ifogaciones
fraz p qual' e fois ho ul' asin, pot
gueient rndeu q alb, et no guti
qz no guti ly albu cu a illoz. t
Suffi nagq pdi het isto. Omne
ule, aut e pdi eep aut accn,
Si een aut i qd a i quale, si i
quale, sic e dcn. Si i qd, a d plib
dcn spe a de plib dcn nuo
solu, Si de plib dcn spe, sic
e ge, Si de plib dcn nuo solu
sic e spes. Si no e pdi accn
ul' i quale gutibile, et i e pprium
ul' i qle accn no gutib, et illud
e accns. Ex pdis pot gnotari
q sit pdica direeta, ul' indireeta
een ul' accn. Predica direeta
e i i qua supi pdicat de suo
iferiori, ut ho e al. Predica idi-
reeta e i i qua inferius pdicat
de suo supiori, ut al' e ho. Pdi
een e i i qua supi pdicat de
suo inferiori, ul' dcd de a illoz
ul' eg ut dcm est. Predi accn
e i i q pprium ul' accns pt d gne
spe ul' dcd, ul' suo iduo ul' eg.
Ex p ho e ri, ul' al' e albu, Ex
ri, ri e ho, ul' albu e al', et sit
de dcd et iduo dicat. Termi
supior ad relig dr ee i q gtinet
eu et no eq, sic ly al' r isti ti
ho, sig eq q i e ts ho et aliqd
ult. Termi inferior ad relig dicit
ee i q gtinet ab illo et no eq, ut
ly sor r isti ti ho.
Predicament e coordia
plurium tioz, fz sb et sup
dicit i. x Primu

e sbe, et gnalissimu e sba, sb quo
poit cor, sub cor poit cor aiat
sub cor aiato al', sb aiali spes
spa ut ho ul' asin, et sb isti sua
indidua, ut sor. plo, brunellus
et fauell. Secundum pdtium e ptum qtitatis
et gna e qtitas, sb q st duo
gna sbaltna quoz n e supi ad
relig, bz gti et distict. Pri gnis
iste st spes, lica, supficies, corpus,
loc et tps quoz idindua st, h lica,
h supfices, ho cor, ho tps, h loc. 2
gnis st infe spes. s. binaius
trnaius et h quaz h st idndua,
h trnaius et h quatnaius. Tertium
pdtium e qualitas et gna e qualitas,
sb quo sut 4or gna sbaltna, no
st hntia fz sb et sup, p e hitus
ul' dispo, 2 nalis po ul' ipo, 3
e pa ul' passi qualitas. 4 e for
ul' circa ad gstas fi, Pri gnis sps
sut, gra, logica, retho, quaz
indidua st h gra, h lo, h retho.
2 gnis sps sut duz molle, qz
indidua st ho duz ho molle. 3
gnis sps st, dulcedo amarido albm
et nigm, calid frio frigid, hund
et sicc, quaz indidua st h dl-
cedo h amarido, ho albm ho nig et h.
4 gnis sps st, tcul tangul, q-
drangul et h, quaz idndua st
h tcul h tangul h qdragulus
et h. Quartum pdtium e relois et gna
e rlo ul' ad ad, sb q st ta gna
sbaltna, n st hntia fz sb et sup
p e equipatio, 2 suppoi, 3 qi
suppo, p gnis sps st eqle et sile,
quaz idndua st, ho eqle ho sile,
2 gs sps st, pr, magr, dns, qz
idndua st, h pr, h do, h magr,
3 gs sps st, fui, fi, discipls, qz
idndua sut, h fu h fi, h disci

Quartum predicamentum est predicamentum actionis cuius generalissimum est actio sub quo sunt sex genera subalterna quorum nullum est superius ad reliqua, videlicet generare corrumpere augmentare diminuere alterare et secundum locum movere. Primi et secundi generis species sunt generare hominem, corrumpere equum, quarum individua sunt hunc hominem generare, hunc equum corrumpere. Tertii et quarti generis species sunt augere in longum, diminuere in latus, quarum individua sunt hoc augere in longum, hoc diminuere in latus. Quinti generis species sunt calefacere, frigefacere, quarum individua sunt hoc calefacere, hoc frigefacere. Sexti generis species sunt movere sursum, movere deorsum, quarum individua sunt hoc movere sursum, hoc movere deorsum. Quintum predicamentum est predicamentum passionis cuius generalissimum est passio, et habet sub se sex genera subalterna non se habentia secundum sub et super, videlicet generari, corrumpi, augeri, diminui, alterari et secundum locum moveri. Primi et secundi generis species sunt hominem generari, equum corrumpi, quarum individua sunt istum hominem generari, istum equum corrumpi. Tertii et quarti generis species sunt augeri in longum, diminui in latus, quarum individua sunt hoc augeri in longum, hoc diminui in latus. Quinti generis species sunt calefieri, frigefieri, quarum individua sunt hoc calefieri, hoc frigefieri. Sexti generis species sunt moveri sursum, moveri deorsum, quarum individua sunt hoc moveri sursum, hoc moveri deorsum. Sextum predicamentum est predicamentum ubi cuius generalissimum est ubi, sub quo sunt genera subalterna in loco, in spacio, quorum species sunt in domo, in platea, sub quibus sunt individua, in hac domo, in hac platea, hic vel ibi. Septimum predicamentum est predicamentum quando, sub quo sunt genera subalterna, videlicet in tempore, in evo, in eternitate, quorum species sunt heri, hodie et individua ut tunc, vel tertia die, aut in isto anno. Octavum predicamentum est predicamentum situs, cuius generalissimum est situs vel positio, sub quo sunt species, videlicet stare, iacere, sedere, quarum individua sunt hoc stare, hoc iacere, hoc sedere, vel sic stare, sic iacere, sic sedere. Nonum predicamentum est predicamentum habitus, cuius generalissimum est habitus, sub quo sunt genera subalterna, videlicet anulus et corona, armatum esse, calciatum esse, quarum individua sunt hic anulus, hec corona, sic armatum esse, sic calciatum esse. Circa predicta est notandum quod in quolibet predicamento ponitur concretum, in eodem ponitur suum abstractum et econverso, ita quod in eodem predicamento ponitur homo in quo humanitas, et in eodem albedo in quo album. Et ut autem istorum predicamentorum distinctio facilius haberi possit iste versus. Aristotiles magister scientie, pluribus discipulis in docendo fatigatus, hodie in stolis sedet coronatus.

Syllogismus est oratio in qua quibusdam positis et concessis necesse est accidere, per ea que posita sunt et concessa, ut omnis homo currit, Sortes est homo, ergo Sortes currit. Et est sciendum quod omnis sillogismus constat ex tribus terminis, scilicet maiori extremitate, minori extremitate, et medio termino. Unde medius terminus est ille qui bis sumitur ante conclusionem, ut homo. Maior extremitas est ille terminus qui sumitur in maiori propositione cum medio termino, ut currens. Minor extremitas est ille terminus qui sumitur in minori propositione cum medio termino, ut Sortes. Iterum est notandum quod figura est debita dispositio terminorum, que dispositio triplex fit. Nam aut illud quod subicitur in prima propositione predicatur in secunda, et sic resultat prima figura, aut idem predicatur in utraque, et sic oritur secunda figura, aut idem subicitur in utraque, et sic habetur tertia figura. Exemplum prime figure: omne animal est substantia, omnis homo est animal, ergo omnis homo est substantia. Exemplum secunde: nullus lapis est homo, omne risibile est homo, ergo nullum risibile est lapis. Exemplum tertie: omnis homo est animal, omnis homo est rationalis, ergo quoddam rationale est homo. Unde versus: Sub prae prima, bis prae secunda, tertia sub bis.

Secundo e notandum quod quedam est consequentia directa et
quedam indirecta, consequentia directa est illa in
qua maior extremitas predicatur de minori
in conclusione, ex qua dicta sunt. consequentia indirecta est
illa in qua minor extremitas predicatur de maiori
in conclusione, ut omnis homo est animal, sortes est homo, ergo
quoddam animal est sortes. Tertio notandum est quod omnium
istarum figurarum sunt huiusmodi quibus sillogi-
zant in illis, quorum nouem pertinent
ad primam figuram, quatuor ad secundam. sex ad terciam, ut
continetur in istis uersibus. Barbara. ce-
larent, darij, ferio, baralipton.
Celantes, dabitis fapesmo. frise-
somorum. Cesare, camestres, fe-
stino, baroco. Darapti, felapton, di-
samis, datisi, bocardo, ferison. Ex
his omnes concludunt directe, preter quinque
ultimos prime figure. In his modis ponuntur
quatuor hee uocales. a. e. i. o. prima significat
uniuersalem affirmatiuam, 2a uniuersalem negatiuam, 3a particularem
affirmatiuam, 4a particularem negatiuam ut in uersibus
ut sequitur. Secundum figuram istarum literarum
in modo debet constitui sillogismus, quia in bar-
bara ter ponitur a, ideo quelibet propositio in
modo isto est uniuersalis affirmatiua. Et in celarent
primo ponitur e, et secundo a, et tertio iterum e,
ideo huiusmodi prima et 3a propositio est uniuersalis negatiua
2a uero uniuersalis affirmatiua. Si ergo queritur
barbara ex quibus constat, dicatur quod
ex duabus uniuersalibus affirmatiuis, uniuersalem affirmatiuam
directe concludentibus. Celarent uero
ex uniuersali negatiua, et uniuersali affirmatiua, uniuersalem negatiuam
directe concludens et ita de singulis dicatur.

Quarto est notandum quod prime quatuor dictiones primi uersus
incipiunt ab istis consonantibus, b, c, d,
f. et similiter omnes dictiones sequentes, et per
hoc innuitur quod omnes modi incipientes a, b,
debent reduci ad primum prime, et inchoantes
a c, ad secundum, et omnes incipientes a d,
ad tertium, et inchoantes ab f, ad quartum, Sed
ubicumque ponitur s, in his dictionibus de-
notatur quod propositio intellecta per uocalem
immediate precedentem debet conuerti simpliciter. Et p, p, debet
conuerti per accidens, et per m, quod fiat transpositio
in premissis, ita quod minor fiat maior, et econuerso
et per c, quod reducatur per impossibile. Exemplum tantum
primorum habetur in reducendo fapesmo
ad ferio, ut omnis homo est animal, nullus lapis
est homo, ergo quoddam animal non est lapis. Ista re-
ductio habetur conuertendo maiorem per sillogismi
per accidens, et minorem simpliciter, quibus conuersionibus
factis transponantur premisse, et sic de
alijs dicatur. Quartus autem modus in quo
interponitur c, reducatur per impossibile sic, nam
in istis modis solummodo inseritur c, scilicet
in baroco, et bocardo, ideo soli isti modi
reducuntur ad barbara per impossibile. Exemplum primi
omnis homo est animal, aliquis lapis non est animal, ergo aliquis
lapis non est homo. Reducatur namque ad bar-
bara per impossibile sumendo contrarium conclusionis cum maiori
et inferendo oppositum minoris, ut omnis homo est
animal, omnis lapis est homo, ergo omnis lapis est
animal. Exemplum secundi modi, quoddam homo non est lapis
omnis homo est animal, ergo quoddam animal non est lapis
Reducatur namque ad barbara sumendo contrarium conclusionis cum
minori, et inferendo oppositum maioris, ut omne animal est lap-
is. omnis homo est animal, ergo omnis homo est lapis.
Omnes autem isti sillogismi uniuersalis sunt per uo-
lle transpositi, et per impossibile
duci. Ex predictis sequitur quod nullus sillogismus constat
ex omnibus particularibus, nec ex omnibus negatiuis, et sic
altera premissarum est particularis uel negatiua, ergo et
conclusio particularis uel negatiua, et hec de sillogismis dicta
sufficiant. Explicit recolectio summu-
larum, magistri pauli de uenetijs. etc.

Suppositio est ac-
ceptio termini
in propositione, pro aliquo uel pro aliquibus
ut ego supponit pro me, tu, pro te, Exemplum secundi, ego
et tu sumus, hic prima supponit solum pro aliquo, in
2a pro aliquibus. Et notandum dicitur in propositione
quia extra propositionem non supponit terminus, licet bene si-
gnificet, unde iste terminus homo ita significat in propositione

sic ex, nunq tn suppo, n sit ps ppois,
¶ Suppo dividit, qm a c suppo psonal
a malis ¶ Suppo malis c accep
ti i ppone p suo mali sigto, ut ho c
nom, pz q ly ho no sut n p se, ul p
suo sili, q sut sigta malia istius ti ho.
¶ Suppo pl c accep ti i ppone p suo
forli sigto, ut ho c al, pz q ly ho sut
p se ul plone, q sut sigta forlia hu
ti ho ¶ Ad evidenas at istaz dif
finitonuz, no c q c dra int sigtuz
male z forle alic ti, na sigtuz for
ti c id qd ic ts sigt, z p codez c insi
affic, sine additio sig malitis, sic se
ul plo c sigtuz forle istius ti ho, q de
se z ploe insica affic ly ho, sine
additio sig malit q quel istaz c va
se c ho plo c ho, Sz sig male alic
ti c id qd ic ts sigt, de quo no est
insi affic sine additio sig malitat,
sic ic ts ho, z qul sibi osilis c sigtus
eiusdez ti ho male, q serpz sigt, z
quel sibi osilez, tn de nullo tli c ve
sine additio sig malit, qm h c fla
ic ts ho c ho, sz h c va, iste ts ho
c ly ho, vel dicat z brevius q sigtus
forle alic ti c id de q pnoie dmon
strante c insi tlis ts affic, sin sig
malit, ut se c sigtuz forle isti ti
ho, q h c va de se, ho c ho. Sed
sigtuz male alic ti c id de q pnoie
demrante no c tlis ts affic insi
n mec sigo malitis, sic ic ts ho est
sigtuz male eidez, q h no c vera
ho c ho de im tm ho, sz h bn c va
hoc c ly ho de eundez ¶ Ex quibz
se p, q qlz ts qui no c de se ipso
insi, n mec sigo malit, ht dupx
sigtuz, vz forle z male, sic ic ts
ho z ic ts al lapis, lign z h. Sigt
c ly ho se for z se ipz z o osilez
malz ¶ 2o se q qlz ts q c de se ipo
insi z no mec tli sigo, ht se unicu

sigtuz, z id c forle z forlz sigt, sic
illi ti ens ad, nom, ts z h. Na sic
ista c va, ens c ens, ita ista, ly ens
c ens, z sic ita c va, nom c nom,
ita ita, ly nom c nom ¶ Sec 3o q t
sit ads ts p intetonis ul ipositois
ht sm sigtuz forle, z ads forle z
malia, ita ads ts 2e inten ul ipo
ht sm unicu sigtuz, z ads utz, pa
ps c onsa, qm ta ly ho q ly ens
c ts p inten ul ipo, z tn ly ho
ht utz sigtuz, z ly ens forle solu,
2a ps p, na ly n z ly ppo sut ti
2e inten ul ipo, z ly n ht sigtm
forle solu, q h va, ly n c nom
et ly ppo ht utz, q h no c va, ly
ppo c ppo, sz bn qlz istaz, ppo affica
c ppo, z ppo nega c ppo. Sed ic
ts sills ht utz sigtuz q h no c
va, ly sills c sills, sz bn qlz istaz
a, c sills, z b c sills, dato q a
sit sills p se, z b, 2e ¶ Sec 4o q
sic ads ts p inten ul ipo, pot sup
po male z ads plx ita ads ts p
se inten ul ipo pot su plx z
ads male, pa ps c onsa z 2a p
Na dndo nom c ts ly n su plx
q p suo sigto sigto forli. Et ita
dndo, ppo uel sills c oro. Sz dndo
ppo c ts simp, sills c n ta ly ppo
q ly sills sut malz, q p suo sigto
mali.
Ut aut cogoscat qm ti
supponut malz z quadu
plx, spales rc declarant
qsp pa c ita ¶ ois ts
solu hns sigtuz forle, c solu plx
suppones, pz q nunq tlis ts suppo
n p suo sigto forli, Ut g de tis p
inten ul ipo, ut ens, ad, aiens, z
qlit z h. Ex de tis 2e iten ul ipo,
ut ts, n, sigm casu, z h ¶ 2a r
c ita, ois ts utz hns sigtuz, si e

addat sig malis i ppone, sed mat
suppo, pz q no sit n p suo sig mali
rone litatois sig malis, ex de tis
p inten ul ipo, ut ly ho e ly ho,
ly al e ly al, ta ly ho q ly al, stat
mat. Ex de tis 2 inten ul ipo
ut ly ppo e ly ppo, ly sillo e ly sillo,
ta ly ppo q ly sillo stat mat, q p
suo sigto mali. Sig malis sit ista,
ly iste ts, ita ppo, ita oro, e hu. sed
potissiuz e ita nox ly. ℭ 3a ra e ista
cuius ppois extrema sit ti p iten ul
ipo quibz no addit sig male, ta
sbz q ptuz suppo plr, ut ho e al
sor. c. Et nont dr si no additur
sig male, q addito io suppo i ts
mat p 2s rs. ℭ ra ra e ita cuius
ppois extrema sut ti 2 inten ul ipo
quorum sbz ht satu sigtuz forle, et
ptuz utq, ta sbz q ptuz sut plr
si pto no addit sig male, ut sig
e ppo, ppo e sig ts e sillo. ℭ qa
ra e ita, si extrema sut ti 2 iten
ul ipo, e sbz heat utq sigtuz, e
ptuz sit utq ul forle sed no dat
ra gnalis, qm indiz sut qlz illorum
plitex, indiz alt mat. vg, dr
ppo e oro, ambo extrema hnt utq
sigtuz, e ambo plr supponunt. Si dr
ppo e sig, ht sbz utq sigtuz, e ptz
sed dm. 6. forle, e tn utq plr
sut. Sz dr ppo e n, sbz ht utq
sigtuz, e ptz sed forle, e tn sbz sut
mat q alr ppo eet fa. Et si dr
ppo e ts roplex, utq ht abo sigta
e tn sbz sut mat, q alr ppoio
eet fa. ℭ 6a ra e ita, cuius ppois
ptuz e ts p iten ul ipo e sbm
sc deducto ipcto sig malis, ta sbz
q ptuz sut plr, ut sps e ho, aliqd
gen e al. ℭ ra e ita cuius ppois
sbz e ts p inten ul ipo no sig
forle se, e ptz 2 deducto ipcto sig
ulitatis, sbz sut mat, e ptz forle

ut ho e nom, p e nti casu, e nont
dr, no signs forle se, q si sigret
as ts forle se, psonalr supponet
p p as r as, ut ens e ts transcendens.
Et dr sine ipcto sig ulitatis, q sig
ule e pti litant ad suppoez ples
ut as ho e sps, ul ntz al e genus
ta ly ho q ly sps stat psonar ppt i
litatoez sig. Ex qo se q subalterna
istius ho e sps, no e ita ois ho e sps
sz ista, oe ho e sps, n sua pti ule
ia, as ho e sps, sz ia ad ho e sps
n sinle eius e aliq istarum, iste ho e
sps, ita ho e sps, sz ita hoc ho e spes,
Et 9dictoz istius ho e sps no e id mich
qd e ho est spes, aut n9 ho e spes
q tuc 9dicent e forent sil uera, sz
id ntz ho e sps, n subgiuz eius e as
ho no e sps, seu ad qd e ho no e
sps. sz id ad ho no e sps. Ratio
at quare aliq istarum situant i fa
e aliq no, e q in aliquibz reservat
eade suppo, e in alijs no. Un oms
ppones extentes i fa debet hre 9siles
gnalez suppoez. Et si dicet q supp
malis requirit sep sig neut gnis
dicit q ro q ois ts malr suppons
e neut gnis e indeclinale nom, sz
gra. ℭ Ex ultia e penltia ra se, q
ista no e bona 9usio, ho e sps, sps
e ho, q ly ho i pa suppo p malr
e i 2a plr. Sz sic 9utit simpr
sps e ly ho, n ita e bona 9usio p
accns, ntz nom e ho, g ho no e
nom, sz se q ad qd est ho no e n.

Mtrialis suppo, ples ghet
disiones quarum pa e ista.
Supponuz maliuz, aa
districta, aa ois. Suppo
malis districta e accepo ti malr x
suppotis cu pnoie demra, ut h ho e
sps, iste ts al e g. Suppo malis
cois, e accepo ti malr suppotis sine x

pnore demra^uo, ut ho e nti casd, petrꝰ
e nom ppu3, vn ly petrꝰ psonalit^ce
supt^r, e ts discret^r et nom ppu3, sed
malit supt^r e ts cois pbilis de plib3
vz de illo tio p^o i mete, et de i^o i uo
ce, et de i^o i scpto. Sꝫ di^o tu e pn^n
sꝫ no e pn^n, sꝫ n^n indecli^le hns sit3
pld suppo^ti. 2^a dio e i^ta, supponu3
maliu3 cou3, a^a detiata, a^a gfusa.
Suppo malis detiata, e accep^o ti t
malr suppo^tt sub q^o gtin^t descende
ad oia e9 suppo^ta disi^ue, ut ho e ts
cois, et i^ti sut oes ti ho, g^o h^o ho est
ts cois, ul' h^o ho e ts cois, ul' sic de
sin^lis. Ex q^o sꝫ q i^ta ppo e ua, ho no
e nti ca^d sic i^ta, ho e nti ca^d, q2 sut
due indesi^te sbgue, i quaꝝ p^a sbꝫ t
stat p i^o tio ho q e dti ca^d ul' actu t
malr supti, et i a^a p sitꝫ q e nti ca^d.
Et ita gce q amo e ubu3, et q amo
no e ubu3, legens e pticipiu, leges
no e pticipiu3, tu e pn^n demrati^uu
tu no e pn^n demrati^uu. Nec sut i^te
gdic^e sꝫ sꝫ sbgue, Jo no gce q t
amo e ubu3, et q nll3 amo e ubu
Tu e pn^n et nll3 tu e pn^n, q2 sut
gdic^e. Suppo malis gfusa, e accep^o
ti coitex malit^r suppo^tt sb q^o no co
tingit descende ad oia e9 supposita
dis^e ut tm ho e n^n, et i^ti sut oes ti
ho, g^o tm h^o ho e n^n, ul' tm h^o ho e
n^n, ul' sic de sin^lis i cau aue e ltm
et g^o sꝫ. 3^a dio e i^ta. Supponu
maliu3 gfusaꝝ, queda e gfusa
tm, et qdaz gfusa et disi^ua. 2^a dio
Supponu maliu3 gfusaꝝ tm qdaz
e mo^l et qdaz imo^l. Suppo malis
gfu^a tm mo^l e accep^o ti malr suppo^tt
coitex, sꝫ q^o gtin^t descende ad o^a sua
suppo^ta disi^ue, vt tm ho e n^n et h^o
sꝫ o^a noia li ho, g^o tm h^o ho e ly ho,
ul' hoc ly ho e n^n, ul' sic de singul^i.

Suppo malis gfusa tm imo^lis est
accep^o ti malr coitex suppo^tt sꝫ q^o
no gtin^t descende, sꝫ si gtin^ret descē
de, descendet^r disi^is, ut nmo ho
e sp^s, et i^ti st oes ti ho, g^o nmo h^o
ho, ul' h^o ho, ul' h^o, ul' sic de sin^lis
a^o e e dm et g^o sꝫ, tm si gtin^ret
descende, descederet^r mo dro. 4^a
dio e i^ta. Suppo^m maliu3 distribu
tiaꝝ, qdaz e mo^l et qdaz imo^l. Suppo^o
mal' disi^a mo^l e accep^o ti malr
coitex suppo^tt sꝫ q^o gtin^t descende
ad o^a sua suppo^ta ul' sin^lia cop^ue
ut oe ho e ts, et i^ti st oes ti ho g^o
h^o ho e ts, et h^o ho e ts, et h^o et
sic de sin^lis. Supp^o malis disi^ua
imo^lis e accep^o ti malr coitex sup
po^tt sꝫ q^o no gtin^t descende, sꝫ si
gtin^ret descende, descendet^r co^ue. vt
nmo oe ho e sp^s, ly ho stat malr
disi^ue imo^l, q2 no l3 descede, q2
no sꝫ, nmo oe ho e sp^s, et i^ti st
oes ti ho g^o nmo h^o ho e sp^s et
nmo h^o ho e sp^s, et sic de sin^lis
aue e e dz et g^o sꝫ. deztm si
gtin^ret descende descendet^r mo do.
Propt pdca e no^d, q i^ta dio
et, aly tene^r co^ue et aly tenet
coplat3. Coplat3 tꝫ qn giungit
tios, vt sor et plo curut, Tenet co^e
qn giungit ppones, ut sor curut
et plo mo^r. Consi^r no disiunctois
ul, aly tꝫ disi^is aly disi^ue, tene^r
disi^is qn disiungit tios, vt sor ul'
plo c^t, Tene^r disi^ue qn disiungit p
poitones, ut ds e ul' ho e asinus.

Onsequent^r sꝫ pone^r
diones suppo^is psonalis
maz genetes, quaꝝ p^a
e i^sta. Suppo^m pluz a^a discreta
a^a cois. Suppo plis discreta e acc^o

ti sin^{us} ul' cois cu pnoie demrato plr suppo^{t} ut sor e^{t}, Iste ho disput.
Ex x^{ta} diffine sc^{z} i^{ta} x^{a}, q^{o} ois ts distret^{9} sin^{us} ul' cois cu pnoie demrea^{no} exnte p^{s} ppois discrete i suppo^{t} plr, sive pressat sig^{m} dist'butiu, sive no, vn ita stat discte ly tu i^{ta} n^{o} asin^{o} e tu, sic i ista tu es ho. Suppo psonal' cois est act^{o} ti cois plr suppo^{t}, sive pno^{e} demria^{no}, ut ho e^{t}. 2^{a} dio e i^{ta} suppo^{on} plu^{a}z, gdaz e dtiata ·z gda gfusa. Suppo plis detiata e act^{o} ti cois plr suppo^{t}, sb q^{o} gtin^{t} descede ad o^{a} e^{o} sin^{zia} dis^{ue}, ut ho c^{t}. ·z i^{h} sut oes hoies, q^{o} i^{te} ho c^{t}, ul' i^{ta} ho, ul' sic de sin^{lis}. Iux quam suppoez sit h^{c} p^{a} x^{a}, e^{t}z pti^{es} uel mdesi^{te} sbz suppo^{t} detiate, ta affir^{e} q^{p} ne^{ue}, taz i ppone mali q^{p} psb^{li}.
2^{a} x^{a}, ts cois que n^{m} sig^{m} predit n sig^{m} pti^{ze}, suppo^{t} detiate, vn h^{9} ppois ho e al', ta sbz q^{p} ptuz su^{t} detiate, ·z si alicui illorz addetur sig^{m} pti^{ze}, no p^{p} hoc ipediret i^{ta} suppo. Suppo gfusa e act^{o} ti cois^{t} plit suppo^{t}, sb q^{o} no gtin^{t} descede dis^{c} vt tm ho e xi^{l}, ly ho stat gfuse ·z no dz dis^{c} descedi ut patebit.
3^{a} dio e i^{ta}, suppo^{m} gfusaz gdaz e gfusa tm, ·z gdaz gfusa ·z dist'^{a}
4^{a} dio e i^{ta}, suppo^{m} gfusaz tm t gdaz e mo^{l} ·z gdaz mo. Suppoitio plis gfusa tm mo^{l} e act^{o} ti plit suppo^{t}, sb q^{o} gtin^{t} descede ad o^{a} sua suppo^{ta} dis^{tiz} vt ois ho e al' ·z h^{i} sut o^{a} alia, q^{o} ois ho e h^{9} al', uel hoc al', ul' h^{9} ul' sic de sin^{lis}. Iux qua suppoez sit h^{c} p^{a} x^{a}. Cuilibz pponis ulis affir^{e}, ptuz si fuit ts cois deducto oi ipe^{to}, stat gfu tm mo^{l}, dico si fuit ts cois, q^{z} si eet ts sin^{us} staret discte. Etiaz dico sine ipe^{to}, ad excludendu a^{a} sig^{m} vn dis^{9} ois ho ee al' e, ly al' e ptz ·z ulis affir^{e} ·z ts cois, ·z tm no stat gfu^{e} tm, sz dist'^{ue} ut patebit.
2^{a} x^{a} e^{t}z ex^{ue} p^{o} ozdis, et nota d exclu^{mus} no ne^{z}, si sbz fuit ts cois, exclusa oi alio ipe^{to}, stat gfu tm mo^{2}, vt tm ho e^{t}, tm ho no e^{t}, ut-biqz suppo^{t} ly ho gfu^{e} tm mo. Suppo plis gfu^{a} tm mo^{l} e act^{o} ti psona cois suppo^{t}, sb q^{o} no gting^{t} descede sz si gtin^{ez} descende, descendet^{z} dis^{tiz} vt nemo ho e al', suppo^{t} li ho isto^{9} q^{z} tm n^{o} debito mo^{o} sc^{z} ig^{z} nemo iste ho e al', ul' i^{te} ho e al', ·z sic de sin^{lis} q^{z} a^{o} e necz ·z q^{o} fz, tm si gtin^{eet} descede, descedet^{z} mo dco. Huic sup positoi anectunt^{z} i^{te} x^{e}. p^{a} e^{t}z gd^{lis} affir^{e} de tis coibz, exclusa ipe^{to} alti^{9} sig^{i}, qlz illorz suppo^{t} gfu^{e} tm mo^{2}, vt si ho e al' e, ta li ho q^{p} ly al' sup poit gfu^{e} tm mo. 2^{a} x^{a} e^{t}z reduplica^{ue} affir^{e} ptz si fuit capax gfusiois, ·z no hat aliqd ipedi^{tuz} stat gfu^{e} tm mo^{2}, vt sor i q^{z}tuz ho e aial, li al' stat isto^{9}. 3^{a} x^{a} e^{t}z modal' i sensu gpo^{to} hntis tm cois no dist'butiu, suppo^{t} i^{c} gfu^{e} tm mo^{2}, vt nemo ho e al' ipo^{le} e ho^{es} no ee, q^{z} no lz descede ut pz. 5^{a} dio e i^{ta}, suppo^{m} plu^{a}z dist'butiaz gdaz e mo^{l} ·z gdaz imo. Suppo dist'butia mo^{l} e act^{o} ti plr suppo^{t} sb q^{o} gtig^{t} descede ad o^{a} sua suppo^{ta} co^{ue}, vt ois ho c^{t}, ·z i^{h} st oes ho^{es} q^{o} iste ho c^{t}, ·z i^{ta} ho c^{t}, ·z sic de t sin^{lis} de q^{o} gclu^{z} q^{p} ly ho stat gfu^{e} et dist'^{e} mo. Isti suppoi sut anexe i^{te} x^{e}. p^{a} e i^{ta}. Cuilz ulis affir^{e} sbz stat gfu^{e} dist'^{ue} mo^{l}, vt ois ho c^{t}, qlz ho disput, qdlz al' mo, ta ly ho

q ly al' stat dist^iue mo ¶ 2^a r^a est
ulis ne^iue de csueto mo loqndi, ta sbz
q ptz si fuit te tois no ipeditus, sut
cfuse di^ue mo, vt nus ho e asinus, taz
ly ho q ly asinus, suppo^t cfuse di^ue mo,
dico de csueto mo loqndi, qr hus ne^ue
ois ho al' no est, no stat ly al' qd
e ptuz di^ue, sz cfuse tm ¶ 3^a r^a est
pti^ens mdefite ul' sin^tue ne^ue de csueto
mo loqndi, ptz si fuit te tois ex
cluso oi ipedito altius sig'i, stat cfuse
di^ue mo, vt as ho no e asinus, al'
no e lapis, sz no e cap', in his
oibz pta stat cfuse di^ue mo, aduenite
tn ipeto altius sig'i no sic staret, vn
dico sz no e ois ho, no suppo^t ly ho
di^ue sz detmite ut ondet ¶ 4^a r^a est
ex^ue affixe p' ordis ptz si fuit tex'
tois excluso ipeto altius sig'i, suppo^t
cfuse di^ue mo, vt tm al' e ho, ly
ho sut isto ¶ Suppo plis dist^iua
imo e acto ti plr conter suppo
sb q no ctint descende, sz si ctinzs
descedetur to^ue, vt nemo ois ho
e al', ly ho sic suppo^t qr no segt
cu deto meo ig nemo iste ho e aial
z ista ho e aial z sic de sin^lis qr
ans e neg z gs fls ¶ Iux suppo
nez istaz sit hec p^a r^a, est gdicio
de tio distito, sut i^e te cfuse distmo
i ordie ad tota gdicio^les, vt si oe r
al' e, ois ho e, ta ly ho q ly al' r
sut cfuse di^ue imo, qr no lz descede
z hoc i ordie ad tota gdicio^les. 2^a
r^a est exceppe ta affixe q ne^ue, id
a q fit excep^o stat cfuse di^ue imo
vt ois ho pter sor e, vlz al' pt
hoes e rols, taz ly ho q ly al' suppo^t
di^ue imo qr no lz descende ¶ 3^a
r^a est mo i csu gpo^to hus tmi
distributum, sut te i^e cfuse di^ue imo
vt nemo ois ho e al', oez hoes e al'.

e scit ate, qr no lz desce'de, ubi tn
aly possz descedi g' mie, qr forte om
gntis repugt anti.

p Ro maior euidencia decorp
Ponitur st aliq r^e qrp p^a e
ista: Oe sig'm ule affixum
tm mte segntez se, cfudit
cfuse di^ue mo, z mte segntez
si fuit capax sue cfusiois cfudit
cfuse tm mo. Sz excluso ipeto altius
sig'i ut ois ho e al', at ois ho al'
no e, utbiqz sut ly ho di^ue z ly al'
cfuse tm. Et nonit dr si fuit capax
sue cfusiois, p^o pp tios sin^zes qui no
possut conter suppo, 2° pp tres r
ppoces, vndes oez hoez e al', asinus est
hois e, nr ly at nr ly ores cfudit
qr no gradit uts sig'i usqz ad ptz
ex q e ps sbi, dr 2° excluso ipeto
altius sig'i, qr i ista ppone, ois ho no
e al', sut ly al' dist^iue pp una raz
ptinente ad istaz maz, vz q cd mo
bilitat mobilitus imobilitat motus
.i. gdlz sig'm hns iuz cfudedi aliquem
tm si ipz repit no distributum, fac
ipz stare di^ue, z si ipz reperit distributuz
fac ipz stare no distbi^ue .i. detiate
ul' cfuse tm, Exm p, sbz hus ho currit
stat no di^ue, no adueniete sig'o uli r
stabit di^ue, dicendo ois ho e, z qr ia
stat di^ue, io aduete gorue alio sig'o
stabit no di^ue, vz nois ho e ¶ Et
nota q si duo sig'a affixa cadunt
sup eundez tm mte, faciut ipz
stare detiate, vt tu dis ab oi hoie
z si unu fuit affixum z ad negatiuum
istum faciut idez, vt tu no differs
ab hoie, no qlz ho e, z si ambo
fuint ne^ua z mete cadat, faciut
ipz stare cfuse tm, vt nus ho currit
pz q ly ores stat cfuse tm qa
equalet isti qlz ho e, ubi ly orens
stat cfuse tm. Sz dico no as ho

no e al' sut ly al' gfuc tm, ut p suaz
equalentez ps dz qlz ho e al' ubi
ly al' stat gfuc tm. 2a xa e ista
oia sig neua no ipeta gfudut diue
mo taz tm seqntez mete qp mete
durus sunt capax sue gfusiois
ogz, no ho ct, n° ho disputat, taz
sbz qp ptz stat diue mo, sz i ista i
asinitis hois e al' ly al' non
stat diue qz no cadit gfusio a sig
p litatonez staz a sbo ce ps.
3a xa e ita ois gpats gdus et
suplats, ita sic qp dct ad z no
idez z ita uba, careo idigeo, co
fudut diue mo tm seqntez mete
capacez ho gfu. z oi ao ipeto exclu
so, ut tu es forcior hoie, tu es for
tissimus hoiu, tu es ita fortis sic
ab ho, tu dis ab ho. Tu es ad ab
hoe ul' no idez hoi. Ego careo ut
indigeo pcuia. In oibz his stat
diue mo te seques sig noiata,
sz nos qp gpats gdus gfudit diue
mo, tm a se rect ex na gpatois,
ablatm no rect ex na ~~gpatois~~
gfudit gfuc tm, ut ego su maior
te longitue unu brachy, sut ly lo
ngitue gfuc tm. Et hoz tioz no gfu
dut diue n tm a se rect ex pte post
in di ho e forcior eqo, ul' ab hoie
dct asinus, no sut ly eqo n' ly asi
diue, sz sbm detiate. ~~ad 4a ista~~
4a xa e ita dcio exclua gfudit gfuc
tm mo tm toez mete seqntez
se, mete no gfuc diue mo, ut tm
ho e al' sut ly ho gfuc tm mo
z ly al' diue mo. 5a xa e ita dcio
excepua gfudit suu casuale sic
ts tois gfuc tm mo, ut n' aial
pter hoes ct, ly hoes stat gfuc tm
mo. 6a xa e ita dcio redupliua
suu casuale gfudit gfuc tm mo.

^ qntitatis excessus

z ptz gfuc tm mo, ut sez ignitus ho
e al' ly ho stat gfuc tm mo z ly
al' mo, qz sb po gtint descede distis
z no sb 2o. 7a xa e ita ti conc
nictes act mentis, ut scire crede
dubitare z hs gfudut gfuc tm mobilr
ex ego scio aliq pponez, ly ppoez
stat gfuc tm mo, qz bn seqr, ego scio
aliq ppoez, z ite sut ppones, igr
ego scio istaz, l' ista ppones z sic
de sinlis. 8a xa, oia adubia nua
lia, ut bis, ter, quat z hs gfu
dut gfuc tm mo tm seqntez se
ut bis comedi panez, t potasti x
uinu, stat ly pane z ly uinu gfuc
tm mo, alaz sic ista uere l' ista
uere cu intrruptone tpis come
di pane, ita illuz ul' illu panem.
9a xa, ti modales adubia z noia
supti i sensu gpoto gfudut gfuc tm
mo oes tios toes no distbutos
ul' seqnt ul' predat, ut necio
ho e al' z hoes ee al' e necim. 10a
xa, Ista uba icipit z desit gfudut
tm toez seqntez no distbut gfuc
tm mo, z ly mete i eis iclusuz
nr mo, ut tu icipis ul' desis scire
aliqua ppoez, ly ppoez stat gfuc
tm mo, qz no lz descede, z ly x
ppoez i ita mete an hoc stiust. adaz
ppoez, gfuc tm mo, sz hs clare itelli
nuis tractatu de pbatoibz tioz.
11a xa e ita Ista uba pmito, debeo,
obligor gfudut gfuc tm mo, ut
pmitto t denaiuz ly denaiuz stat
mo, qz no lz descede. 12a xa nota
gdicois y z roms oes suos tios
toes no distbutos, gfudut gfuc
tm mo, z hs i ordie ad yppoz, ut
si ho e al' ho ct, g' al' ct. Alocz
po qp lz n3 ts distbuts hat mz
sup tm pretz tm bn ht sup tm

ꝯfuſiõis ꝯfuſe tm̃, nõ tm̃ qlz, ſʒ ſolm̃
1ᵉ q̄ indēnt an ſe et pˀ ſe deriat cõ
portionez ubalez, vn̄ illi ti. ōnes n̄
et hⁱ ꝯfudunt aliq̊ mō tm̃ pre̅. et
i qualz iſtaꝝ, ab hō oē al' ē, ab
hō n̄ al' ē ſūt ly hō deriate, ſʒ n̄
ītᵃ ūba incipit et deſit pmito, q̄
dicendo hō incipit ēē, aut deñauz pro
mito, tā ly hō ꝙ ly deñauz ſtat
deriate. Sʒ dicendo hōis ēē al' ē ſatu
a tē, aut hōis nō ēē ē ipo, ul' hō
ē al' nīo, ſupponut oēs iſti t̄mi
vocꝯ ꝯfuſe tm̃ lʒ predat et hⁱo
q̄ illi t̄ facientes ꝯfuz ꝯpōnt ut
diſuz, ita deriant ꝯpoēz an ſe ſic
poſt ſe. Et ita ḡnter dicat de
nota voīs et ꝯditīōis ꝙ ꝯfudunt
an ſe. ⁋ 2ᵒ ē nōs ꝙ te ſolm̃ hntes
uīz ꝯfudendi ꝯfuᵉ tm̃, nō ipedᵗ
diſtribūs ti, lʒ mīdū ipediat eiꝯ
deſceſuz. vꝫ g̃ dicendo oīs hō ē aīal,
ly hō ſtat diᵘᵉ et ita ſtat dicendo nīo
oīs hō ē al', ſʒ ē drā q̄ i pᵃ ſtat
mōᵉ, et i ſ̄ᵃ imō ꝑ aduent t̄mi
mōᵗ. dico g̃ ꝙ oēs t̄ hntes ſolā
uīz ꝯfudendi ꝯfuᵉ tm̃ imō ipe
diūt deſceſuz, et ita imobilitat,
Sʒ alij hntes ſolā uīz ꝯfūdendi tm̃
mōᵉ nō ipediūt deſceſuz, et ita
nō imobilitat, vn̄ ſʒ ſic oēs ꝑpōēs
et iſte ſt oēs ꝑpoēs, g̃ ſic iſtaz
ut ſic iᵃˢ ut ſic de ſi ūis. ⁋ 3ᵒ
ē nōs ꝙ ſi duo ſig̃ diſtuᵃ cadt
ſup aliquē tm̃, nō quoꝝ qlz ꝑ
ſe ſupt cadūt diᵘᵉ ſup eūdez
tm̃, nlʒ voꝝ ipedᵗ reliqᵘ, vꝫ g̃ oīs
hō oē al' ē, ly al' ſtat diᵘᵉ, nō ob
ſtāte ꝙ predat duo ſig̃ diᵘᵃ, q̄
pᵐ ꝑ ſe ſupt nō diſtbuet ly al',
ſʒ facet ipꝫ ſtare ꝯfuᵉ tm̃, vt dicendo
oīs hō ē al', et a ſo diᵗ oīs hō
ſūt ly hō diᵘᵉ, nō obſtāte ꝙ predat

duo ſig̃, q̄ pᵐ ſupt ſine 2ᵒ, non
diſtbuet ly hō, dicendo a ſo diᵗ hō, q̄
ly diᵗ nō diſtbuit il tm̃ vect a pte
poſt ut ē dem̃, mō conſili dico iᵃ ītᵃ
tu es forᵒʳ ꝙ hō, ꝙ ly hō ſtat diᵘᵉ
nᵗ pᵐ ſig̃ ipedit q̄ ꝑ ſe ſupt nō
diſtbuit aliquē vect ut declarat
ē ſupᵃ. Sʒ dicendo n̄ hō nō ē al', tu dro
ab oī hōᵉ, tu es albior oī hōᵉ, ipedit
diſtbutio t̄ ulti, q̄ predūt duoꝝ
ſig̃ quoꝝ qlz ſine alto diſtbuet
tm̃ illuz ſine alto. ꝗre etc.

Q ſuppone vltioꝝ ſeq̄ᵉ
ptractare, ubi ꝗdam
diones ſūt pmitendᵉ.
⁋ pᵃ ē ītᵃ. Rltoꝝ ꝗdaz
ſūt vltā ſbe, ut q̄ q̄ quod, quedaz
accidētꝭ, ut tal' qual', tant' qᵗꝭ
et ſilia. ⁋ 2ᵃ dio ē ītᵃ, Rltoꝝ ſbe
queda ſūt idētitatꝭ ut q̄ ille iſte
hic et hⁱ, ꝗdaz diuſitꝭ ut q̄ aliꝯ alꝭ
reliqᵘ et hⁱ. ⁋ 3ᵃ dio ē ītᵃ, vltioꝝ
idētiꝭ, ꝗdaz ſūt recipꝛa ut ut meꝯ
tuꝯ ſuꝯ, ꝗdaz nō recipꝛa, ut
iᵉ iſte et hⁱ. ⁋ 4ᵃ dio ē ītᵃ, vltioꝝ
recipꝛoꝝ ꝗdaz ſūt poſſeſſiua ut
meꝯ tuꝯ ſuꝯ, ꝗda nō poſſeſſiua ut ſe.
⁋ 5ᵃ dio vltioꝝ accitꝭ ꝗdaz ſūt idē
titatꝭ, ut tal' et tantꝯ, ꝗda diuſitꝭ
ut alimōi, hꝯ diōnibꝫ pmiſſis
ſūt hᵉ pᵃ rᵃ. Rltm̃ diuſitꝭ ſbe et
vltm̃ poſſeſſiōis, nō ſuppoᵗ pᵒ
ꝑ quo ſūt ſuū ans. Exᵐ pᵐ, duoꝝ
ꝯdroioꝝ uniū ē neꝝ reliqᵐ, ſʒ
pꝫ ꝙ ꝑ uno ſūt ly uniū et ꝑ alio
ly reliqᵘ. Exᵐ 2ᵐ ab hōe et ſuꝯ
aſinᵘ iacet, ſūt ans ꝑ hōe et vltm̃
ꝑ aſio. ⁋ 2ᵃ rᵃ ē iſta. vltm̃ idemᵗꝭ
nō poſſeſſiuᵐ ſep ſūt ꝑ eo ꝑ q̄ ſuᵐ
ans i ꝯpatiōe tm̃ ad altm̃ exmoꝝ,
Exᵐ de vltio ydemᵗꝭ nō recipro, vt

a's ho e, et fu asin' ratet / i e disputat / fu ly i no absolute p a hoie

s3 p a ho crente / io no sigt 2a

ps abte q a's ho disputat / s3 q a's

ho crens disput. Si h cone / a's i

ho e lat et tu es i e / no sigt 2a

ps sdm q tu es ho / s3 q tu es a's

ho q est latro. Ex q se q i ta e fa

a's ho e al et asin e id / q2 2a ps

sigt affirmatie q asin e al qd e a's

ho / et p ide i ta e fa / a's ho e sor

et plo e i e / s3 h e na a's ho e sor

et plo no e i e q2 plo e a's ho q no

e sor. Etia h e na / a's ho no est

sor et plo no e i e / q2 plo no e a's

ho q no e sor / vz ciceo. Jt gredi

q a's ho no e sor. et plo e i e quia

plo e a's ho q no e sor / na plo e

ipemet q no e sor. Ex de rltio

ydemtt recipro / ut ois ho uids se

fu ly se p oi hoe no abte sic ittlido

ois ho uidet os hos / s3 refendo

sml la sm lis / Jste ho uids se / et i ta

ho uids se / et sic de sml. Si i ista

a's ho hns filiuz dilig illu / sigt

q a's ho hns filim dilig filiuz

que ht. Ex a e i ta / rltm dinsitt

// ydentt

acnitt sep fu p siti ut eqli illi

p q fu sim ans / Vg sor e alb

et plo e tlis / ut sor e alb qlis e

plo / fu rltm no p sor s3 p silit

sorti. Si i ista sor e bicubit

et tant e plo / fu rltz p eqli i

sorti. Ex a e i ta / rltm dinsitt

acnitt sep fu p siti illi p q suppo

fum ans / ut cign e alb et ali

moi e corui. Ex quib duabus

rlis se quta / vz q rlta acntiuz

ta ydemtt q dinsitt suppont p alio

a supposito antecedentis / patet ra

in exemplis. et c

Ex q patuit p qb rltia

suppont / restat nunc onde

coz mos su. Et sit

g h p a ra. Rltz diu

sitatis sbe no semp fu code mo

sic fu ans / s3 fz exigen as sim i

sig ul sit / Vn aly suppont code

mo / ut uni ho c / alid disput / ois

ipo na e ncna / et qlz a a e ipo / in

p a rltm et ans suppont detiate / et g

i 2a gfu dine. Aly rltm fu min

gfu c q sum ans / ut ois gditio na

e ncna / et a a e ipo / fu ans dine

et rltm detiate. Aly eg rltm di

usitt sbe fu gfusa q sum ans / ut

a's ho e nig / et n alid e alb / ans

fu detiate et rltm distnc. Sit r

a's ho leg et tm alid disput / fu

rltm gfu c tm et a detiate. Et 2a

e i ta / oe rltm ydemtt sbe i eade ca

su antis / sep fu code mo sic su

ans / p inductie / ois ho q c / mo

rltm fu dine / ois ho e al qd e rot

fu gfu c tm / q legit disput / suppo

detiate / sor q e no sedz fu rltm

distce. Qd e indici de recipris

ta possivs q no possi / ut ois ho

uidz se / ly se stat gfu c et di / a's

ho dilig sim sum stat detiate / pr

sortis nocauit illu / stat ly i distcte.

Ex i ta ra se i ta g q a e ipo ults

affira hns prc uniur sig ct pts

stat gfu c dine / ut ois ho e ipemet /

2a g e i ta q sig ule affir / ita

ht uz distbua a pte pti sic a pte

sbi. 3 g alid fut duo ti coes

sequtes sig ule affir no ipedit

p a sig quoz remotiore distit

et no pquiorez / pz i i ta / ois ho e

uides se / ubi ly se stat dine et ly

mdes 9fuc tn, Et si g istas 9nes
reducant aliq re alius cap, dnt
q ic intelligunt ex mag rltioz.
Cont istaz ras az qm dato q ly se
distribuet i dca pone, se ista 9nez
foze bo9, ois ho mdet se, ig ois i
ho mdet oez hos. dnt q stat diue
z no abte, sz referendo smla sm, vz
iste ho mdet se, z ita ho mdet se
z sic de sinl. Ex qo infero har gnaz
no nale, tn sor mdet se, ig ome
mdes se e sor, qz ly se i pa fut dis
ete, z i za diue, sz bn se g oe mdes
sor e sor. Ca ra e ita oe rltm x
idemtt sbe yppoce relat ad sum ans
suppons ~~distte detiate ut distte~~ 9fuc
tn, codemo no fut sz detiate, hndo
respcm ad tota 9poez sm antt, vt
ois ho e al z id e ro, rltm stat
detiate z io za ps e fa, qz sigt
asstie q al qd e ois ho e ro, qd
e fm qz n e al qd sit ois ho, si
ita e fa, ego idigeo orlo ad mdedus
z io idigeo, qz no orlo idigeo ad x
mdeduz, Vn e aduertendu q ly i
digeo cu suo gerudio 9fudit 9fuc
tn, z sine io 9fudit 9fu z diue x
Ita ra oe rltm ydemtt sbe yppoce
relat ad sum ans suppons distte
detiate ut distue fut codemo hndo
respcm ad tota 9poez antt, ut ad x
altm exmoz, io gre qlz istaz, ds
ho e z tu es ic, as ho e z tu no
es ic, za no sigt q tu no es as
ho q e, sz q tu as ho q e no es
z ho e neoz, Vn no sep e licitu
loco rlti pone sum ans, n sunt
eadz suppo. It se q ita sit fla x
as ho e z qlz ho e ic ex qo ly ille
stat detiate, qz sa ps sigt, q as

ho e qlz ho, gre tn q qlz ho e aial
az ide e ril, na ly ide stat distue
sic sum as z sigt za ps rone, q qlz
ho e ril, qz rltm distbut no rest
i 9patoe ad totaz 9poez sz som ad
altm exmoz, no distbut no, vn
rest i 9pane ad tota 9ponez. Cex
ita ra se ita go qz aca e ulis affirna
hns solumo vn sigm et ps e te
rois, z no stat 9fuc tn sz detiate
ps de pto ze ptis ho roue, as ho e et
qulz ho e ic. Ca go q sigm ulex
affim no ipedit p ad sigm no co
fudit 9fuc tn, tm sequetez mete
i eade rca, n ho e iqueiens qz ho
no e rone sig sz rlti no potnis
recipe 9fusioez illaz, pp depedencias
qua ht ad sum ans, z ita na istaz
gnuz destruit ras alts cap, qz at
ipedit sigm at te no e capax 9fuis.
Qa ra e ita rltm acntt siue ydemtt
siue diuistt no sep fut codemod
sic sum ans, sz sz exigenas sui sig
ut sitz, vn alz suppont codemo x
vt as ho e albs z ille e q equs,
ois ho albs legit z tal disput, Alz
fut ans magf 9fuent, oe albu e, et
tle disput, Alz ego fut 9fusis rltz
vt as ho e albs z n corus e talis,
as ho e nig, z qlz ethiops e ths,
i qualz istaz fut ans detiate, z
rltm i una 9fuc tn, z i a diste.
Ide e rltm mdia de rltio acntt et
diuistt, fut eiz mtduz 9fusis q x
sum ans, vt as ho e nig z non
altmo e corus. Co z ulta ra e
ita, oe rltm mdi fut codemo sicut
sum ans, intlido de mo sudi uli x
ita q si as fut mate, z rltz si, si
qlx, z rltm siz b g ho e spes
z id e n, taz as q rltm fut mate.

Sz dictum hoc est al 2 i est xi, tamen quis quod rel[a]tiui sunt plura. Regule quo pores de modo suppo[nendi] relatiuorum debet intelligi de modo sui spali pertinente ad suppo[sitionem] discretam, distributam, determinatam, confusam tantum, et hoc pro materia relatiuorum sufficiat.

Nunc de suppone que fit ratione diuisionum temporum penes amplatores vel appellatores, expedit pertractare. Unde ampliatio est actus termini temporalis supponentis vel significationes ubi presentis ut preteriti eiusdem, pro cuius diffinitionis declaratione sit hec prima regula: omnis terminus supponens a parte ante respectu verbi de preterito vel sui participii ampliatur ad supponendum pro eo quod est vel fuit, verbi gratia album fuit nigrum, non sic album pro eo quod est album precise, aut solummodo pro eo quod fuit album, sed disiunctim pro eo quod est vel fuit album.

Ex quo sequitur veritas istarum propositionum: prima, virgo fuit pregnans, probatur quia que est virgo vel que fuit virgo fuit pregnans. Secunda propositio: puer fuit senex, quia id quod est vel quod fuit puer fuit senex, non quidem qui fuit puer, sed postquam fuit puer. Tertia propositio: album fuit quod nullam habuit albedinem, dato quod nunc aliquid sit album et quod ante hoc fuit nigrum. Consimiliter est dicendum si fuerit participium presentis ratione alterius ubi, ut aliquis homo est mortuus, dicendo quod hic homo fuit pro homo qui est ut quod fuit, et significat prima propositio quod aliquis homo qui est ut qui fuit est mortuus, et conceditur ut prius quod virgo est corrupta, quia id quod est virgo ut quod fuit virgo est corrupta.

Secunda regula est ista: omnis terminus supponens a parte ante respectu verbi de futuro vel sui participii supponit pro eo quod est vel erit, verbi gratia homo generabit, supponit sic pro homine qui est vel qui erit, non significat prima propositio quod qui est homo, vel qui erit homo generabit. Ex ista regula sequitur veritas istarum propositionum: prima, senex erit puer, probatur quia qui est senex, vel qui erit senex homo generabit, erit puer. Secunda propositio corrupta erit virgo, quia que est vel que erit corrupta erit virgo. Tertia propositio decapitatus erit calabit, probatur quia qui est vel qui erit decapitatus calabit. Secundum hoc est dicendum de suppositione ratione sui participii, ut aliquis homo est generandus, significat prima propositio quod qui est homo vel qui erit homo est generandus.

Tertia regula est ista: omnis terminus supponens a parte ante vel a parte post respectu huius verbi potest vel sui participii, supponit pro eo quod est vel potest esse, ut album potest esse nigrum, demonstrat quod id quod est album vel potest esse album potest esse nigrum.

Et sic dicendum de prima sedentem contingens est currere. Quarta regula est ista: omnis terminus supponens a parte ante respectu huius verbi potest aut sui participii vel terminalis desinentis in bilis aut in bile, supponit pro eo quod est vel potest esse, ut album potest esse nigrum, demonstrat quod id quod est album vel potest esse album potest esse nigrum.

Ex ista regula sequuntur propositiones: prima, creans potest esse deus, dato quod deus non creat, quia quod est vel potest esse creans potest esse deus. Secunda propositio: calidissimum potest esse calidius, quia quod est vel potest esse calidissimum potest esse calidius. Tertia propositio: infirmum potest esse infirmius, quia quod est vel potest esse infirmum potest esse infirmius. Idem est iudicandum de participio et termino verbali in bilis, ut generatum est generabile et corruptum est corruptibile, prima significat quod id quod est genitum vel quod potest esse genitum est generabile, secunda significat quod illud quod est corruptum vel potest esse corruptum potest esse corruptibile.

Quinta regula est ista: omnis terminus supponens a parte ante vel a parte post respectu horum verborum incipit et desinit, aut suorum participiorum, supponit pro eo quod est vel incipit esse aut desinit esse, ut album incipit vel desinit esse, demonstrat quod id quod est aut incipit esse vel desinit esse album desinit esse, et ita de participio dicendum.

Sexta regula est ista: omnis terminus supponens respectu verbi vel participii habentis naturam transeundi

q̄dlz .i. qlz ꝑpo nēa sꝫ ex qualz alia
vt tu nō ēs g° dz ē, ⁊ itelligut
iste due rē q 1ª gna ē bōª malis i
qua ans ē ipōle, l' qº ē necām, sbduct
alys mōis quibz gna for bōª et
forlis, vn bn sꝫ forlr, hō ē g° al'
ē, ⁊ tn qº ē necām, silr hō ē asīg
g° hō ē al' ⁊ tn aº ē ipōle ¶ 2ª dio
gnarꝫ bonarꝫ q̄daz ē bōª de for ⁊
q̄daz de mā. gna bōª de forª ē iª cui
qlz ōsilis i forª ē bōª, ut hō ē, g° al'
ē. Ista gª ē bōª, ⁊ qlz aª ōsilis for
ē bōª, vt albeº videt, g° color vi
Iste gne st silis for, qz hnt ōsiles
mōs arg coseqñ forlis, de quibz
mōis dicet postea, ⁊ tn anteceden
⁊ ōntia sut silia i forª ¶ 3ª d q̄d
sciās nōs ē pº, q ꝑpones ꝑpōe sut
siles for, quarꝫ caē ⁊ note sut
siles for, ut hō ē, ⁊ al' nō asīg
disput ⁊ lig gburit. Et nō q
rē caē sut siles for q sic sc hnt
q si vna ē affrª ul' nē de ⁊ ul'
3º adiacēte, ⁊ aª silr, It si vna
ē exª ul' excepª ⁊ aª silr, si vna
ē ulis pti° vidētª ul' sin ⁊ aª silr
si una ē mōlis i ssu gpōto ut diss
⁊ aª silr. It si una ē de tmīo
sinª ut gpōto de coplato disiūcto
ut gdicionato ⁊ aª silr, Et io ille
nō sut siles i forª, hō l' asīg ē, hō
ē, qz vna ē de tmīo simpª aª at
de gpōto. It i° nō sꝫ silis for, qlz
hō ē, aís asīg mō qz una ē ulis
aª pti, sꝫ ite sut siles i forª, hō
ē asīn, hō ē al', nō obstē q una
ē necā aª ipōl, qz hnt oēs gditoes
assignatas, Ex qº sꝫ q ite q sut
siles i forª, hō ē, g° al' ē, albeº
videt g° color videt, qz hnt co
siles mōs arg g° forlys qz ut bigz

dr ab iferiori ad sui supi° affirª ⁊
antia ⁊ ōntia sut silia, ut pz ex
gdicionibz assignatꝭ. qª bōª de mā ē
iª q ē bōª, ⁊ nō qlz ōsilis i forª 10
ē bōª, ut tu nō es hō g° tu nō es
al', bōª ē qz gdicl ōntis repugt anti
sꝫ nō qlz ōsilis i forª ē bōª, qz hec
nō ē bōª hō nō ē asīn, g° hō nō ē
al'. Ex pdcis sꝫ q aª ē gª bōª et
forlis q nō ē bōª de for, sic pdca
⁊ qlz istarꝫ, tm pr ē g° nō tm pr
ē, tu scis te ee lapidē g° tu non
scis te ee lapidez, tu credis pªē q
aís hō dcā g° hō nō decipi. qz ut f.
f Formal' gne quedaz rē
sut utes poe ... insinu
antes noti quarꝫ pª ē
ta. Si aª gne bōe, ex gdic
ōntis sꝫ gdicl antis, iª gna ē bona
ut iª hō ē g° al' ē, qz bn sꝫ n
al' ē, g° n' qd ē hō ē. Ex iª rª
sꝫ aª qz si aª gº gdicl ōntis
nō ē illati gdicl antis iª qª nō bz
vn nō sꝫ tu loquis g° tu disputas
qz nō sꝫ tu nō disputas g° tu nō
loquis ¶ 2ª rª ē ita. Si aª gº bone
aº ē necā ⁊ gº sꝫ ē necā, qz ex
... necā, ex necis nō n' necā, ut
ait arg i hº porꝫ ¶ Ex iª rª sꝫ
quit due aª, pª si aª gº bōe gne
ē flz ⁊ aº sꝫ ē flz ¶ 2ª rª si aª
gne bōe aº ē necā ⁊ gº flz iª qª
nō bz, io nō sꝫ ... qª ē nō moue,
g° ... ē, qz aº ē necā ⁊ gº flm.
¶ 3ª si aª gne bōe aº ē necā ⁊
gº necā, ex q sꝫ q si aº ē necā
⁊ gº gtinª iª qª nō bz, vt oīs hō
ē al' g° tu es al' ¶ 4ª rª ē ita. Si
aª gº bōe aº ē pōle ⁊ gº ē pōle. Ex
q sꝫ q si aº ē pōle ⁊ gº ipōle iª qª
nō bz, ꝑpea nō sꝫ oē creās ē hō g°

homo currens est homo dicendo asinum, quia antecedens est possibile et consequens impossibile. ¶ Quarta regula est ista: si aliqua consequentia est bona, et aliquid sequitur ad consequens, idem sequitur ad antecedens, unde bene sequitur: homo currit, igitur animal currit; ad quod sequitur quod corpus est, ideo bene sequitur ad antecedens: homo currit, igitur corpus est. ¶ Ex ista regula sequuntur due alie. Prima est ista: Quidquid antecedit ad antecedens, antecedit ad consequens, quia hec consequentia est bona: homo currit, igitur animal currit, et hec: tu curris, antecedit ad istam: homo currit, ideo antecedit ad istam: animal currit, quia bene sequitur: tu curris, igitur animal currit. ¶ Secunda regula: a primo ad ultimum quando omnes consequentie intermedie sunt bone et formales et non variate, consequentia a primo ad ultimum est bona et formalis, verbi gratia: homo est, igitur animal est; animal est, igitur corpus est; corpus est, igitur substantia est; et sic a primo ad ultimum sequitur formaliter: homo est, igitur substantia est, quia consequentie intermedie non sunt variate, quoniam consequens precedentis est antecedens posterioris. Sic in exemplo: nullum tempus est, igitur dies non est; dies non est et aliqua hora est, igitur nox est; nox est, igitur aliquod tempus est; et tamen non sequitur a primo ad ultimum: nullum tempus est, igitur aliquod tempus est, propter variationem terminorum, quia primo consequens fuit consequens: dies non est, et non fuit antecedens secunde, sed illa copulativa: dies non est et aliqua hora est. ¶ 6a regula est ista: si aliqua consequentia est bona, et aliquid stat cum antecedente, idem stat cum consequente, verbi gratia: sequitur: omnis homo currit, igitur animal currit, et cum antecedente stat quod omne animal curat, et etiam quod nullus asinus movetur, ideo quodlibet istarum stat cum consequente. ¶ Ex ista regula sequitur alia, videlicet quidquid repugnat consequenti repugnat antecedenti, patet per primam regulam discurrendo per oppositum. ¶ Septima regula est ista: si aliqua consequentia est bona, scita a te esse bona, et antecedens est concedendum a te, consequens eidem est concedendum a te. Ex qua sequuntur due alie regule. Prima: si consequens est a te negandum et antecedens similiter. Secunda regula: si antecedens est a te concedendum et consequens a te negandum, consequentia non valet, verbi gratia: omnis homo est, igitur [illegible]. ¶ Octava regula est ista: si aliqua consequentia est bona, scita a te esse bona, et antecedens est scitum a te, et consequens eidem est scitum a te, ut tu es homo, igitur tu es animal. Et nota dico: scita a te esse bona,

quia prima consequentia est bona: brunellus est asinus, igitur brunellus est rudibilis, et antecedens est scitum ab aliquo, a quo non est scitum consequens, quia nescit consequentiam esse bonam.

Nunc sequuntur pauce regule generales penes superius et inferius magis generales, quarum prima est ista: ¶ Ab inferiori ad suum superius affirmative et sine distributione et sine signo confusionis impedientis est bona consequentia, ut homo currit, igitur animal currit. ¶ Secunda regula: ab inferiori ad suum superius cum distributione vel confusione tamen immobili non valet consequentia, quia non sequitur: omnis homo currit, igitur omne animal currit, nec sequitur: nullus homo currit, igitur nullum animal currit. Et nota dico: ut confusione tamen immobili, quia non sequitur: si homo est asinus, homo est rudibilis, igitur si animal est asinus, homo est rudibilis, sed a contrario modo confusione tamen est bona consequentia, verbi gratia: omnis homo est animal, igitur omnis homo est substantia. ¶ Tertia regula est ista: Ab inferiori ad suum superius negative, negatione preposita, et cum determinatione medii est bonum argumentum, verbi gratia: tu non curris et tu es homo, igitur homo non currit. Et nota dico: cum determinatione medii, quia sine ipso non valet argumentum, quia non sequitur: tu non es animal, igitur homo non est animal, quia antecedens est possibile et consequens impossibile. ¶ Quarta regula est ista: ab inferiori ad suum inferius affirmative et sine distributione non valet argumentum, quia non sequitur: animal currit, igitur homo currit. ¶ Quinta regula est ista: a superiori ad suum inferius affirmative distributive non valet argumentum nisi cum determinatione medii, quia non sequitur, quia omne animal currit, igitur quilibet homo currit; tu differs ab asino, igitur tu differs a brunello; sed cum determinatione medii est bonum argumentum, ut tu differs ab asino et brunellus est asinus, igitur tu differs a brunello. ¶ Sexta regula est ista: A superiori ad suum inferius negative negatione preposita est bonum argumentum, unde bene sequitur: nullum animal currit, igitur nullus homo currit; et intelligitur ista regula de negatione distributiva superioris, quia si non distribueret non valet argumentum, unde non sequitur: non nullum animal currit, igitur nullus homo currit, nec sequitur: non omne animal currit, igitur non omnis homo currit, patet eo quod contradictorium utriusque istarum consequentiarum stat cum antecedente.

Regulas alias tangentes oppositiones propositionum, scilicet propono, quarum prima est ista. ¶ [illegible]

ad suam

ad suam partem vel indefinitam, que vocatur sub-
alterna, est bona argumentatio, verbi gratia: omne animal currit, igitur
quoddam animal currit; nullum animal currit, igitur animal non currit. Quarta
regula est ista: a parte ad suam universalem vel inde-
finitam non valet argumentatio nisi forte gratia materie, unde
non sequitur: aliquis homo currit, igitur quilibet homo currit; nec sequitur:
animal non est homo, igitur nullum animal est homo. Sed aliquando
tenet gratia materie, aut quia consequens est necessarium vel
antecedens impossibile, aut quia contradictorium consequentis repugnat
antecedenti, unde bene sequitur: homo est, igitur omnis homo est;
aliquis homo non est, igitur nullus homo est. Quinta regula est
ista: Ab universali affirmativa ad omnes suas singulares
tam coniunctas quam disiunctas cum debito medio est bona
argumentatio, et e contrario, verbi gratia coniunctive: omne animal currit,
et ista sunt omnia alia, igitur hoc animal currit et hoc
animal currit et sic de singulis. Exemplum disiunctive: ut omne
animal currit, hoc est animal, igitur hoc animal currit vel hoc animal currit.
Similiter sequitur e contrario: hoc animal currit et hoc animal currit et sic
de singulis, et hec sunt omnia alia, igitur omne animal currit.
Et notanter dicitur cum debito medio, quia sine medio
non valet argumentatio nisi gratia materie, unde non sequitur: omnis
homo est animal, igitur iste homo est animal et iste et sic de
singulis, quia antecedens est necessarium et consequens contingens, et
una alteri repugnat; tamen aliquando sequitur gratia materie,
ut omnis homo est asinus, igitur iste homo est asinus;
omnis homo est a[illegible] sol lucet, igitur iste sol lucet,
quia in prima antecedens est impossibile, et in secunda consequens est necessarium.
Sexta regula est ista: ab universali negativa ad omnes suas
singulares sufficienter enumeratas est bona consequentia,
sive arguatur cum medio sive non, sed e contrario
non tenet nisi cum medio, verbi gratia: nullus homo currit, igitur
iste homo non currit, nec iste, nec sic de singulis;
sed e contrario non sequitur: iste homo non currit, nec iste, nec
sic de singulis, igitur nullus homo currit, quia posito medio
antecedens est verum et consequens falsum, sed bene sequitur
et isti sunt omnes homines masculi, igitur etc.
Septima regula est ista: a parte ad suam indefinitam, et e contrario,
tam affirmative quam negative est consequentia bona, verbi gratia: animal
non currit, igitur aliquod animal non currit, et e contrario; sequitur similiter
aliquis asinus movetur, igitur asinus movetur, et e contrario.
Octava regula est ista: a parte vel indefinita ad omnes
suas singulares sumptas cum debito medio est bona
argumentatio, ut homo currit, et isti sunt omnes homines, igitur iste homo
currit vel iste homo currit, et sic de singulis. Et notanter
dicitur cum debito medio, quia sine medio non valet argumentatio,
ut homo est animal, igitur iste homo est animal vel ista
homo est animal vel sic de singulis, quia antecedens est necessarium
et consequens contingens nec una alteri repugnat, quia est una disiunctiva cuius pars est contingens,
nec suum contradictorium est impossibile etc.

Oppositis non contentis, sicut sunt
dictiones exclusive et exceptive, sit
ista prima regula: Ab exclusiva
ad suam universalem de terminis transpositis
est bona consequentia et e contrario, ut tantum homo currit, igitur
omne currens est homo, et e contrario; tantum animal movetur, igitur
omne quod movetur est animal, et e contrario. Secunda regula est ista:
Ab exceptiva negativa ad exclusivam sibi correspondentem
est bona consequentia, ut nichil preter Sortem currit,
igitur tantum Sortes currit, et e contrario, ut tantum homo est risibilis,
igitur nichil preter hominem est risibile. Tertia regula est
ista: Ab inferiori ad suum superius distributione
exclusiva addita subiecto est bona consequentia, unde bene
sequitur: tantum homo currit, igitur tantum animal currit, quia arguitur ab
inferiori ad suum superius confuse tantum mobiliter.
Quarta regula est ista: Ab inferiori ad suum superius
a parte predicati distributione exclusiva addita subiectis non
valet argumentatio, unde non sequitur: tantum homo est homo, igitur
tantum homo est animal, quia arguitur distributive; sed e contrario bene
sequitur cum debito medio, ut tantum homo est risibilis, Sortes
est risibilis, igitur tantum homo est Sortes. Quinta regula est
sequens correlarie ex predictis, quod a termino
stante determinate ad eundem stantem confuse tantum
vel confuse et distributive non valet argumentatio, ut homo est
animal, igitur tantum homo est animal; tu differs ab homine, igitur
tu differs ab omni homine. Sexta regula est ista: a termino
stante confuse tantum vel confuse distributive ad eundem
stantem determinate est bona argumentatio, ut tantum
homo est animal, igitur homo est animal; tu es aliud ab
aliquo, ~~igitur tu es aliud ab aliquo~~, igitur tu es aliud
ab omni alio. Septima regula est ista: a termino stante confuse
tantum ad eundem stantem determinate, et eodem sint
ut distributionis non valet argumentatio, ut tantum
homo est animal, igitur homo est omne animal; omnis homo est animal, igitur
animal est omnis homo. Quare etc.
~~Amen Alleluya.~~

2

Procedendo sunt consequentie pertinentium atque impertinentium terminorum, quarum prima est ista: Ab affirmativa universali disparati ad negativam alterius est bona consequentia, ut tu es homo, ergo tu non es asinus; tu curris, ergo tu non sedes; tu es albus, ergo tu non es niger; sed econverso non sequitur, quia ex negativa non sequitur affirmativa. Secunda regula est ista: quandocumque sunt due propositiones, quarum subiecta atque predicata convertuntur manente consimili denominatione, ab una ad reliquam est bona consequentia, ut tu es homo, ergo tu es animal rationale, et econverso. Tu es homo vel non homo, ergo tu es ens, et econverso. Et notanter dicitur manente consimili denominatione, quia si ex una esset affirmativa et alia negativa non convertuntur, ut tu es homo et tu non es homo. Et si ex una esset contra una contrarie, et alia alia contrarie vel nulla, non oportet illas converti, ut omne animal est homo, ergo aliquod animal est homo, et tamen aliquod animal est homo. Tertia regula est ista: ab uno convertibilium ad reliquum est bona consequentia, ut tu es homo, ergo tu es risibilis, et econverso. Brunellus est asinus, ergo Brunellus est rudibilis, et econverso. Quarta regula est ista: ab uno correlativorum ad reliquum propositionibus existentibus de secundo adiacente est bona consequentia, ut duplum est, ergo dimidium est, et econverso. Et notanter dicitur de secundo adiacente, quia non sequitur a est duplum, ergo a est dimidium; pater est barbatus, ergo filius est barbatus. Quinta regula est ista: a termino privativo ad terminum infinitum est bona consequentia, sed non econverso, ut tu es iniustus, ergo tu es non iustus; unde non sequitur lapis est non

no 3. iustus, ergo est iniustus, quia antecedens est verum et consequens falsum, quia quidquid est iniustum potest esse iustum, sed lapis non potest esse iustus, ergo non potest esse iniustus. Sexta regula est ista: ab affirmativa de predicato privato vel infinito ad negativam de predicato finito est bona consequentia, ut tu es cecus, ergo tu non es videns; tu es non homo, ergo tu non es homo; sed econverso non valet consequentia, quia ex negativa non sequitur affirmativa. Septima regula est ista: a negativa de predicato finito cum debito medio ad affirmativam de predicato infinito est consequentia, ut tu non es asinus et tu es, ergo tu es non asinus.

Consequuntur ad predicta alie regule consequentie, quarum prima est ista: Ab exponibilibus omnibus simul sumptis ad suum expositum est bona consequentia et econverso, et est regula generalis quibuscumque exponibilibus propositionibus, ut exclusivis et exceptivis et huiusmodi. Unde bene sequitur: homo currit, et nullus non homo currit, ergo tantum homo currit; ergo omnis homo currit, et econverso; sequitur semper homo currit et nullus non homo currit, ergo tantum homo currit, et econverso. Secunda regula est ista: Ab exponente ad suum expositum est bona consequentia, et non econverso, quia ex negativa non sequitur affirmativa. Verbi gratia, omnis homo currit, ergo nullus est homo quin ipse currat, sed non econverso propter casus dictos. Verum tamen tenet gratia materie, ut homo est asinus, ergo tantum homo est asinus, quia antecedens est impossibile. Tertia regula est ista: ex qualibet expositione contradictoria sequitur contradictoria expositio, sed non econverso. Unde bene sequitur non homo currit, ergo non tantum homo currit, sed non econverso, quia ex negativa non sequitur affirmativa. Quarta regula est ista: a resolubili ad resolutum est bona consequentia, sed non econverso, ut hoc currit et hoc est homo, ergo homo currit; non tamen sequitur homo currit, ergo hoc currit et hoc est homo, quia post mille annos currit antecedens verum et consequens falsum. Quinta regula est ista: ab officiantibus ad officiatum est consequentia bona et non econverso, ut prima propositio est vera: homo est animal quod adequate significat hominem esse animal, ergo verum est hominem esse animal, sed econverso non valet, quia tunc foret antecedens verum et consequens falsum. Sexta regula est ista: a descriptione ad descriptum et econverso est bona consequentia, ut intelligo animal rationale, ergo intelligo hominem, et econverso, ut intelligo hominem, ergo intelligo animal rationale. Septima regula est ista: a sensu composito ad sensum divisum et econverso non valet argumentum, ut homo necessario est animal, ergo hominem necessario esse animal, antecedens est verum et consequens falsum, et non sequitur: album possibile est esse nigrum, ergo possibile est album esse nigrum. Octava regula est ista: Ab una causa naturali ad propositionem habentem illam est bona consequentia, sed non econverso, ut dum homo currit, risibile est, ergo homine currente risibile est. Ista ergo est bona, sed

12

non sequitur ergo, homo currente, et ceteri, igitur dum homo
currit et ceteri, quia positio que non erat est igitur falsa
quia assumit homo currere, quia concludit ipsius
veritatem per aliam causam vel, sed si homo currit
et ceteri, dicatur igitur quod propositio denominata ab
ablatione habet tres causas vel, sed condicionalem,
temporalem et causalem, a quarum qualibet sed generalem
ad propositiones habentes causas istas, sed non ergo.
Quarta regula est ista: Ab activa ad suam passivam
est consequentia bona, ut Sortes amat Katherinam
igitur Katherina amatur a Sorte. Sexta regula est
ista: a termino adiacente adiacens affirmativa sine
termino distrahente est bona consequentia, ut tu es homo
igitur tu es. Et notanter dicitur affirmativa, quia non
sequitur tu non es asinus igitur tu non es, dicitur
sine termino distrahente, quia non sequitur Antichristus
est futurus igitur Antichristus est. etc.

Ultimo de propositionibus ypotheticis est
dicendum, modo ponuntur regule ad sciendum
quarum prima est ista: A copulativa
affirmativa ad alteram eius partem
principalem est bona consequentia, et non ergo, nisi forte
in materia, ut tu curris et tu disputas,
igitur tu disputas, sed non sequitur tu disputas
igitur tu curris et tu disputas. Alia
tenetur quia copulativa est. que copulativa fit ex duabus
partibus quarum una antecedit ad reliquam,
tunc ab alia parte copulative ad totam copulativam est
bona consequentia, ut tu es homo, igitur tu es homo
et tu es animal, tu curris, igitur tu curris et
tu moveris. Et notanter dixi affirmativa, quia a
copulativa negativa ad alteram partem non sequitur, ut
non tu es homo et tu es asinus, igitur tu es
asinus, quia antecedens est verum et consequens falsum. Sexta
regula est ista: a toto copulato ad alteram
partem est bona consequentia, ut Sortes et Plato currunt
igitur Sortes currit. Septima regula est ista: a parte principali
disiunctive affirmative ad totam disiunctivam est bonum
argumentum, sed non ergo, ut tu curris, igitur tu curris
vel tu es homo. Alia tenet quia in materia, sed
quando disiunctiva fit ex duabus partibus quarum una
antecedit sequitur ad reliquam, tunc a disiunctiva ad
secundam partem quia sequitur est bonum argumentum, ut tu es
homo vel tu es animal, igitur tu es animal, tu es
albus vel coloratus igitur tu es coloratus. Octava regula est
sequitur quia a parte disiunctive ad totam disiunctivam
est bona consequentia, ut homo currit, igitur homo vel asinus
currit. Nona regula est ista: A disiunctiva affirmativa cum
destructione unius partis ad alteram partem
est bona consequentia, ut tu curris vel tu sedes,
tu non curris, igitur tu sedes. Decima regula est
ista: a copulativa negativa ad disiunctivam affirmativam factam
ex partibus contradictoriis copulative affirmative est consequentia bona,
ut non tu es homo et tu es asinus, igitur
tu non es homo vel tu non es asinus, et ergo.
Et est ratio, quia copulativa affirmativa habet duo contradictoria
quorum unum est copulativa negativa in qua preponitur
negatio, et reliquum est una disiunctiva facta de
partibus oppositis copulative affirmative, quia ergo que copulativa
et disiunctiva affirmativa invicem convertuntur, ut
ista, tu es homo et tu es asinus, habet duo
contradictoria, quorum unum est istud non tu es homo
et tu es asinus, secundum est istud, tu non es homo,
vel tu non es asinus. Undecima regula est ista: A
disiunctiva negativa ad copulativam affirmativam factam de partibus
oppositis disiunctive affirmative est bonum argumentum et ergo, ut
non tu curris vel tu sedes, igitur tu non curris
et tu non sedes, et ergo, et ratio est quia disiunctiva
affirmativa habet contradictoria, per negationem preponitam toti
aut copulativam de partibus oppositis, ut isti, tu
curris vel tu sedes, contradicit qualibet istarum, non
tu curris vel tu sedes, tu non curris et tu non sedes.
Duodecima regula est ista: A condicionali affirmativa cum suo
antecedente ad consequens eiusdem est bona consequentia, ut
si tu es homo tu es animal, sed tu es homo, igitur
tu es animal. Tertia decima regula est ista: A condicionali
affirmativa condictoria contradictoriis, ad condicionalem affirmativam
est bona consequentia, ut si Antichristus est albus Antichristus
est coloratus, sed Antichristus non est coloratus, igitur non est
albus. Et notanter dicitur in ambabus regulis
affirmativa, quia in negativa non tenet huiusmodi.

Explicitnt [illegible] Petri [illegible] magistri Pauli

Qualiter
propositiones
copulatiue
probent, patet docu-
na
cognoscitur satis plene. Et primo
namque a resolutione est incipiendum, quia
indefinite, particulares et singulares de non subiecto
termino demonstratiuo, rationabiliter inferuntur, quia
quo tale est tale inferendum, ut patet ante,
sumantur duo demonstratiua, in quorum primo
patet particularis propositio resoluenda, et in secundo
subiectum eius, homo currit, sic resoluitur, hoc
currit, et hoc est homo, ergo homo currit. Exemplum in
obliquo, ut hominis est asinus, hic est asinus,
et hic est homo, ergo hominis est asinus, et ita in
aliis casibus similiter. Exemplum in
numero plurali, homines currunt, hec currunt, et
hec sunt homines, ergo etc. Exemplum in obliquo, ut
aliquorum contradictoriorum alterum est verum,
horum alterum est verum, et hec sunt contradictoria,
ergo, et ita in aliis casibus dicatur, sic
quod semper prima resoluens demonstrativa sit eiusdem
casus cum resoluenda, secunda vero in recto
sumatur generaliter. Sed propositiones de verbo am-
pliatiuo eodem modo probantur, excepto hoc
quod secunda demonstrativa debet esse de verbo distincti-
to vel substantiuo de presenti, et eidem
de preterito vel futuro, aut alterius verbi ampliatiui,
ut homo currebat, sic resoluitur, hoc
currebat, et hoc est vel erat homo, ergo. Item
homo disputabit, hoc disputabit, et
hoc est vel erit homo, ergo homo disputabit, ita
quod verbum subiectum supponitur secundo loco, sic et
semper consimilis temporis cum verbo resoluende
propositionis, sed quando verbum principale resoluende
est, ly potest, incipit, continet, vel desinit, secunda propositio
est de isto verbo consimili, ut homo potest esse
albus, hoc potest esse album, et hoc est vel potest
esse homo, ergo. Item album incipit esse nigrum,

hoc incipit esse nigrum, et hoc est vel incipit
esse album, ergo, et ita in plurali, et in singulis
casibus dicatur ut prius. Modus consimilis
est tenendus in propositionibus de extremo composito
ut distincto, ut homo vel asinus currit, si totum
distinctum est subiectum resoluatur sic, hoc
currit, et hoc est homo vel asinus, ergo. Si autem
prima pars fuerit subiectum, fit ista resolutio,
hoc vel asinus currit, et hoc est homo, ergo. Et
ita non debet esse de illis de copulato aut coniuncto
subiecto, ut homo et asinus currunt, propositio si est
rationalis est falsa. Idem est dicendum de particulari et
singulari resoluibili affirmatiua, sic de indefinita
tot alius homo currit, sic disputat. Sed particulares
et indefinite negatiue, habent duplicem modum
probationis, primus dicendus est, ut homo non
currit, hoc non currit, et hoc est homo, ergo homo non
currit. Ubi aut videatur quod iste modus
non definiatur, sumatur contradictorium eius, ut
contraria non est, hec indefinita probatur non potest per
duo demonstratiua, quia semper secunda esset falsa. o.
hoc est contraria. Ideo ad videndum veritatem eius
sumatur contradictorium eius, omnis contraria est, et quia
est falsa, ideo hec est vera. Consimiliter est dicendum in
aduerbiis, ubi subiectum fuerit aduerbium, hinc
infra sic tamen, ut alius tu es, nunc
tu es, et nunc est alius, ergo. Item heri
tu fuisti, tunc tu fuisti, et tunc est
vel fuit heri ergo. Item an a tu dispu-
tabis, tunc tu disputabis, et tunc est vel
erit an a, ergo. Item alicubi tu es, ubi
tu es, et ubi est alicubi, ergo. Ex
predictis infero quod etiam sunt probande propositiones
indefinite et particulares de verbo substantiuo preteriti
temporis cum participio, sic propositiones de verbo preteriti
illius participii. Volo dicere quod ita probanda
est hec resolubilis, adam est peritus, sic
adam fuit, et ita iste anxius est futurus, sic
iste anxius est, aliquis homo est infectus, hoc
est infectum, et hoc est vel fuit homo, ergo,
sor est potens esse, hoc est potens esse, et
hoc est vel potest esse sor, ergo. Iuxta predicta

sequuntur multarum propositionum, prima senex est puer, probatur hoc est puer, et hoc est vel erit senex, demonstrando unum qui est puer et erit senex, ergo etc. 2a propositio puer fuit senex, probatur hoc fuit senex demonstrando unum senem, et hoc est vel fuit puer ergo etc. 3a propositio album fuit quod non fuit album, probatur et pono quod Sortes albus, et quod tamen ante hoc fuit niger, isto posito hoc fuit quod non fuit album, et hoc est vel fuit album etc. 4a propositio pater est qui non habebit filium nec filiam, demonstrando unum patrem qui remanebit post mortem filiorum vel filiarum, quia hoc est qui non habebit filium nec filiam et hoc est vel est pater ergo etc. 5a propositio ~~album potest esse nigrum~~, aliquo maiori te et quolibet minori te tu es minor, demonstrando maiorem te, isto tu es minor et hoc est maius te et quolibet minori te, ergo etc. 6a propositio, aliquo minori te et quolibet maiori te tu es maior, probatur isto tu es maior demonstrando minorem te, et hoc est minus te et quolibet maiori te, ergo etc. 7a propositio album potest esse nigrum, probatur hoc potest esse nigrum demonstrando te, et hoc est vel potest esse album ergo etc. Ex ista patet ista, sedente Sorte est currens. 8a propositio verum est quod mundus non fuit, probatur hoc est quod mundus non fuit demonstrando istam tu es, et hoc est verum, ergo etc. 9a propositio necessarium est quod deus numquam est, probatur hoc est quod deus numquam est, demonstrando chimeram, et hoc est necessarium, ergo etc. 10a propositio possibile est quod numquam fuit et quod numquam est, demonstrando istas partes, et hoc est possibile ergo etc. 11a propositio candela lucens est extincta, probatur hoc est extinctum demonstrando candelam que est extincta sed prius fuit lucens, et hoc est vel fuit candela lucens ergo etc. 12a propositio vivum est mortuum, probatur hoc est mortuum demonstrando Adam, et hoc est vel fuit vivum, ergo etc.

Universalis propositio affirmativa exponi habet per suam particularem et universalem negativam sibi correspondentem, ut omnis homo est, exponitur sic, homo est, et nihil est homo quin ille currat, ergo omnis homo est. Exemplum in numero plurali, ut omnes homines currunt, homines currunt, et nulli sunt homines quin illi currant, ergo etc. Consimiliter in obliquis casibus patet hoc, quod in nominativo exponitur per suppositum rectus in recto, et rectum in obliquo consimiliter cum obliquo propositionis exponende, ut cuiuslibet hominis asinus est, hominis asinus est, et nihil est homo quin illius asinus currat, ergo etc. Sed contra contradictoriorum alteram partem esse veram, contradictoriorum alteram partem esse veram, et nulla sit contradictoria quin illorum altera pars sit vera, ita quod rectum sequitur ly quin, postremo non omnis est qui tenet sic a parte predicati, et ita in aliis casibus est dicendum. Et modo consti- probant propositiones [illegible] de verbo ampliativo patet quod in 2a expositione non ponitur verbum disiunctum ut in resolutoribus. Verbi gratia omnis homo fuit sic exponitur, homo fuit, et nihil est vel fuit homo quin ille fuit ergo etc. Sed omne album disputabit, album disputabit, et nihil est vel erit album quin illud disputabit, ergo etc. Sed omne album potest esse nigrum, album potest esse nigrum, et nihil est vel potest esse album quin illud possit esse nigrum ergo etc. Sed omnis homo incipit disputare, homo incipit disputare, et nihil est vel incipit esse homo quin illud incipiat disputare. Et sic in obliquis casibus consimiliter exponuntur tenendo modum positum de recto. Consimiliter exponuntur propositiones de participiis habentes partem principalem aliquod verbum ampliativum, ut omnis homo est preteritus, homo est preteritus, et nihil est vel fuit homo quin illud sit preteritum ergo. Sed omne album est generandum, album est generandum, et nihil est vel erit album quin illud sit generandum. Sed propositiones de subiecto composito possunt dupliciter exponi, scilicet quod subiectum potest esse totum compositum ut patet, ut omnis homo vel asinus est asinus, sic sit subiectum disiunctum, sic exponitur, homo vel asinus est asinus, et nihil est homo vel asinus quin illud sit asinus, ergo. Si vero per primam partem est subiectum, secunda exponens est ista, nihil est homo,

qn i^d ul' asin^9 sit asin^9. Et sic ulis
e p^o mo f^a, et homo ua, et ita de
alijs dicat, cu^z sint expo^le ul' casus
q^lis at ppo ne^ua, no expo sz dup^l
p, a^t p sua sin^ua a^t p suu gdicto
vg, n^9 ho e cy^a p sic p^o mo, n^i i^te
ho e cy^a n^i i^te n^i fit de sic de sin^p
2° mo p. Ista ppo e f^a, a^s ho
e cy^a, et gdicat isti, n^9 ho e cy^a, g^z
h^c e ua, et gnit i oibz alijs talis
mod^9 fuct. Ex isto^o pbadi ppo-
sitiones affir^as, infero aliquas
ppoes. P^a oe qd fu^t e, p ad qd
fuit e et n^t e qd fu^t qn i^d sit, g^o
maior e maifesta, et mior s^z
qz su^m gdic^m e f^lz, vz ad e quod
fu^t qd no e, h^t e cu^z iplica^o gdcois.
Et ita gce q^p ome qd e^t e et ome
qd pot ee e, et oe qd e itlli^le aut
ymagi^le e, pz q^lz istaz exsius
expo^lz i quaz ne^ua no dz poi ubu
disiuctuz, qz ubu p^ri^le ipius ppo^is
e solumo ubuz de p^nti absqz p^ti^o
subsequete a^t ubi apl^ia^u. 2^a ppo
oe qd no fu^t e, p ad qd no fuit
e sic istans p^ns, et n^t e qd no fu^t
qn i^d sit, g^z, p^a e ua, et s^a uez^p
e ua, qz su^m gdic^m iplicat gdic^s
vz ad e qd no fu^t qd no e, et gnit
gce q^p oe qd no e^t e, et q^p oe quod
no potit ee, n^i potu^t ee e. T^a
ppo quolz maior te, et quolz mi^u
te tu es minor, p a^co maior te
et quolz mioz te tu es mior, p
i a^o cap^o, et n^t e mai^9 te et quolz
mior te, qn i^o tu sis mior, g^z c^s
mior, pz qz su^m gdic^m e f^m. Q^a
ppo, quolz mioz te, et quolz ma^u
te tu es maior, p a^co mioz te et q^lz
maior te tu es maior, et n^t e min^9
te et quolz maior te qn i^o tu sis ma^or.

g^z c^s pz q^a cu a^u ex a^o cap^o, et b^ta p
su^m gdic^m qd e f^lz vz, ad e min^9
te et quolz maior te, quo tu no es
maior. ...

Propo^o officia^t e i^a, cu^i deter
uel oro insi^ta determinat
a^co tio mo^ll, ul' gnete x
actuz ment^s. ti modales s^t
2^a^r necz, f^m, gtin^g, neccim, necz,
et f^lz po^le et ipo^le, ti uo gnetes act^m
ment^s, dicu^t illi, sic scio, credo,
dubito, nolo, nolo, itlligo, cogito,
et siles, at etia ipoz ptici^a. h^o^mo
at ti aliy faciut ssuz^m gpo aliy disiz. Fa
ciut ssuz gpo^m qn precdut totalit^r
deim ut oroez insitiaz, a^t fina subsequu
tur, vt po^le e sor cre^e, sor crere x
e gtin^g, tu scis deu ee, deu ee e
scit^m a te. Sz qn a^s istoz mediat
inter actz casuz et ubu infiti mo^i
tuc dicu^t gstitue ssuz disuz, ut x
deu ne^re e ee, oez hoiez scio e al^r
et ita de alijs h^omoi, ppo de sesu
diso pbanda e sz exigen^as ti pce^s
simp^l, et no zone ti mo^p, l' alti^9 co
cnent^s act^m ment^s. vg, oez po^le e ho^es
crere, h^t no e offi^da sz expo^da iux
doctinaz tdit^az i pbatoibz pponuz p
uliuz isto^o, hoiez po^le e crere, et n^i
e ut po^le e ee hoiez qn i^d po^le sit
crere. It h^t e resoluenda, a scio esse
necz, h^o scio ee necz, et h^o e a, gr^s.
Ppo uo de ssu gpo^ta officiabilis p. v
vt po^le e sor crere, h^t ppo e possi
sor c^t, q adeq^te sigt sor cre. Et
ne^re e de^m ee, hec ppo e ne^ria de
e q adequate sigt de^m ee g^z i^s. Ca
si p i^ta, tu scis sor cre^e, tu dubitas
rege sede, p^a naqz sic officiat, hec
ppo e scita a te sor c^t, q adequate
sigt sor cre^e g^z, 2^a no sic, h^t ppo
e t^i dubia rex sedet, q adequate
sigt rege sede. Cosi^l dica ad ist^as

ꝯsites uix ꝯsonan^{as} ti facietꝭ ffuz
ꝯpo Ex p̄dc̄is infero aliquas ꝯc^{es}
quaꝝ p^a ē i^{ta} Alb^m po^{le} ē ee nigꝝ
& tn̄ ipo^{le} ē alb^m ee nig^m p^a p̄s p̄z
q^r h^o po^{le} ē ee nig^m de^{do} te & hoc
ē ul' po^{le} ed ee alb^m g^r ꝯ^a tz are
ſoluen^{tis} ad reſolut^m C 2^a p̄s p̄^2
na h^c ꝓpo ē ipo^{le} alb^m ē nigꝝ que
adeq̄te ſigt alb^m ee nig^m g^r ꝯ p̄z
ab offic^{is} ad officiat^m ita p̄^a 2ta ꝯ^o
ſedente po^{le} ē ee & tn̄ ipo^{le} ē ſe
dente ee C 2^a ꝯ^o oēz ho^{es} gti^e ē
ee & tn̄ nc̄ce ē oēz ho^{es} ee p̄ p^a
p̄s ho^{es} gtin^e ē ee & n^l ē ul' gtin^e
ē ee ho^{es} q^{i} i^d gtin^e ſit e^e g^r p̄z ꝯ^a
ab expo^{tis} ad expoſitaz 2^a p̄s p̄ba
na h^c ē nc̄ia oīs ho ē q^a adeq̄te
ſigt oēz ho^{es} ee g^o p̄z ꝯ ut p̄ C 3^a
ꝯ^o tu ſcis altm̄ iſtoꝝ ee uezꝝ et
tn̄ n^l iſtoꝝ ſcis ee uezꝝ demr̄atꝭ
illis duobꝫ ꝯdu^{lis} rex ſedet nllꝰ
rex ſedet p^a p̄s p̄z q^r h^c ꝓpo eſt
ſcita a te altm iſtoꝝ ē uezꝝ que
adeq̄te ſigt altm i^{storum} ee uezꝝ 2^a
p̄s p̄^2 q^r n^l h^o iſtoꝝ ſcis ee uezꝝ nec
i^d iſtoꝝ ſcis ē uezꝝ de^{do} p^o affir^{as}
2° ne^{as} & nō ſt p̄la iſtoꝝ ꝯtrꝭ
p̄z ꝯ^a a ſim^{lis} ſuffic^t enuatꝭ ad ſuaz
nllꝫ C 4^a ꝯ^o tu dubitas a ee uezꝝ
& tn̄ nllꝫ a dubitas ee uezꝝ p^2 et
pono q^o oē a ſit i^{sta} de^o ē qua ſcias
ee uerā ſꝫ dubitas an i^a ſit a i^{to}
po^{to} p̄z p^a p̄s q^r h^c e^t du^a a ē uezꝝ
q^r ade^{te} ſigt a ee uezꝝ 2^a p̄s p̄z
arguendo nllaz illez de ē dubitās
ee uera ſꝫ oē a ē a^{ra} illis g^r nllꝫ
a dubitas ee uezꝝ p̄z ꝯ^a q^r ē ſillis
i 2° p^e fi^e & a^e ē maifeſt^m ex
cau C 5^a ꝯ^o uolo t^i dare eq^m me^m
& tn̄ nllꝫ eq^m me^m uolo t^i dare p^2
& pono q^o pmitaz t^i eq^m me^m que
credā ee i ſtabulo ſit tn̄ coraz
me que credā ee p̄loīs ita q^o nō

me^m ob quā caz iſtu^m que uideo nollꝫ
tibi dare i^{to} po^{to} p̄z p^a p̄s offic^{to} et
p cauz 2as p̄tez p̄bo ſic nllꝫ eq^m
que credo ee p̄loīs uolo t^i dare
ſꝫ oēz eq^m me^m ut credo ee p̄loīs
g^r nllꝫ eq^m me^m uolo t^i dare p̄z ꝯ^a
ut p̄us C 6^a ꝯ^o p̄prio ſoz loqui
& tn̄ nllꝫ ſoz p̄prio loq^i p̄^2 & po
q^o ſoz & p̄lo ſint a longe ita q^o t^i
neſciaz diſtīguē quis ſit ſoz uel
p̄lo loquat^r ſoz c^u uoce ego bene
cognoſcaz q^o ē ſoz & nō loquat^r
p̄lo iſto poīto p̄z p^a p̄s p caſu q^r
ſit^r p̄prio uocez ſoztꝭ g^r p̄prio t^i
ſoz loq^i & ſꝫ^a p̄s p^2 q^r ſit^r nllm
iſtoꝝ p̄prio loq^i ſꝫ oīs ſoz ē dis
iſtoꝝ g^o ut diſtuxſus p̄z ut p̄us
C Ut no^{as} ē q^o i^o ꝓpoēs g^{es}ſe i ca
xeſolu^{tis} uꝫ uezꝝ ē q^d mud^l nō f^t
uezm ē q^d de nig^m e^t po^{le} ē q^d n^l
fu^t & q^d n^l e^t nō ſut ue officiab^{le}
ꝓbado n^l ſut ſites i ſig^{ne} reſo^{lu}ne
& officiab^{le} q^r officia^{re} te^{re} ly q^o ꝯ^{ue}ne
reſolutoīe nō relatiue. q^r ut ſ

Propoō deſcriptiblis ē i a^m
qua te gēnes act^m mi^m
i ꝯplex^m dc̄iat n^o t^e mio
me^{to} poē^{te} ut ego cognoſco
ſoz h^c na^q ſic deſcribit^r ego
cognoſco ad ſb zone qua ſoz. tu
ītlligꝭ ho^{es} tu ītlligꝭ ad ſb zone
qua ho. ſꝫ ti gēnetes act^m mtis
q^i ſi cadunt ſup ꝯplex^m nc̄io i^d eſt
ſig^m ꝯplexa ale ſut deſcibedi ſic
ſcire credē dubi^{re} & h^o ut tu ſcis
a ꝓpo^{es} ſic deſcib^{le} tu ſcis ſigtuz
a ꝓpoīs q^d ſcis ade^{te} ſigu p a tu
credis a ꝓpoēz tu credis ſigtuz a
ꝓpoīs q^d ſcis credis ade^{te} ſig^u p a C Et
tu dubitas a & b ꝓpoēs ſic deſcib^{le}
tu dubitas ꝯſigta a & b ꝓponuz
q^r ſcis ul' credis q^d ade^{te} ſigu p a

et b, ppoes. Notat dicebā, n° timo me^to pret^e, qz si predeat a^s te me^s rone illi^s debet i^a ppo pbari, qz a p° tio ppois sz me^to semp ē icho anda pba° ppois, vt ois ho itlli^t sc, ē hec expo^da, isto° ho itlli^t sc & n^t ē ho qn i^d itlligat sc, Itez ho^ce cognoscut futa, sic ē resol uenda, h^c cognoscut futa, & hec sc ho^ce g° Circa pdca i h° ca° & supiorbz, notāda ē diusitas, quarūcqz ppoīu predetiuz, qz ppo descp^t, gtint cū sua descptoe, et ppo ulis affir^a sc^tgtiuz a^a expo^t si^t cū suis expontib^z sic suplet vn sc^z cognosco hoīez, g° cogsco aliqd sb rone qua ho, & eg°. It ois ho e^t, g° ho e^t & n^t ē ho qn i^d ē at, & eg°. Sz ppo resol^t nō gtinet cū suis resolubilibz, n^t officiat cū suis offe ciantib^z. vn lz sequat^r h° ē al, & & hoc ē ho, g° ho ē al, nō tn eg° sc, ho ē al, g° hoc ē al & hoc ē ho, qz a^s ē necīn & g^s gtin^s, & ē post mille anos e^t ita sic sigtur p anos, & tūc nō e^t ita sic sigtur p gns. It sc^z h^c ppo ē nēnā deus est que adte sigt deū eē, g° nēre est de^s eē, sz nō eg° sc, nēre eē deū eē, g° hec ppo ē nēnā de^s ē q adequate sigt deū eē, qz a^s ē nēz & g^s gtin^s, It si n^a ppo cet i mo ita cet sigt sic sigt p anos, et tūc nō ita cet sic sigt p g^s. Ex pdcis infero aliquas gnēs, p^a ē ista, Venientē cogsco & tn non cognosco uenientez, p^z & po qz sor sit a longe q^t ueīat usus me quē sciaz eē sor, & creda ipz nō mouēri, & n^t a^d gpria isto po^to, pz p p^a ps qz h° cognosco, & hoc ē ueīes, g° cogsco uenientez, 2^a ps etiā pz, qz no cogsco ad sb rone qua ueiens, g° s. Sc^a g° ē i^ta, de^s trinz & unū cognut ap^s, & tn ap^s nō cognut t de^s trinū & unuz, p^a ps pz, qz hoc cognut ap^s, & hoc ē de^s trinus et vnus g°, 2^a ps etiā pz qz ap^s non cognut ad sb rone quā de^s ē trins & unus, g° rel, pz g^a g descptoe ad descpt^a. Tercia ppo, a ppoes scio & tn nescio a ppoez, p^z & po qz a sit i^ta ppo de^s ē quā sciaz, & cedaz qz nō sit ad a i mo. Isto po^to a scio, qz h° scio, & hoc ē a, g° a scio, de^s d^s ē, Et tn nescio a ex q° nescio ad sigtuz sigt p a, qz t nescio a, ec. Quarta g° sor papris & nō papris sor, p^z & po qz sor loquat^r & andias uoce ei^s, credas qz nō sit ad sor i mo, isto po^to tn qz nō sit ad s sor i mo, isto po^to pz p^a ps, qz hoc papris, & h° est sor, g° & tn nō papris sor, qz nō papris ad sb rone qua sor.

Ex pdcis pz, qz necīuz & gtin^s dup sumunt^r, s. resolub^l & officia^l, sz ipoz adhibia s. nēc et gtingenter, expōible p^z, vt nēnō de^s ē, sic expo, de^s ē, & nō nēnō de^s ē, sic expo, de^s ē, & nō pot eē qn de^s sit, nēnō mudus fu^t, mdus fu^t, & nō potu^t eē qn mudus fu^t. It nēnō ad e^t, ad e^t & nō potit eē qn ad e^t, ita qz t ubuz pn^le sc^e expo^tt sit eidez tpris cū ubo pn^ti expo^te. Eodē modo expo^z gtin^s. vt gtiget tu es, sic expo^z, tu es & pot eē qz tu nō es, et t g°. It gtigent tu eis, tu eis et t potit eē qz tu nō eis, & ita de pre terito dicat^r. Hic sc^t duo nōnda, p^s ē qz nēnō & gtigent, aliqn sumut^r i sēsu gpo^to, aliqn i sēsu dis^o sic necīn & gtin^s. in sēsu gpo^to

qn tota precedit, ul' sena sbsequit,
ut tu eus gtin, ul' nemo, ho e aial,
In ssu diso qn mediat, sbz ~ ubi
at mt ubiz ~ pluz. Ex p ho neco
e al'. Ex 2' sbz e gtin eius. Et
nole e q gtrcug sumut i ssu gpo
sep eode mo exponunt ut dz e. sz
qn sumunt i ssu diso pcete alto tio
meto no expo sz ppo pbada e sm
exigen tiu pcetl, ut ho nemo e al'
hec no e expoda n' pbada zone h
ti nemo, sz resolueda zone h ti ho
ut hoc nemo e al' ~ ho e ho, g / g sto
pa resolucs ex expoda sic, ho e al' ~
~ hoc no pot ee no al', ita q ly
pot sequat sbz, sic nemo ut gtin,
Ex g se q etia io ubiz pot, sunt
aliq i ssu gpo aliq i ssu diso, i ssu
gpo qn pcedt tota, seu iptle uel
ma tene, ut pot ee q tu eras,
In ssu diso sunt qn tene ptle, ut
anx pot ee. Et ex pdcis isero a cas
gnes pa e ita. nemo ad e qd gtin
e, p, ad e qd gtin a, ~ no pt ee
qn ad sit qd gtin e, g. Et 2a g
aia tua nemo e, ~ tn gtin e aia
tua, pa pe p resolutoe, ut ho neco
e ~ hoc e aia tua g, 2a pe p ~
expoiblit sic, aia tua e, ~ pot
ee q aia tua no sit, na se tu ~
ee q g aia tua no est, qz ex oto
se oppo, ~ pt ita ee sic sigure
p ans, g pot ita ee sic sigt p
gns. Et 2a g nere e te fuisse, et
tn gtin tu fuisti, pa pe p qz h
e nemo tu fuisti q adeqte sigt ~
q tu fuisti g, 2a pe p, na tu ~
fuisti ~ potuit ee q tu no fuisti,
Et a g pot ee q anx sit ho q est,
~ tn anx no pot ee ho q e, pa
pe p, qz h e po anx e ho q est
q adete sigt anx ee ho q est, un

ly pot iptle supt e ts offici, sic
ly pole, 2a pe p qz det oppo, vz
anx pot ee ho q est, ~ ex io se
q anx pot ee ho ~ ie e, g e fls,
g ~ ans, pz ga qz ly pot suptuz
ptle e ts mer. Et xlem q' gra
maticale e resolule i et ~ 2a, ex
g no ipedit p ad sig predes. Et
g nemo ~ nondn, q ly nemo dup sunt, uno
mo noiatr, iy dto ul' ablato casu,
Alio adubra ut dem e, p mo no
expo sz resoluit, ut nemo tu es,
isto resoluit sic, isto tu es ~ ho
e nemo g. Et ex g se nemo tu es ho,
~ tn gtin tu es ho, tenedo ly nemo
noia i oblig casu, qz io tu es dedo ~
deu, ~ ho e nemo g, sumedo tn ly ~
nemo adubra, foret ista g ipol ff
igpossites expontuz. Et sic se q sbz ~ // ~ ide sbz
nemo obedit // sumedo ly nemo i cau — gtiget obed
dto, qz sbz huic obedt dedo de ~ hoc
e nemo g, 2a pe pz expodo sic, sbz
obedit, ~ pot no obedire. g ut.

Iam gdus gpatois restat ex
pone, ~ p positi gpablr supt,
ut tu es ita fortl sic a's ho ~
mdi, expo sic. Tu es fortl, et ~
a's ho mdi e fortl, ~ no a's homo
mdi e fortior te. Et tu fuisti fortl
sic a's ho mudi, tu fuisti fortl, ~
a's ho mdi fuit fortl, ~ no a's ho ~
mdi fuit fortior te, ~ ita dica de ~
futo sio mo. Et 3 nods q si fiat ~
gpa ti coie distbuti a pte post, no
dz sumi ie ts sb distbutoe i aliq ~
exponenti, ut tu es ita alb sicut
ois ho mudi, no dz dici i 2a expote
ois ho mudi e alb, qz h e fls ~
expota nera, se eiz tu es ita albus
sic iste ho, g tu es ita alb sicut
ois ho, pz ga ab iferiori ad sui supi
affire, sine distbutone, ~ sine tio
hnte uis negatois, so dz ia sic expoi,

tu es albus, et homo est albus, et non omnis homo
est albior te. Ex predictis modo exponendi
infero aliquas conclusiones. prima est ista: tu es
ita fortis sicut omnis homo mundi, et tamen tu non
es ita fortis sicut aliquis homo mundi. probatur prima
pars quia tu es fortis, et homo mundi est fortis,
et non omnis homo est fortior te. secunda pars sequitur per
suum contradictorium est falsum, scilicet tu es ita fortis
sicut aliquis homo mundi, quia ex ipsa sequitur tertia sua
exponens, scilicet non aliquis homo mundi est fortior
te, quod est falsum. Secunda conclusio aliquod non est ita
forte sicut leo, et ita forte sicut omne aliud
mundi. prima pars quia est ita fortis sicut omne aliud
mundi, et tamen quia est aliquid quod non est ita forte
sicut leo, ergo patet conclusio que resolvitur ad resolu-
tionem, antecedens patet exponendo et resolvendo.

Tertia conclusio ego sum ita sapiens sicut tu et
deus, et tamen non sum ita sapiens sicut deus.
secunda pars est de se manifesta, et prima probatur,
nam ego sum sapiens, et tu et deus non estis
sapientes, et non tu et deus estis sa-
pientiores me, ergo etc. consequentia patet ab ex-
ponentibus ad expositum, et prima et secunda pars sunt
manifeste, tertia non patet, quia si non detur
oppositum, tu et deus estis sapientiores me.
ergo tu es sapientior me, quod est falsum ut
suppono. Quarta conclusio tu eris ita senex sicut
tu eris, et tamen in nullo instanti tu eris ita
senex sicut tu eris. prima pars patet per exponentes:
tu eris senex, et numquam eris senior
quam tu eris. secunda pars patet quia quocumque instanti
dato in quo tu eris, in illo tu non eris
ita senex sicut tu eris, ergo in nullo instanti
tu eris ita senex sicut tu eris. patet igitur
quod contradictoria que videtur repugnare antecedenti, propter distri-
butionem istius termini sicut supra ubique sententia.

Comparativus gradus exponitur per
tres exponentes, quarum una illarum
gradat cum altera. ut fortior
est fortior Platone, Sortes est fortis
et Plato est fortis, et non Plato est ita fortis
sicut Sortes. Secunda conclusio tu es fortior aliquo homine,
tu es fortis et aliquis homo est fortis, et non

aliquis homo est ita fortis sicut tu. Sed hic tu es
albior omni homine, secunda exponens non debet
esse ista, omnis homo est albus, quia tunc expositum
esset verum, et una exponentium falsa, quod
non est concedendum in loyca, sed debet sic exponi
in loyca: tu es albus, et homo est albus, et
non omnis homo est ita albus sicut tu. Ex predicto
modo exponendi infero aliquas conclusiones. prima tu
es albior omni homine, et non es albior aliquo
homine. prima pars patet per exponentes, et secunda sequitur quia suum
contradictorium est falsum, ut tu es albior aliquo homine,
quia tertia exponens est falsa, scilicet non aliquis homo est ita
albus sicut tu, quia aliquis homo qui est albior te est
ita albus sicut tu, sed non patet. Secunda conclusio
melior quam non est melior deo, est melior omni
ente mundi. patet quia sed non est melior
deo ut satis patet, et tamen est melior omni
ente mundi, quia ipse est bonus, et aliquod
ens mundi est bonum, et non omne ens mundi
est ita bonum sicut melior, ergo etc. Tertia conclusio ego sum
scientior te et deo, et tamen ego non sum
scientior deo. secunda pars est manifesta de se,
et prima patet per exponentes: ego sum sciens et
tu et deus estis scientes, et non tu et
deus estis ~~scientiores me~~ ita scientes
sicut ego. ista patet quia detur oppositum: tu et deus
estis ita scientes sicut ego, ergo tu es
ita sciens sicut ego, quod est falsum ut suppono.
Quarta conclusio tu eris senior quam tu eris in aliquo
instanti, et tamen in nullo instanti tu eris senior
quam tu eris in aliquo instanti. prima pars patet quia tu eris
senex, et in aliquo instanti eris senex, et non in
aliquo instanti tu eris ita senex sicut tu eris, sed
patet igitur tertia pars antecedentis probata est in alio capitulo.
secunda pars sequitur quia si non detur oppositum,
quam in aliquo instanti tu eris senior quam tu eris in
aliquo instanti, et sit in a, et patet quod prima est falsa,
in a instanti tu eris senior quam tu eris in aliquo
instanti, quia una exponens est falsa, scilicet in a instanti
tu eris senior quam tu eris in aliquo instanti, quia in a
instanti tu eris ita senex sicut tu eris in a instanti,
et in infinitis instantibus ultra a instans. Alia

q gradmo expo gpatis grad9, ita ꝛ
magꝭ min9 ꝛ q̄, ut ego ſu magꝭ
ualens q̄ tu, ſic expo ego ſu uales,
ꝛ tu es uales, ꝛ tu no es ita uales
ſic ego. Et gſiles gnes poſſut iſeri
vn gtē q al' qd ē magꝭ debile q̄ ſit
mūſca, ē magꝭ forte q̄ ſit oē al'
mundi. Et ho q' ē magꝭ ſapiēs q̄
ois ho, ē min9 ſapiēs q̄ ois ho ꝛcꝭ.

S Uplatis grad9 expo p
tres expotes n' una illaꝝ
gcedat cū reliqua, ut tu
es fortiſſimus iſtoꝝ, pot
dupl' expoi, aᵗ p gpatim aᵗ p poītim
gpable ſupl'm. Ex p̄ p tu es fortis
ꝛ iſti ſt fortes, ꝛ no ad iſtoꝝ ē
ita forte ſic tu. Et tu es fortiſſimus
oīm hoīm, ſic expo p° mo, tu es fortꝭ
ꝛ hoēs ſt fortes, ꝛ no oēs hoīes ſut
fortiores te, uel no ois ho ē fortior te,
2° mo ſic expo, tu es fortꝭ ꝛ hoīes
ſūt fortes, ꝛ no ois ho ē ita fortis
ſic tu, ꝛ ita de alijs de p̄tito ꝛ futo,
mo ſuo. Ex p̄dis infero aliquas
gnes, pa ē 1ta, tu es fortiſſimus iſtoꝝ
ꝛ debiliſſimus iſtoꝝ, p̄ ꝛ po q tu
ſoꝛ ꝛ plo ſitis cū fortes, ꝛ p lȳ istoꝝ
demoſtro uos tres, iſto poᵗᵒ pꝫ p ps,
qꝛ tu es fortꝭ, ꝛ iſti ſut fortes ꝛ
no a's iſtoꝝ ē fortior te, etiā 2a ps
ē ūa, qꝛ tu es debil' ꝛ iſti ſt debiles,
ꝛ no a's iſtoꝝ ē debilior te, hᵉ tm
g° no eēt ūa expodo 2° mo. 2a g°
tu es ſapientiſſimus oīm hoīm, ꝛ tm
tu no es ſapientiſſimus aliquoꝝ hoīm
pa ps pꝫ p expotes, tu es ſapiēs et
hoīes ſūt ſapientes, ꝛ no ois ho
ē ſapienoꝛ te, 2a ps p̄ qꝛ ſuū gdictm
ē flz, qꝛ tu es ſapientiſſimus aliquoꝝ
hoīm, pꝫ zaꝫ exponētez flaz. ꝯuic
p° ſiue 2° aſſignet, hᵉ ē ē fla, no
a's ho ē ſapienoꝛ te, ut pꝫ, ꝛ hᵉ ſt
no a's ho ē ita ſapiēs ſic tu, qꝛ t
tu es ita ſapiēs ſic tu. 3a g°. Tu t

fuiſti calidiſſimus oīm hoīm, ꝛ fri-
gidiſſimus oīm hoīm, pa ps pꝫ, qꝛ
tu fuiſti calid9, ꝛ hoēs fuerunt
calidi, ꝛ no ois ho ē fuit calidior te, ꝛ
etiā no ois ho fuit ita calid9 ſic tu,
2a ps eode mo p̄, qꝛ tu fuiſti fri-
gidus ꝛ hoīes fuerūt frigidi, ꝛ n
ois ho fuit frigidior te, ꝛ etiā no
ois ho fuit ita frigid9 ſic tu. 4a g°
ad ē maximū iſtoꝝ qd no ē maximū
iſtoꝝ, expodo tm gpablr, p̄ ꝛ pono
q a, ſit magnū, b, maius, c, nō maius
q̄ a, uel, b, iſto poto, b, ē maximū iſtoꝝ
qd no ē maximū iſtoꝝ, p̄ b, ē magnū
ꝛ ad iſtoꝝ qd no ē maximū iſtoꝝ
ē magnū, ꝛ adn iſtoꝝ qd no ē maximū
iſtoꝝ ē ita magnū ſic, b, ḡ pꝫ gᵃ,
ab expobꝫ ad expom ꝛcꝭ.

D Ifert, aliud ꝛ noīdez eode
mo exponūt p tres ex-
potes, ut ꝯ tu dr̄s ab hoīe,
ſic expo, tu es ꝛ ho ē,
et tu no es ho. Et tu dr̄s ab oī ho
tu es ꝛ ois ho ē, ꝛ tu no es omis
ho ḡ. Est tm aliq diuſitas ī p̄tito
ꝛ futo, hᵉ eiꝫ tu differs ab antixo no
ſic expo, tu eris ꝛ antix9 poſt ē, et
tu no eris antix9, qꝛ expotes ſt ūe ꝛ
expota fa, ſꝫ eiꝫ tu differs ab antixo
ḡ ſil' eris tu antix° g° flz ut ſuppo,
ſꝫ ſic expo, tu eris ꝛ antix9 erit qn tu
eris, ꝛ tu no eris antix9 ḡ ꝛ ita dicendū
de p̄tito. Ex p̄dis infero aliquas
gnes, pa ē 1ta tu dr̄s ab oī hoīe, ꝛ tu
no dr̄s ab ato hoīe, pa ps pꝫ p expotes,
qꝛ tu es ꝛ ois ho ē ꝛ tu no ē ois
ho, 2a ps p̄ qꝛ ſi no dcēt om, tu dr̄s
ab ato hoīe, mo hoc ē flz qꝛ 3a eius
expones ē fa. s. tu no es ho q' ē a's
ho. 2a g° tu dr̄s ab oī ente qd ē
qd fuit qd erit, ꝛ tm tu no dr̄s ab ato
ente qd fuit uel qd erit, pa ps pꝫ, qꝛ tu
es ꝛ oē ens qd ē qd fuit ꝛ qd erit ē et tu

no es oe ens qd e qd fu[t] 2 quod
erit, 2a ps etia pz q fu[n]t gdrom
e fl[s]z, cu una e[ius] expones sit fla
q[uia] tu no es ad qd est. E[st] 3a s[cilicet] ego
differo a te 2 a me, 2 tn ego no
differo a me, pa ps p[atet] p expo[nen]tes
na ego su 2 tu 2 ego sum, 2 ego
no su ego 2 tu, 2a no pz d se 2
ita possu p[ro]bare, tu dis ab ho[m]i[n]e 2 ab asino
2 tn tu no dis ab ho[m]i[n]e. E[st] 4a s[cilicet] tu
dis ab asio, 2 tn tu no dis ab
ho[m]i[n]e ut ab asio, pz pa ps p expo[nen]tes
2 2a si q[uia] dr oppo[situm], tu dis ab
ho[m]i[n]e ut ab asio, h[ec] e fa q[uia] 3a eius
expones e fa s[cilicet] tu no es ho[mo]
ul asinus. Et hec q[ue] dca sut de
hoc ubo dr, q[uantum] ad expo[nen]tes 2 gnes
possut applicari ill tis a[liis] 2 uidez.

Exclusiaz quedā sut
p[rim]i ordis, qda 2i, qdaz
3ii. Exclu[si]ua p[rim]i ordis
e i[ll]a c[uius] dno ex[clusi]ua, tm l[ve]
solu solumodo, pri[us] pre[cedi]t sb[iectu]m ut
tm ho[mo] c[urri]t, 2 expo[nitur] sic, ho[mo] c[urri]t 2 n[ichi]l
no ho[mo] c[urri]t, ita q sep pa expones
e pnares ex[clusi]ue, 2a no ulis nega[tiu]a
de sbo ex[clusi]ue ifinito. Consilis expo[siti]o
e de pterito ul futo, ut tm sor.
fu[i]t. Sor fuit, 2 n[ichi]l no sor f[ui]t. Et
tm anx[ime]s disputab[i]t, anx[ime]s disputabit, 2 n[ichi]l no anx[ime]s dispubit.
Notandum q ex[clusi]ua p[rim]i ordis 2uti[tu]r cu uli
de tis trsponitis, ita q si una e
ua 2 relq si 2 e co[nuers]o, un si hec
ect ua, tm ho[mo] e al[ia], h[ec] ect uera
oe al[ia] e ho[mo], 2 q uilis e fa, ex[clusi]ua
e fa. Et ex[clusi]ua 2i ordis e i[ll]a i q[ua] dno
ex[clusi]ua mediat int[er] sb[iectu]m 2 p[re]dic[atu]m sine p[ro]po
nat sive p[ro]ponat co[pu]le, ut sor e tm
ho[mo], aut sor tm e ho[mo], expo[nitur] q[ue]lz istaz

sic, sor e ho[mo], 2 sor no e no ho[mo] et
ita de p[re]terito aut de futo. Et ex[clusi]ua 3ii
ordis e i[ll]a c[uius] dno ex[clusi]ua po[ni]t[ur] int[er] ptes
p[re]dicati ut a p[ro]po sig[nifica]t pri[us] sic e, que
sic expo[nitur], a p[ro]po sig[nifica]t sic e, 2 a
p[ro]po no sig[nifica]t no sic e. ita q sep
ne[gati]o instans cadat sup eundem
tm sup que in expo[ni]ta cadit dno
ex[clusi]ua ut patuit i c[uius]q[ue] ordis ex[clusi]is.
Et no[ta] q si dcones ex[clusi]uas alic[uius] ordis
p[re]cedat a[liqu]is t[erminu]s p[ro]babilis, no deb[et]
illa p[ro]po p[ro]bari r[ati]one dcois ex[clusi]ue s[e]d
s[ecundu]m exigen[ci]a3 ti p[re]ce[dent]is. Ex[empl]a omi[n]z or
dinuz, ut nemo tm ho[mo] e ho[mo], ois
ho[mo] e tm al[ia], a[li]ca p[ro]po sig[nifica]t pri[us] sic
e, pa e expo[ni]b[i]l[i]s r[ati]o[n]e h[uius] ti nemo, s[e]d
r[ati]one isti[us] sig[ni] ois, 3a no e resol[ubi]l[is]
p[ro]pt[er] ueris affir[mati]ua. Et p[ro]po[si]ta haz exclu[siu]a
assignant p negatoez p[re]cedetez
dcones ex[clusi]uas ut h[ec] tm ho[mo] c[urri]t, gdroz
e h[ec], no tm ho[mo] c[urri]t, 2 h[ec] h[ab]t duas
~~cas duas~~ cas intatf o[mn]es expon[en]tes
ex[clusi]ue affir[mati]ue, ut n[ichi]l q[uo]d e ho[mo] c[urri]t, ut ad
qd no e ho[mo] c[urri]t, a[liqu]id no ho[mo] c[urri]t. Et
si una istaz causaz e ua, ex[clusi]ua
ne[gati]ua e ua, 2 si ambe s[un]t f[alse], i[ll]a
e fa, sic ex[clusi]ua affir[mati]ua e ua si
ambe expo[nen]tes sut ue, 2 fa si
una e fa. Et ex[clusi]ua ne[gati]ua in q[ua] ne[gati]o
s[e]q[ui]t[ur] dcones ex[clusi]uas etia e expo[nen]da
ut tm ho[mo] no c[urri]t, sic expo[nitur], ho[mo]
no c[urri]t, 2 q[ui]l[ibe]t no ho[mo] c[urri]t, 2 ita ex
po[nitur] q[ue]lz tat[is] p[rim]i ordis. Et 2i ordis
ut tu tm no es asi[nu]s, tu no es
asi[nu]s, 2 tu es q[ui]l[ibe]t no asi[nu]s. Ex[clusi]ua
no ne[gati]ua 3ii ordis expo[ni]tur no dat[ur],
q[uia] i tli ne[gati]o sep s[e]q[uitu]r ubuz p[ri]n[cipa]le
sic 2 dno ex[clusi]ua ut a p[ro]po sig[nifica]t pri[us]
no sic e. Oppo[si]ta haz ex[clusi]uaz ne
gatiaz dant[ur] si p negatonez
p[re]cedentez tota p[ro]pocez ut h[ec], tm

ho no e, ideo ꝙ e istd, no tm ho
no e, que ht duas ꝯas intatas
oppo expo ex affie assigna
das p dis ut ois ho e, ul ad
no ho e, quarꝫ si una e uera ex
e uera, sic ptꝫ de oto ex affitie.
Ex pdcis infero aliquas ꝯnes
pa e ista, tm ho e ho, et tm no tm
ho e al, pa ps pꝫ p expo et ulꝫ
de tis trnspo, 2a pꝫ sic qr una
carum suarum e uera, vꝫ ad no ho est
al, na ho e al de asinu, et ho est
ad no ho, ꝯ. 2a go tu tm es
al et tu no tm tu es al pa ps pꝫ
na tu es al et tu no es no al, 2a
sic qr una carum e uera. s. ad no tu
e al ꝯ. 3a go a ppo e pre significans sic e
et tm a ppo no e pre significans
sic e, et po ꝙ a sit ista ho est
asinus, isto po pa ps pꝫ, qr a est
signus sic e, et a no e no signus
sic est, p det, a e signus sic
e ꝯ a no e signus sic e, go est
flz, ymo a e signus sic e, qr a
e signus horꝫ ee. 2a ps pꝫ qr
sm ideo una ps e fa, vꝫ a ppo
e no signus no sic e, ex quo est
signus horꝫ ee asinus. ꝯ 4a go a
ppo sigt pre flz et ipole, et tamen
a ppo sigt pre nec et necem, pa
ps p expo na a sit flz et ipole
et a no e no signus flz et ipole, et 2a
p qr det, a e no signus vm
et necem, go e flz, hec ꝯa cum
alijs silibz tenꝫ p 1as 2as ad
affia de pto fito, ad neas de
pto infito etc.

Dictiones exceptiue sunt
iste, pter, ptꝙ, et nisi
et dnt eo ꝙ pt et ptꝙ
indifferenter excipiunt in uli affirmatiua
et negatiua, sed nisi no excipit nisi in uli
negatiua, vnde ita ꝯgrue dr nullus ho pter
sor e, sic ois ho pt sor e, no tamen
ꝯgrue dr ois ho nisi sor e, ut ꝯgrue
dicitur nullus ho nisi sor e. ꝯ Excepta
affirmatiua expo p duas expo, quarum
pa negatiua ptuꝫ a pte excepta, et sa
no affirmatiue ptuꝫ utrum de sbo supposito
cum pte excepta infinitata, ut ois
ho pter sor e, sic expo sor no e
et ois ho no sor e. ꝯ Excep negatiua
negatiua sic expo p duas expo, quarum
pa affirmatiue ptuꝫ de pte excepta et
sa no neg utrum a sbo cu pte excep
ta infinitata, ut nullus ho pter sor e,
sic expo sor e et nullus ho no sor e.
ꝯ Notandum ꝙ aliqua excep negatiua e ppa aliqua ippa.
Ad excep ppam duo requirunt ꝯnes
pmo ꝙ id a quo fit excep stet ꝯfuse
et distincte, ex quo sequitur ꝙ hec e ippa
ais ho pter sor e, 2o requitur ꝙ ps
excepta sit tm inferior ad id a quo
fit excep, ex quo sequitur ꝙ hec e imppa
ois ho pter ho sor e, sed hec e ppa ois
ho pter sor e, qr ht istas duas
ꝯditiones ut pꝫ. ppa e notandum ꝙ quelz
excepa neg ꝯuert cu ex uera affirmatiua
cuius sbm e ps excepta et pdtm e ts
ꝯposit ex pto et sbo excep sic pre
supposite, vnde bn sequitur nullus pter sor currit
ꝯ tm sor e, et econverso. Et nota dicit
pꝫ e ts ꝯposit ex pto et sbo excep
qr no sequitur nullus al pter ho intelligit ꝯ
tm ho intelligit, qr aña e vera et ꝯs
flz, sed bn sequitur ꝯ tm ho e al intelliges
dicebat sic pre suppote, qr no sequitur
nullus ho pter sor e ꝯ tm sor e ho
eccs, dato ta ꝙ de spe huana no rema
rat ais masculis nisi sor, et tu ho mlte

fere curant / h' e ua / n ho pter sor
c / z h' s / tn sor e a's ho currens
s h' cet fa tn sor e ho currens ¶ Ex
his infero aliquas gnes pa e ista /
hec gna no ualz / ois ho pter sor
c / go ois ho pter ho c / qz ans e
excepa ppa / gns no ppa ¶ 2a go
oe al' pter anxm e al' / z tn no oe
al' pter hos e al' / pa ps p p expotes
qm anxs no e al' z oe al no anxs
e al' / 2a p qz s no dec om oe al'
pter hos e al' / z pz qz pa expons
e fa / hz ho no e al' z p go excepa
cl e expons ¶ Ex q gne se qt
ois excepua ppa repugt suo pia-
centi / cl om conter dr / pz qm qlz
istaz e ua / oe al' e al' / z oe al' t
pter anxm e al' ¶ 3 go tu n des
n ab asio / z tn tu des a cap / 2a
ps e manifesta / z pa p tu des t
ab asio / z no des ab alio ab asio /
p sic qz dec om / tu des ab ao ab t
asio go tu no es ad ab asio / pz ga
ab expota ad una suaz expontiu.
¶ 4 go tu udes oes hoes qui sut i ita
domo pter sor / z tn no udes ali-
que hoiez ul aliquos hoes / p z po
baz ptes gnis tu hoc qz i domo ita
sint x hoes noue mlieres z uns
masculus que no udeas / s bn oes
mlieres isto poto pz 2a ps anis t.
z pa assumdo hac 2as excepae p ois
ppo ulis affira i pte ua z i pte fa
pt iusia p excepa isto psuppoo h
e fa / tu udes oes hoes qui sut i ista
domo pre p sorte / g pt iusiu pez
exceps sorte sic ddo / tu udes oes
hoes qui st i ita domo pter sor z sic

Reduplicatiua ep expo
p tres expotes i qz pa
ptur affire ts reduplig

de sbo / tn sa no ptur ptuz de eode
sbo i za no adicionat ide ptuz t
ex tio reduplino p tn tascendentez
ut sor i qz ho e al' sic expo sor
e ho / z sor e al' / z si ad e ho ad
e al' / z ita tu tio ulta ad indesti
tento / ut ois ho igitur al' e sba
sic expo ois ho e al' z ois ho est
sba / z si ad e al' i e sba ¶ Redu-
plicaua neua cl neo s nota reduplois
e s expo / ut sor igt ho no e asins
sic expo sor e ho / z sor no e asins
z si ad e ho i no e asins / z ita de
aliis quibuscq. ¶ Neua no reduplua
cl no neo precedit nota reduplicas
no e expoda s poda p sui om ut sepe
dein ¶ Ex pdcis infero aliquas
gnes / pa aliqua igt quenunt
dent p aliqua quent z aliq dent
z si aliqua quent dent / g pz gna
ab expobs ad expom z 3a ps antis p
qm ia q quent sut / z si sic pla
z si sut pla sut distincta / z si ata
sut distincta dent / g a po ad ulti /
si aa quent dent ¶ 2a go qlz ho t
igt ho e risi / z tn no qlz ho igtm
al' e risi / pa ps pz p expotes / qz qlz
ho e ho / z qulz ho e ri / z si ad e
ho i e rile 2a ps pz qz si dec om s qz
qlz ho igtm al' e risile / cert e qt
ista e fa qz 3a eis expos e fa s.
si ad e al' i e rile ¶ 3a go sor igt
ho e al' / z tn sor no igt ho e sor.
pa ps pz p expotes z sa s / qz si no
dec om / sor igt ho e sor / z pz qz
ista e fa qz 3a eis expos e fa s.
si ad e ho i e sor ¶ 4a go tu igtm
ho no e asins / z tn tu no igt al'
no es asins pa ps pz qz tu es ho
z tu no es asins / z si ad e ho id
no e asins 2a pz p qz si no dec om /

tu igitur al' no es asin', h' e fl'a
ut pz q2 3ª ei' expo e f', vz si
ad e al' no e asin' qd in e fl'z.

Immediate duas in se gtiet expo^tes quarum p^a e piares & s^a ne^na sibi corndes, sz exigentia sui ubi, ut imme^te an a tu fuisti, sic expo, ante a, tu fuisti, & n fuit o^o an a, qn int 1^d & a tu fuisti. Et imme^te post b, tu eris, sic expo, post b, tu eris et nullz erit o^o post b, qn inter 1^d et b, tu eris. Quod gsili expo ne^na e nec^o sbsequit ly imme^te, ut imme^te an hoc tu no fuisti alb', sic expo an hoc tu no fuisti alb', & nullm fuit o^o an hoc qn int 1^d & hoc tu no fuisti alb'. Et imme^te post pns tu no eris, post pns tu no eris & n erit o^o post pns qn inter illud & pns tu no eris. Oppo^ta harum ppon^m dant p negatores predictez ly imme^te, & no p tal' ppo n per assignatores suorum gdro. Ex q^o pdcis infero aliquas gnes sed ppo^es p^a imme^te an h^o tu fuisti alb', & imme^te an h^o tu fuisti niger, p2 & pono q in qualz pte pari hore pterite tu fueris alb', & in qualz pte ipari fuis niger, isto po^to az sic, imme^te an hoc fuit aliq pe par, & nullz fuit o^o an hoc qn int 1^d & h^o fuit aliq pe par, s2 p^a a pe ops na imme^te an hoc fuit aliqua pe ipar, g imme^te an h^o fuisti niger, aus pz ut pus, na an hoc fuit aliq pe ipar, & nullz fuit o^o an hoc qn int 1^d & hoc fuit aliq pe ipar, eade g^o pt dici de futuro. S^a g^o duo gdic^a inter se gdicentia

imme^te an hoc fuit fuerut ua & imme^te an hoc fuerut f^a, no tn fuerut sil ua n f^a, p2 & pono q a sit 1^a tu es alb', & b, 1^a tu no es albus isto po^to pz q a imme^te an h^o fuit uz, na quecuqz fuit aliqua pe par a fuit vm, sz imme^te an h^o fuit aliq pe par, g imme^te an h^o a fuit vm, & imme^te an h^o a fuit flz, q2 quecuqz fuit aliqua pe ipar, a fuit flz, sz imme^te an hoc fuit aliq pe ipar g imme^te an hoc a fuit flz. Eode mo p^t pbari q b, imme^te an hoc fuit uz & flz qd az a & b, no fuint sil ua n sil f^a, pz q2 i gtqz o^e a fuit vm, b, fuit f^m & eo. Ex quib^o s2 q imme^te an h^o tu fuisti alb', et imme^te an h^o tu no fuisti alb', p^a p^o pz & s^a p2, na quecuqz tu fuisti niger tu no fuisti alb', sz imme^te an h^o tu fuisti niger, g imme^di^te an h^o tu no fuisti alb'. Et ita gre q a ppo imme^te an h^o fuit ua, et imme^te an h^o no fuit ua, p^a p^o e na & s^a p2, na quecuqz a ppo fuit f^a, ipa no fuit ua, sz imme^di^te an h^o a ppo fuit f^a, g imme^te ante h^o a ppo no fuit ua. C^a g imme^te p^o hoc e o^o qd no imme^te p^o h^o e, p2 p^o h^o e o^o qd no imme^te post h^o erit, & n e o^o post h^o qn inter 1^d & h^o e o^o qd no imme^te p^o h^o erit q2 quocuqz o^o dato qd e p^o h^o int 1^d & h^o erut infita o^a quorum n imme^te p^o hoc e. Ex qua gne s2 q imme^te p^o h^o erit qd no imme^te p^o hoc e. C^a g^o p^a a o^o tu eris, et n e o^o p^o a, qn an 1^d tu eris, et tn no imme^te post a eris, p2 & po

q̄ crees hoc et nō cras / et q̄ a erit medi $\emptyset$ crastine diei / post quā die tu crees alīq̄ / isto po[sito] p[ate]t q̄ nō īmēte p[ost] a crees / et tn̄ p[ost] a tu crees ut po[n]it casus / et q̄ an a crees q[ui]a isto die nō n[ecesse] ē $\emptyset$ post a q̄n an id tu crees / q[ui]c[qui]d crit ē ret an a / eret an q[uo]dl[ibet] q[uo]d ē p[ost] a ¶ Alio[modo] q̄ ly īmēte dup[liciter] sumit[ur] adu[er]bia[liter] et noīaliter / mō p[ri]mo p[ro]p[ositi]o[nes] q[ue]stionis loquunt[ur] sic / 2[secund]o ut īmēte sunt p[ar]tes ī q[ue]stio[n]e .i. sine mo[do] / et ita nō sumit[ur] in p[ro]p[osi]to. etc.

Incipit dup[liciter] expo[nitur], uno mō p[er] po[si]tionē de p[rese]nti et remotionē de p[re]t[er]ito / et alio mō p[er] remotionē de p[rese]nti et po[si]tionē de fut[ur]o / ut s[ortes] incipit ēē alb[us] / p[ri]mo sic expo[nitur] s[ortes] nunc ē alb[us] / et nō īmēte an hoc $\emptyset$ p[rese]ns fuit alb[us] / 2[secund]o sic expo[nitur] s[ortes] nunc nō ē alb[us] / et īmēte p[ost] $\emptyset$ p[rese]ns erit alb[us] ¶ Desinit u[er]o expo[nitur] opposito mō dup[liciter] / p[ri]mo p[er] remotionē de p[rese]nti et po[si]tionē de p[re]t[er]ito / ut s[ortes] nunc nō ē alb[us] / et īmēte an $\emptyset$ p[rese]ns fuit alb[us]. 2[secund]o p[er] po[si]tionē de p[rese]nti et remotionē de fut[ur]o / ut s[ortes] nunc ē alb[us] / et nō īmēte p[ost] $\emptyset$ p[rese]ns erit alb[us] / ergo s[ortes] desinit esse alb[us] ¶ Ex p[re]dict[is] infero aliquas [con]clusiones / p[ri]ma tu incipis ēē alb[us] / et tn̄ tu nō incipis ēē colo[ra]t[us] / p[ate]t et po[no] q̄ nunc sis alb[us] / et [con]tinue an hoc fuis nig[er] / isto po[sito] tu nunc es alb[us] et nō īmēte an $\emptyset$ p[rese]ns tu fuisti alb[us] / ergo tu incipis ēē alb[us] / et tu nō incipis ēē colo[ra]t[us] / q[ui]a nunc es colo[ra]t[us] et īmēte an $\emptyset$ p[rese]ns fuisti colo[ra]t[us] et īmēte post $\emptyset$ p[rese]ns tu eris colo[ra]t[us] ¶ 2a [con]clusio / de[us] incipit ēē ī hoc $\emptyset$[ins]t[an]ti et tn̄ de[us] nō incipit ēē ī a[lio] $\emptyset$[ins]t[an]ti / p[ri]ma p[ate]t / nā de[us] nunc ē ī hoc $\emptyset$[ins]t[an]ti / et nō īmēte an $\emptyset$ p[rese]ns fuit ī hoc $\emptyset$[ins]t[an]ti / ergo 2a p[ate]t etiā p[ate]t / q[ui]a de[us] ē ī a[lio] $\emptyset$[ins]t[an]ti, et īmēte an $\emptyset$ p[rese]ns fuit ī a[lio] $\emptyset$[ins]t[an]ti, et īmēte post $\emptyset$ p[rese]ns [erit] ī a[lio] $\emptyset$[ins]t[an]ti / ergo de[us] nō incipit ēē ī a[lio] $\emptyset$[ins]t[an]ti ¶ 3a [con]clusio / incipit ēē oē q[uo]d est / et tn̄ non incipit ēē ad q[uo]d ē / p[ri]ma p[ate]t q[ui]a nunc ē oē q[uo]d ē / et nō īmēte an $\emptyset$ p[rese]ns fuit oē q[uo]d / 2a p[ate]t nā nunc ē ad q[uo]d ē / et īmēte an nunc fuit ad q[uo]d est / et īmēte post nunc erit ad q[uo]d est ¶ 4a [con]clusio tu incipis uidē quelibet hoiem / et tn̄ tu non incipis uidē aliquē hoiem / ymo null[um] hoiem incipis uidē / p[ate]t et po[no] q̄ [con]tinue an hoc nō fuerint nisi .x. hoies, quor[um] nouē uideris et uide[b]as et uidebis / s[ed] decimū nō uideras et uidebis / s[ed] iā desinit ēē p[er] remotionē de p[rese]nti / isto po[sito] tu incipis uidere q[uem]l[ibet] hoiem / q[ui]a tu nunc uides q[uem]l[ibet] hoiem / et nō īmēte an $\emptyset$ p[rese]ns uidisti q[uem]l[ibet] hoiem / q[ui]a nō illū decimū / et tn̄ nō incipis uidē aliquē hoiem / q[ui]a nunc uides aliquē hoiem / et īmēte $\emptyset$ p[rese]ns uidisti aliquē hoiem [con]cl[usi]o. Et etiā null[um] hoiem incipis uidere / q[ui]a quoc[um]q[ue] dato quē iam uidas / ac uidebis illū īmēte an hoc uidebas ut po[nit] casus. Ex ista [con]clusione s[equitu]r q̄ tu incipis scire .x. p[ro]p[ositi]ones, et tn̄ nō incipis scire aliquā p[ro]p[ositi]onē / dato q̄ nunc scias x / et īmēte an hoc nō sciebas nisi nouē ¶ Consiles [con]clusiones [con]cedunt[ur]

ı ma de deſit, ut tu deſis ēē et
tn̄ no deſis mōūi, dato q̄ nūc mo
ueat͛ 2 no ēēs, ſʒ mēte an̄ nūc
ēēbas. ¶ 2ª q̄o deꝰ deſit ēē ı ōti pn̄ti,
2 tn̄ no deſit ēē ı aͦ ōti. ¶ 3ª q̄o de
ſinit ēē oē qd̄ ē, 2 tn̄ no deſit ēē
ād qd̄ eſt. ¶ 4ª q̄o tu deſis uide q̄lʒ
hoiēʒ, 2 tn̄ deſis uide aliq̄ue hoīeʒ
ymo nl̄lʒ hoīeʒ deſis uidē, dato q̄
qti͛ an̄ hͦ uidebas oēs hoīes quos ıā
ḡo uideas, et q̄ntē nūc pͦ unꝰ d͛ nouo
q̄ue no uideas. Et ita gēe q̄ tu deſis
ſcire .x. ꝓpones, 2 no deſis ſcire aliq̄
ꝓponēʒ, dato q̄ nūc ſcias .x. 2 qtie
2 qtie poſt hoc ſolūo noueʒ.

Totus ꝯtıbl͛r ē ıdē q̄
q̄lʒ ps̄ q̄n ſincathe͛ te͛,
ut totꝰ ſoꝛ ē maior ſoꝛ.
ſic expo͛, aliq̄ ps̄ ſortꝭ
eſt maior ſoꝛ, 2 n͛ullā ē ps̄ ſoꝛ q̄n ıllā
ſit maior ſoꝛ, ſʒ q̄n cathe͛ te͛, tūc
ıdē ē q̄ ens pfc̄m ex ſuıs ptibus,
ut ſoꝛ ē totꝰ ho, ı. ſoꝛ ē pfcs ho
ex ſuıs ptibꝰ, 2 conṫ q̄n p̄cedit
tota ꝓponēʒ ſincat͛ te͛, q̄n uō me͛at
ınter ptes ſbı, aut po͛ a pte p̄tı͛
cathe͛ te͛, ut ꝯ totꝰ ſoꝛ ē ād hoīs,
h͛ ly totꝰ te͛ ſincat͛, ſʒ dr̄ eꝰ ens totꝰ
at mo͛, aut tu es totꝰ ho, te͛ cathe͛.
¶ Ex quıbꝰ ınfero aliquas ꝯnes, pᵈ ē
ıſta q̄ totꝰ ſoꝛ ē ād ſoꝛ, 2 tn̄ non
totꝰ ſoꝛ ē maior ſoꝛ, pª ps̄ p͛, q͛
q̄lʒ ps̄ ſoꝛ ē ād ſoꝛ, 2ª ētiā pars
p͛, q͛ no q̄lʒ ps̄ ſoꝛ ē bōꝛ ſoꝛ, quıa
ſic corꝰ totale ſoꝛ, aut aīā eıꝰ q̄
no ē ꝯpta. ¶ 2ª q̄o totꝰ ſoꝛ ē ps̄
ſoꝛ, 2 tn̄ no q̄lʒ totꝰ ho ē ps̄ ſortꝭ
pª ps̄ p͛ q͛ q̄lʒ ps̄ ſoꝛ ē ps̄ ſoꝛ, 2ª
ētiā ps̄ pʒ q͛ no q̄lʒ ps̄ hōīs ē ps̄
ſortꝭ, nā aliq̄ ē ps̄ ploīs q̄ no eſt
ps̄ ſortꝭ. ¶ 3ª q̄o ı oclo tuo ē totꝰ

quod eſt ı mūdo, tn̄ no totꝰ qd̄ eſt
ı mūdo ē ı oclo tuo, pª ps̄ p͛, nā
ı oclo tuo ē ens pfc̄m ex ſuıs ptıbus
q͛ pupılla oclı tuı, 2ª ētiā ps̄ pʒ
ex eo q̄ no q̄lʒ ps̄ mūdı ē ı oclo
tuo. ¶ 4ª q̄o coꝛelaīā ex p̄ori, ı burz
ſia tua ē tota p̄cıa mūdı, 2 ın
aīā tua ē tota ſcıā ploīs, pª ps̄ p͛
q͛ ı burſia tua ē ens pfc̄m ex ſuıs
ptıbꝰ qd̄ ē p̄cıa mūdı, dato q̄ ha
beas unū denarıūʒ ı burſia, 2ª 2ª
ps̄ pʒ ex p̄ori, eo q̄ ı aīā tua eſt
ens pfc̄m ex ſuıs ptıbꝰ qd̄ ē ſcıa ı
ploīs. ¶ Ex quıbꝰ ſꝫ q̄ ıſta ꝓpo ē fᵃ
q̄ conṫ gēe͛ aīā ıntellıt͛ua ē tota
ı toto, 2 tota ı qualʒ pte, nā ſıc
tota, ē ens hn̄s ptes, q̄ns ē fl̄ſʒ
et aīns.

Semp ꝯtıt cū ly oī tp͛e
ſʒ exıgen͛tıā ubı cū addıt
ıta q̄ ıdē ē dıcē ſemp ı
fuıt ho, 2 oī tp͛e p̄ıto
fuıt ho, 2 expo͛ ſic, alıꝗ fuıt ho et
no fuıt alıꝗ q̄n tūc fuıt ho. Et de futo
ſemp erıt ād, alıꝗ erıt ād, 2 no erıt alıꝗ
q̄n tūc erıt ād. ¶ Ex p̄dıcıs ınfero aliq̄ cas
ꝯnes, pᵈ ſemp fuıt ād qd̄ no ſemp
fuıt, p͛ alıꝗ fuıt ād qd̄ no ſemp fuıt
et no fuıt alıꝗ q̄n tūc fuıt ād qd̄ no
ſemp fuıt, ꝯ͛. ¶ 2ª q̄o ſemp erıt āīs ho
quı no ſemp erıt, p͛ alıꝗ erıt āīs ho quı
no ſemp erıt, 2 no erıt alıꝗ q̄n tūc erıt
āīs ho quı no ſemp erıt, ꝯ͛. ¶ 3ª q̄o
ſemp ē hoc ꝯ͛s p̄ns, p͛ alıꝗ ē hoc
ꝯ͛s p̄ns, 2 no ē alıꝗ q̄n tūc ē hoc
ꝯ͛s p̄ns, pʒ ex ſua ꝯtıblı, eo q̄
oī tp͛e ē hoc ꝯ͛s p̄ns, lʒ no oī tp͛e
fuıt hoc ꝯ͛s p̄ns, n͛ oī tp͛e erıt ꝯ͛ p̄ns.
Ex eadē ꝯne, ſꝫ coꝛelaıe. ¶ Ed grͦo
q̄ ꝗ̄ꝗd uıuıt ſemp ē, 2 ꝗ̄ꝗd ē, uel
mo͛ ſemp ſe hꝫ eodē mo, lʒ ſemp

se hnt ut hebit alr ¶ 2o qn n sine ca de ly semp gntti cu ly omi tpe sz exigen az sui ubi, qr si abte gntetur cu ly oi tpe, hc eet falsp ds fut, ut mud9 semp et, p2 qr no oi tpe ds fut, p na si oi tpe deus fut, 2 pns tps e tps, g2 tpe pnti ds fut, pz gna i 3o pe ¶ Ex quo se ly tpe ampliat ad suppos p ro qd e ut p ro qd fut, 2 gns est fls, qr tps pns nuq fut. // Eode mo ondit flitas isti9 md9 sep et, qr no et i tpe pnti, vezftn elligat ndes nsionez magis gforme qm hazp qlz ostetablis e positio ¶ Ex isto so mo loqndo, se qp ds aly no fut, 2 aly celu no et, qr tuc ds no fut, 2 tc ds no et, dedo os pns, 2 tuc e ut fut, ut et aly, g2 etc.

Ab etno dup sumitur vno noialr cu determiatoe tpois ab, et tuc resoluit, vt ab etno fuit a, ab hoc fut a, 2 hoc e ut fut etnu, g2 ab etno fuit a, ita qp ab etno sic sumdo gntit cu io ab aliqo tio etno ¶ Alr sui ab etno adubial, 2 gntit cu ly etnal, 2 sigt idz qp an oe tps finit a, toe os, ut post oe os fimit a, t post oe, os, 2 expo sic, ut ab etno ds fut, an oe tps fimit deus fut, 2 no e ut fut ad tps fimitu qn an id de9 fuit. Si de futo, ut ab etno vel etna fie ad, sic expo post ad tps fimitu et ad, 2 no e ut et ad tps fimit qn post id et ad, Vel alr, post ad os et aliqd, 2 no e ut et ad os, qn post illd et aliqd g2 etc. ¶ Et nont dico finit, qr ad fut tps an qd de9 no fut, sic tps infinit a pte an, g2 ad et tps post qd n et, lz tep9 infinit a pte post ¶ Ex pdictis infero aliquas gnes, pa ab etno tu fuisti, 2 tn etna tu no fuisti, 2a ps e de se maifesta, qr ante tps mille anoz tu no fuisti, pa pa ps p, na ab isto tu fuisti dedo deu, 2 hoc e ut fut etnuz, go ab etno tu fuisti, ga pz tenedo ly ab etno noialr ¶ 2a go ab etno tu eris, 2 no ab etno tu eris, pz ista go tedo ly ab etno i pa pte nomialr 2 i sa adubia, 2 sic no sut gdica ex quo illi ti no uniunt seu unice sumut ¶ 3a go ab etno siue etna fut ad qd no ab etno siue etna fut, p na an ad tps finit fut ad qd no fuit ab etno siue etna, 2 no e ut fut tps finit qn an id fut ad qd no ab etno siue etna fut, g2 etc ¶ 4a go etna siue ab etno et ho q no et etna siue ab etno, p post ad tps finit et ab ho qui no et etna. siue ab etno, 2 no e ut et tps finit qn post id et ab ho, q no et etna siue ab etno g2 ¶ Et neccx dca sut de ill tis ab etno 2 etnal possut dici de illis tis ppetuo et metnu, qp possut dup sui noia et adubia sic i porabus explificat est. etc.

Infinit dup sut, cathece 2 sincat, cathece ide e qp sin pno 2 fine, ut a, e infinit

·i· a e sine pn° z fine, z sic cont
fuit a pte pti, ut explificat e,
aut qn litat i sbo, dido ad istnit
o, hat lita° fit qn adiectie uel
sbstatie te. Sic at fu° infinit
cathe dr qd n e infinit, n ad
fut infita qz n e & sine fine, n
a fut sine fine. Su infinit
sincate expo p duas expo, sz exi
gen ti tu addit, a sz nas ppas
plis ut sin nu, ut infinitus
cor e, sic expo, aliqtus corp est,
z no e cor finit qn illo mai e
infinit cor fuit sic expo, aliq
cor fut, z no e ut fu cor finit
qn mai qd i d fu, sz pli at nuo
no expo p mai sz p pla, ut t
ifita cor st, sic expo, aliq cor
fut, z no fut cor fita qn pla
ut sint. Et de ptito infi ho
fuerut, sic expo aliq ho fuerut
z no fut ut fuerut ho ptiti
fiti qn ples qd illi fuerut, z sic
de futo ut infita erut, sic
expo, aliq erut, z no fut ut
erut fita qn pla qd illa erut.
Est tn alr mo qui coiter tene
expo sapies quodam nas sin,
ut infinit cor e, sic expo, alr
quod cor e, z duplu ad id, z tius
ad id, z sic i infinit. Et in
pli nuo sic expo, ut infita fut
aliq fut, z duo fut z tria fut
z sic i infinitus, qlz istorz modorz
bon e ad pns, verzm pm e for
hor, lz forte z fit intlli. Ex
pdcis infero aliqs ones, infinit
cor ds pot pduce, z tn no potest

pduce infinit cor, pa ps pa na ad
cor de pot pduce, z no e ut potest
ee cor finit qn mai i ds potest
pduce, ut alr, ad cor ds pt pduce,
z duplu ad id z tius ad id z sic in
ifitu, za ps pz de se, qm ds non
pot pduce cor sine fine roe qd si
ad e cor, ipz e figatuz, sz tio uel
tis clausuz, z p ons fi. Ea go
infinit tps e elapsuz, z tn nllz
tps elapsuz fut infinit, pa ps pz
qz ad tps e elapsuz, z duplu ad
illd z tius ad illud, z sic i infinit,
za ps pz ex hoc qz n tps elapsuz
fuit sine fine, qlz nas tmiat
ad ad. Sz hic dubita na in
alio caplo dem e, qd ad fu temp
infinit a pte an, sz ad tps elap
suz fuit infinit, dr qd ibi locut
sz de infito sz quid, qd no habet
pn sz fine, sic tps infinit futurz
nuc at loquor de infito simp qd
no ht pn n fine. za go infinit
nus e nus fit, z tn n nus fit
e infit, pa ps qm aliqt nus e
nus fit, z no e nus qn maior
io sit nus fit sz etc. za ps pz
qz n nus fit e sine fine. Ea
go infita fut fita, z tn n fita st
infita, pa ps pz qz duo fita et
tria fut fita z sic i infinit, za
ps pz de se, qz n fita entia st sine
fine. Qa go infinita fita st plura,
z tn n fita fut pla infinitis, pa ps
pz qz duobz fita fut pla, z tribus
fita st pla z sic de sin, za ps pz
de se, qz fuit o illud maifeste
gdroez. Qa go isti fuert dies, et
infiti erut ani, dato sz infctoez

aristotiles q mundus sit ppetuus et et-
ernus, ista g° pz, quatercu[m]q[ue] expona
tur ptes. ¶ Ex qua gne sc q non
plures fuerunt dies q[uam] anni, n erunt, q
infiniti ubiq[ue]. ¶ Explicaunt pbationes
terminorum. etc.

Obligatio est oratio composita

ex signis obligationis et obligato, ut pono tibi ista, tu es rome, tota hec oro vocatur obligatio. Signa obligationis sunt iste dictiones, pono tibi ista, obligatum est ista ppositio tu es rome. ¶ Omnes sunt species obligationis, vz pono et depono, in quarum prima est pmutatur istadu, quasdam generales regulas ponendo. ¶ Prima est ista, omne positum tibi et possibile est a te admittendum, vg, si pono tibi ista, tu es admittenda est, et etiam si positum sit contradictorium, tu non es, et ita de aliis possibilibus ppositionibus. ¶ Secunda regula est ista, omne tibi positum et a te admissum, infra tempus obligationis ppositio est a te concedenda, vg, pono tibi ista, tu es rome, qua admissa, q[uia] posita, quotiensc[um]q[ue] eadem ppositio durante tempore obligationis est concedenda. Et notanter dicitur durante tempore obligationis, quia ipso cessante non amplius obligatur respondens ipsam concedere, et durat tempus obligationis ab istanti admissionis usq[ue] quo dicitur cedat tempus obligationis, ut oppones transferat se ad alia materia. ¶ Tertia regula est ista, omne sequens ex posito admisso per se, aut ex posito cum concesso ut concessis infra tempus obligationis est concedendum, exemplum primi, pono tibi ista, tu es rome, qua admissa ppono tu non es parisius, concedenda est, quia sequitur ex posito per se, nam bene sequitur tu es rome, ergo tu non es parisius. exemplum secundi pono tibi istam omnis homo est rome, qua admissa ppono tu es homo, concedenda est, quia vera et impertinens, deinde tu es rome, iterum concedenda est, quia sequitur ex posito cum concesso, sic est, omnis homo est rome, tu es homo, ergo tu es rome. ¶ Exemplum tertii, pono tibi istam omnis homo disputans est parisius, qua posita et admissa ppono tu es homo, et tu es disputans, concedenda est, quia quelibet istarum, quia vera et impertinens, deinde ppono tu es parisius, concedenda, quia sequitur ex posito cum duobus concessis, sic est, omnis homo disputans est parisius, tu es homo, et tu es disputans, ergo tu es parisius. ¶ Quarta regula est ista, omne repugnans posito, vel concesso, vel concessis, collective vel disiunctive, est negandum, quia duo contradictoria non sunt concedenda ab eodem, et in eodem tempore, sic et quelibet talis repugnantium oppositum est concedendum, quia sequens, ut dicit tertia regula, ergo quelibet tale repugnans est negandum, vg, positum et admissum ista omnis homo est rome, et concessa ista tu es homo, deinde negandum est ista, tu non es rome, ex quo sui contradictorium sic, et est concedendum, vz tu es rome. ¶ Quinta regula, omne sequens ex posito cum opposito bene negati, ut oppositis bene negatorum, infra tempus obligationis est concedendum. ¶ Exemplum primi, posito tibi ista omnis homo est, qua admissa ppono tu currens, negandum est, quia falsa et non sequens, deinde tu non es homo, concedendum est, quia sequens ex posito cum opposito bene negati, ut omnis homo currit, tu non currens, ergo tu non es homo. ¶ Exemplum secundi pono tibi istas, animus est coloratus, qua admissa ppono tibi istas animus est albus, animus est niger, neganda est quelibet istarum, quia falsa et non sequens, tunc deinde ppono animus est medius colore coloratus, concedenda est, quia sequens ex posito cum oppositis bene negatorum, ut animus est coloratus, et non est albus, nec niger, ergo est medius colore coloratus. ¶ Sexta regula est ista, omne repugnans posito et opposito bene negati, ut oppositis bene negatorum, infra tempus obligationis est negandum, ut si in primo exemplo ppona

3o loco, tu es ho, neda e, qz fuit gdictoy
sz si si ho exo pponat, anxo no e
me colore cotg neda e, pp cande caz.
C 2a xa e 1ta, ad oe iptines e xndiuz
sz sua qualitate, z si e nezp gred, sic
fu ned, z si e du dubitandu. Im
ptines uoco qd no sc, n repugnat,
vn qz istazp, tu es ho, tu curs, est
impti illi, ois ho c, qz no sc nec
repugnat, so si ime post illaz
ois ho c, pponat tu es ho, greda est,
z si ppona illa tu curs, neda est.
C pertines e dupx, sequens z repugnans,
vn gressi illis, ois ho c, tu es ho, t
tu curs e ptis sequens, z tu no curs
e ptis repugnans. C Ex 1ta xa seqt
core, qp oe fz no sequens e negadz
z oe nezp no repugnas e gredidz
pa pz p, na si 1o e fz no sequens
gz impti, ut repugnas, z p qns
neds, 2a pz sz p, na si 1o e nezp
no repugnas, gz sequens ut iptis,
z p qns mix xglas deas e gred.
C 3a xa e 1ta, pp pole po no e ipossile
gred, n nccriuz ned, qz nllz repu
gnas e gred n sequens ned, sz oe
ipole saltez p sc e repugnans cuilz
z oe nccriuz sequens, gz ipole no est
gred, n nccriuz ned, qcuqz pol porto.
C Concludo igr qp infra tps obligaois
quocienscuqz z qcuqz pponat aliq
istazp de e, ho c asini pa e greda
z sa neda. C Nods qp dupx e nccriuz
p sc z p accns. Nccriuz p sc est
1o cu adequat sigtuz no pot nec
potuit ee fz, ut ds e. Nccriuz
p accns e 1o cu adetuz sigtuz no
pot ee fz, sz potuit ee fz, ut tu
fuisti. vn sz xglaiter dici qp
ois ppo de pterito i tis simplicibz
no dependes a futo, e nccia. Im
pole si e dupx, p sc z p accns. I
ipole p sc e 1o cu adequat sigtuz
no pot n potuit ee nezp, ut nllz
ds e. Impole no p accns, e illd
cu adequat sigtuz no pot esse
nezp, sz potuit ee nezp, ut tu no
fuisti. vn si unu gdictoriozp est
nccriuz, ad e ipole z eqo. C Intelli
go 1ta xa de ipole z nccio p sc, qz
aliq pp ipole po, e greds ipole, et
nccriuz p accns, ut po istam,
hoc istas no fuit deda istas pns,
h e adda, q adda cuz e qd 1o istas
ptituz no est, z ty suppo candez
greda est, z sui o neds, no obstate
qp fta sit ipol p ans accns, z suu
o sz nccriuz. C Vita xa e 1ta, qz
pte conue gressa, greda e co, cu pn
ille sut ptes, ut d sittes, z una
pte disiue gressa, greda e 1a disiua
cu 1a e pz pn, p. C Na sic ad
veritatez coue requirit z suffit
qlz ptez ee veraz, z ad veritatez
disiue qp una sit va, ita ad ho qp
coua sit greda, requirit z sufficit
qlz ptez ee gredas. Et ad ho qp coua disia
sit greda, requirit una pte esse
gredas, vg, po istas tu es rome,
qua adda ppono candez, e greda, deinde
ppono tu es ho, greda e qz va z iptis
vltio si pponat 1a coua, tu es ho, et
tu es rome, greda e, exqo sut gresse
sue ptes, z ita de disiua suo modo
dicatur et c.

N ti harp xglazp veritas
itensius notescat, cotra
qlz istazp vna forbo
obligacois. C Contra go pz

ra3/ po tibi oe pole/ si no admittis/
ar2 sic/ ego po ti oe pole/ z no adtis
oe pole bn rndendo/ go no oe pole
e a te ads/ qd e g ps ra3/ Si at
admittis/ ppono ti ista duo gdictod
tu es z tu no es/ Si gcedis gcedis
duo gdica/ go male rndes. Si negas
aliqd istarp gi/ qlz istarp e ti pota et
a te adta/ qz pota ex quo posuit ti oe
pole/ go tu negas ti po z a te admissu/
z p gns male rndes/ pz gna p sa3
ra3 Contra no addo po/ z tuc ad t
ar2 po ti oe pole z no adtt oe pole,
go no oe pole e a te admittedz/ nego
ar2 sic no s2/ po ti utrqz illorp g-
dictor/ tu es z tu no es/ z no adtis
utrqz illorp g2 no utrqz illorp e a te
ads/ s3 s2 s2 qp no e admittendum
utrqz illorp/ Et ita i poru gna s2
qp no e ads oe pole/ z ho e verp/ cu
quo bn stat qp oe pole e ads Con
sa3 ra3 ar2 sic/ z po ti ista/ tu es
rome e ti po z a te adtus q adta et
gessa/ ppo tu es rome/ neda e qp
fa z iptis/ tuc ar2 sic/ ita ppo est
a te neda z eade e ti pota z a te
adta go ti po z a te adtus e a te neds
tz gna qz sillos resolutos/ z aor e gres-
sa/ bor uo po Contra addo po/ z cu
ppo tu es rome ne2/ z tuc ad tuc ad
ar2 nego maiore/ qz repugt poto
na s2 tu es rome e ti po z a te t
adtus g2 tu es rome/ e a te greds qd
repugt huic tu es rome e a te
neds. Quotiescqz g2 ppo ia tu es ro-
me/ ne2 ia/ z cu de2 ita e a te negada/
iterp ho ne2/ z gre qp e a te greda/ Et
si ar2 sic/ ia e a te greda z tu negas
ea ig2 tu male rndes/ ne2 gna t
sic no s2/ tu gcdis a ppoez/ z ipa e

fa go tu male rndes/ dato qp a
sit unu fl3/ s3 i glz istarp i ante
addendu e/ tu no es obligat9/ qd
ne2 tamqz fm z iptis Contra ga3 ra3
ar2 sic/ z po ti ista/ tu cus et tu
no cus e a te greds/ casu e pop/ qp
pole e qp tu cus/ z illa tu n cus
sit ti pota z a te adta/ z gnt greda/
Ads ig2 tam ar2 sic/ tu cus no
e a te greds/ z tu cus s2 ex poto
z ads tamqz a cona ad altam ptem/
g2 no gdl3 sequens ex poto z ads est
a te greds/ gna t3 z pd ps antis
p2/ na tu no cus e a te greds p
pos/ s3 tu cus gdic illi tu no
cus/ g2 tu cus no e a te greds
gna t3 qz st unu gdictori e a te
greds z relqu e a te neds Contra rndet2
admittendo pot z tuc ad ar nego
ista/ tu cus e no e a te greds/ z
ad pbatoez nego bra. a. tu cus
gdic illi tu no cus/ no tamqz fl3
s3 tamqz repugnatez duobs gress
s2 ez/ tu cus e a te greds/ z tu
no cus e a te greds/ go tu cus
z tu no cus/ no sut gdicd/ Si at
fiet casu istos/ po ti tu cus z tu
no cus gdicri ei e a te greds adto
casu/ z greo illa tu cus quotiesc
cuqz ppo2/ z nego qp sit a me x
greda tamqz repugnas 2c pticone
pote/ na s2 tu no cus gdic ei
e a te greds/ g2 tu cus no e a te
greds. Et si ar2 sic tu cus no e
a te greds/ z tu gcedis/ g2 male
rndes/ ne2 gna/ sic no s2/ tu
negas a ppoez/ z ipa e na/ go ma
le rndes/ s3 oz adde i ante/ qp tu
no es obligat9/ z ho ne2/ tamqz fl3.

Cont^a 2as a^z sic / q^d repugnat po^to no e a te gee^ds, 2 po t ista, n^a e t po^m, qua ad^sa q^a po^m, ppo t ista, n^t ad e t po^m, si gedis 2 bn rndes h^ro intent^m q^a 1^a repugnat po^to, Si negas i^g rgo posui t illa^z n^r e t po^m 2 ipa e ad, g^z ad e t po^m. Cont^a rne nelulla ad e t po^m, 2 tuc ad a^z, nego maiore, s^z rgo posui t illa, n^r e t po^m. Et sic a^z maior repugnat t po^to, g^o ad e t po^m, ne^c ans tam repugnas, 2 q^z a^a ppo^m ad qua s^z ad e t po^m. Cons^z rndet si ponat te no ee, ad^o 2 geeds ide Et si dr, tu gedis ista, ut tu bene admittis, ut no rndes, ne^o q^z t^lez, q^a ad ipa^z s^z te ee, q^d e o^m positi. Cont^a q^a 2as a^z sic, na data u^rtate ipi^s s^z q ad^sa quocuq^z 9tin^ti flo, sit ad^z a^a 9tin^s fl^z gee^s, s^z 2 po t ista tu es rome, qua po^ta 2 ad^sa ppono tu es rome et baculus stat i angulo, 2 p^z q h^c na co e ne^da, q^a f^a no seqns, ppo^m n^o baculus stat i angulo, si negas h^t itent^m cot 2as, q^a s^z ex po^to cu oppo^to bn negati r 2as, q^a s^z ex po^to cu oppo^to bn negati, s^z ex^z tu no es rome ut nlls baculus s^z ex tu no es rome ut nlls baculus stat i angulo, s^z tu no es rome p po^m g^o nlls baculus stat i angulo, Si g^z gee ista, n^o baculus stat i angulo, h^ro itet p^ntes pbandu, q^a sic deduat 1^a ita et q^z a^a, dumo fu o^m gingat^e co cu po^to, q^a ime^te post po^m pponat. Cont^a gee^d gnez addurtez, ymo pot ide fl^z gnez deduci dumo ponat disiuc cu o^to positio v^g, po t ista tu e^us, qua ad^sa ppono tibi ista, tu no e^us, ut n^o baculus stat i angulo, ut aliqua t^lez, tu es e^ps vel papa, gee^da e, q^a u^a 2 ipti^s, deide pponit^r baculus stat i angulo, eq^z gee de, q^a seques ex po^to et uno gesso s^z

ez, tu no e^us vel baculus stat in angulo, s^z tu e^us p po^m g^z baculus stat i angulo. Cont^a 6as 2as a^z et po t ista dis^as, tu e^us ut rex sedet, qua po^ta 2 ad^sa, ppono tibi ista, n^o rex sedet, 2 p^z q e dubitanda, q^a du^a 2 ipti^nes, deide ppono, tu e^us, ne^da e, q^a f^a et ipti^s, deide ppono itez n^o rex sedet, si negas vel gedis ea et pus dubitasti, g^z male rndes, s^z gna p una 2as obligatoria^z po^tez q oes rnsioes infra tps obligatio^is sut retorquede ad ide istas, si ig^z dubitas ista 2 bn rndes, g^z ista no e a te ne^da 2 tn repugnat po^to 2 oppo^to bn negati, na bn s^z tu e^us vel rex sedet, s^z tu no e^us, g^z rex sedet. Cont^a ad^o po^m, 2 cu ppo 1^a n^o rex sedet, dubita, 2 i^a ne^c tu e^us, 2 cum itez ppo 1^a n^o rex sedet, ne^c q^a repugnat po^to 2 o^to bn negati, Et cu d^z, pus dubitasti ea, et mo negas, ig^z male rndes, no ozo a^z, 2 ad 2as dico, q itelligit de rnsioib^z repugnatib^z, sic sut gede 2 negare. Sz gee i sitti ca^u, q a^ot ppo i aliquo loco po^ta e dubi^da, 2 i a^o gee^da, ut po t ista, tu e^us ut rex sedz qua ad^sa ppo rex sedz, du^da est, q^a du^a 2 ipti^s, deide tu e^us ne^da e, q^a f^a 2 ipti^s. Sz ppo rex sedz p^z q e gee^da, q^a seqns ex po^to et o^to bn negati, ut tu e^us, ut rex sedz, s^z tu no e^us g^z rex sedz. Cont^a 7as 2as a^e, 2 pbo q no ad oe ipti^s e rndendu^z, s^z su q^h^tez, q ad^sa et po t ista tu es rome, q^a ad^sa 2 gessa, ppo tu es rome i h^o istati,

deᵈ oᵒ pns, si gredis hro intent qr
fᵃ z ypti ᵒ cu no sequat n' repugt
si ig ne ita g' oe qd e rome e rome
i hoc oᵗⁱ tu es rome g tu es rome
i hᵒ oᵗⁱ maᵒʳ p oe qd e rome e rome
i oᵗⁱ pnti. s nᵐ e oᵒ pns i hᵒ g
oe qd e rome e rome i hᵒ oᵗⁱ. Conᵃ
addᵒ pᵒ, z cu ppo tu es rome i hoc
oᵗⁱ ne, z ad pbatoez ei nego aᶻᵉᶻ
qr repugnat poᵗᵒ z oᵗᵒ bn negati
na sc tu es rome z no e rome i
hoc oᵗⁱ, g no oe qd e rome e rome
i hoc oᵗⁱ, Et ad pbatoez aᵃ gᵈ q oe
qd e rome e rome i oᵗⁱ pnti, et neᵒ
bᶻᵉᶻ q nᵐ sit oᵒ pns n' hoc, qr ex
uno gresso et oᵗᵒ bn negati sc oppoᵐ
ystᵈ excepᵗⁱᵒⁿᵉ, sc e, oe qd e rome est
rome i oᵗⁱ pnti, z no oe qd e rome
e rome i hᵒ oᵗⁱ, g ad e oᵒ qd no
e hoc oᵒ qd repugt illi excepᵗⁱᵒⁿᵉ, et
si dr qd e i oᵒ dr q stat q sit
a ut b, no e tianda distute questio
ttis. Conᵃ gᵃˢ zᵃˢ az sic, z po t'
ista, ho e asinᵘˢ e t' po z a te adᵐⁱˢᵘˢ
qua adᵐⁱˢˢᵃ z gressa qr poˡ, ppono ho
e asinᵘˢ, gredis ut negas, si gredis
hro intent q pp poˡᵉ po gre ipoˡᵉ
p sc, si negas g oe t' po z a te adᵐⁱˢᵘˢ
e a te greᵈˢ, s ho e asinᵘˢ e t' po et
a te adᵐⁱˢᵘˢ g ho e asinᵘˢ e a te greᵈˢ,
s gna tu aᵐ qr e ud z bᵒʳ pz p po,
tuc az, ho e asinᵘˢ e a te greᵈˢ, s ho
e asinᵘˢ e ipoˡᵉ p sc, g ipoˡᵉ p sc est
a te greᵈˢ z gnt neciuz p sc neᵈˢ
qr suᵐ gdicᵗᵒ e neciuz p sc, ~~et~~ bz nᵒ
ho e asinᵘˢ. Conᵃ addᵒ po, et cu
ppo ho e asinᵘˢ ne, z tuc ad az i
greᵒ q ho e asinᵘˢ e a te greᵈˢ, et neᵒ
q ho e asinᵘˢ, sit ipoˡᵉ p sc, taq repuᵍⁿᵃⁿˢ

uni gresso, sc e' ho e asiᵘˢ e a te greᵈˢ
gᵒ ho e asinᵘˢ no e ipoˡᵉ p sc, Et si
az sic, ho e asinᵘˢ e a te greᵈˢ, et si
tu negas ea g tu male rndes neᵒ
azᵐ, s q adde i ante, z tu no es
obligatᵘˢ. Conᵃ ultiaz zᵃˢ azᵉ, et
po t' ista tu es rome, qua adᵐⁱˢˢᵃ et
gressa ppono t' ista coⁿⁱᵘⁿᶜᵗᵃᵐ tu es rome
et tu es ho, hᵉ coᵘⁿᶜᵗᵃ e fᵃ z ypti ᵒ
g neᵈᵃ, z tn qlz ei ps e greᵈᵃ p'i
na pᵃ e greᵈᵃ qr poᵗᵃ et adᵐⁱˢˢᵃ, z sa
si qr ud z ypti ᵒ. Conᵃ addᵒ po et
cu ppo coⁿⁱᵘⁿᶜᵗᵃ, neᵒ ea, z neᵒ q qlz eiᵘˢ
ps sit greᵈᵃ ro q sa e neᵈᵃ, et cu
dr q e ud z ypti ᵒ greᵒ q e ud sed
no ypti ᵒ ymo repugnas, qr siuuᵐ
gdicᵗᵒ sc ex poᵗᵒ et oᵗᵒ bn negati, na
sc tu no es rome ut tu no es ho
s tu es rome p po g tu no es ho
S' i at meᵗᵉ post po pponit illa
tu es ho gredezes ipaz qr ud et
ypti ᵒ. Et oniter gredez ista coⁿⁱᵘⁿᶜᵗᵃˢ tu
es rome z tu es ho taq sequetez
ex suis ptibz. Conᵃ azᵒ g eade zᵃˢ
z po t' ista, ois ho e rome, qua adᵐⁱˢˢᵃ
ppono tu es rome ho z tu es rome,
hec coᵘⁿᶜᵗᵃ e neᵈᵃ qr fᵃ z ypti ᵒ, deide
ppono tu es ho i ᵃ e greᵈᵃ qr ud z ypti ᵒ
ultiuis ppono altaz ptez tu es rome
z pz si q hᵉ e greᵈᵃ qr sequens
ex poᵗᵒ z uno gresso, bz, ois ho
e rome, tu es ho g tu es rome, et
ita hro intent q coᵃ e neᵈᵃ z tn
qlz eiᵘˢ ps greᵈᵃ. Conᵃ addᵒ po et
neᵒ coⁿⁱᵘⁿᶜᵗᵃ, ~~z cu ppo tu es~~, z cu ppo
tu es ho neᵒ qr repugt poᵗᵒ et oᵗᵒ
bn negati, qr suᵐ gdicᵗᵒ sc, na sc i
ois ho e rome, tu no es ho ul' tu
no es rome, g tu no es ho, pz gᵃ qr
gᵃ sc ex poᵗᵒ z qlz pte disᵘⁿᶜᵗⁱ, g sc ex poᵗᵒ
z tota disᵘⁿᶜᵗᵃ pz gᵃ z ans si pz iuenti.

in matia

In materia que tibi libitatis propositum proponitur hoc sophisma. Pono tibi illam deus est et homo est asinus quertitur qua admissa quod possibilis propono tibi deus est conceditur quod necessarium per se. Deinde proponatur homo est asinus vel concedis vel negas si concedis. Contra cedat tempus obligationis et ostendo quod concessisti impossibile per se in tempore obligationis et per consequens tu male respondisti. Unde extra tempus obligationis semper veritas est sciendum quod per hunc modum apparet si respondens bene vel male respondebat in tempore obligationis. Si autem in tempore obligationis negatur homo est asinus. Contra deus est et homo est asinus coniunctio et hec est concedenda deus est ergo hec est concedenda homo est asinus et tu negas eam ergo male respondes. Item admisso casu propono hec est vera deus est debet concedi quia vera et impertinens. Deinde hec est vera homo est asinus hec est concedenda quia sequitur. Nam sequitur ista coniunctio et prima est vera ergo et secunda. Tunc sic illa est vera homo est asinus que adequate significat hominem esse asinum ergo hominem esse asinum est verum et per consequens homo est asinus. Ad primum respondetur admittendo casum et cum proponitur deus est concedo et nego istam homo est asinus et tunc ad argumentum concedo quod ista homo est asinus est a me concedendum et tunc ad argumentum negatur consequentia et dicitur quod oportet addere in antecedente et tu non es obligatus quod necessario et cum arguitur homo est asinus est a te concedendum et homo est asinus est per se impossibile ergo per se impossibile est a te concedendum nego locum tamquam repugnante antecedenti concesse. Eodem modo respondetur si primo loco proponeretur ista homo est asinus est a te negandum quod concederetur et conceditur quod ista deus est est a te neganda et negatur quod esse necessaria per se quia repugnat secundum

deus est est a te neganda ergo non est necessaria per se. Ad argumentum concedo quod ista est vera homo est asinus et nego quod ipsa sit adequate hominem esse asinum quia repugnat antecedenti concesse. Sequitur enim ista est vera ergo non significat adequate hominem esse asinum. Ubi autem primo loco proponatur homo est asinus est falsa conceditur quia verum et impertinens. Deinde ista deus est est falsa conceditur quia sequitur et negatur tamquam repugnans quod significat adequate deum esse et si dicitur quod adequate significat non determinatur talis questio. Notandum quod si proponeretur quod deus est et homo est asinus sic adequate significando ut prius non deberet admitti casus quia eo admisso sequitur inconveniens vel contradictio. Nam admisso primo propono hec est vera deus est vel conceditur vel negatur. Si conceditur tunc propono hec est vera homo est asinus adequate significans oportet concedere tamquam sequens. Tunc arguitur sic: ista est vera homo est asinus que adequate significat hominem esse asinum per casum ergo hominem esse asinum est verum quod est impossibile. Si autem negatur contra ista est falsa deus est que adequate significat deum esse ergo deum esse non est verum quod est impossibile. Pro aliquali ergo evasione in hac materia pono aliquas regulas quarum prima est ista. Regula: quandocumque proponuntur querti due propositiones sic adequate significando quarum una est vera et altera impossibilis non admittitur casus iste quia tunc ex necessario sequitur impossibile ut deus est ergo homo est asinus et demonstro per hec adequate consueta significatione. Secunda est quandocumque proponuntur due propositiones querti sic adequate significando quarum una est possibilis et alia impossibilis non admittitur casus ille ut si ponatur istas querti sic adequate significando tu es homo et homo est asinus quia tunc ex possibili sequitur impossibile. Explicatur et pono casum illum quo admisso

fcio illam quam tu es homo g° homo est
asinus quia est bona cuius est possibile
et quod probatur Nam possibile est te esse hominem
et hec propositio tu es homo sic adequate
significat g° ipsa est possibilis et est cuius g°
cuius est possibile Similiter hominem esse asinum
est impossibile et ista propositio homo est asinus
sic adequate significat g° ipsa est impossibilis
et est quod g°. Undecima regula Si proponitur
duas propositiones quin sic adequate significando
quarum una est necessaria et alia contingens
non admittitur casus ut si ponatur illas
converti deus est et cuius est sic ade
quate significando quia ex necessario sequeretur con
tingens patet quia si admittetur casus
fcio illam quarum deus est g° cuius est
quia est bona quia ibi arguitur ab uno con
vertibili ad reliquum et cuius est necessarium
et quod contingens patet nam deum esse est
necessarium Similiter cuius esse est contingens
et consequentia sic adequate significat g° quod est
contingens Duodecima regula quandoque ponitur duas propo
nes contingentes converti sic adequate
significando quarum una alteri contradictorie
repugnat non admittitur casus ut ponatur
illas converti sic adequate significando tu es
et tu non es quia tunc licet ex uno oppo
sitorum sequitur reliquum quorum quodlibet
foret in convertentibus primo sequeretur quod duo
contradictoria forent simul verum vel simul falsa
quod est impossibile Et notandum dico contradictorie
quia si contrarie repugnarent deberet admitti
ti casus Ut si dicitur quodlibet illarum esse
falsam ut tu curris et tu non moveris
hec enim sic adequate significando non possunt
esse simul vere nec simul false vero enim contra
dictoria repugnantia est illa que non possunt simul
esse vera nec simul falsa sic adequate
significando et contraria illa que possunt esse simul
falsa et non vera Tercia decima regula quandoque
ponitur duas propositiones contingentes con

verti sic adequate significando quarum nulla
alteri repugnat admittatur casus ille
et ad primam positum videatur sicud ad
impertinens et ad secundam sicud ad pertinens
sequens Ubi gratia pono illa tu es
homo et tu curris convertuntur sic adequate
significando admittatur et si proponitur tu es homo
conceditur quia vera et impertinens et quod
illa tu curris Similiter si proponatur ista hec
est vera tu es homo concedatur quia vera
et non repugnans et quod illa est vera
tu curris tamquam sequens Sed si varietur
ordo ita quod primo proponatur tu curris negatur
quia falsa et impertinens quod negatur tu es homo
et si dicitur illa est falsa tu curris conceditur et con
ceditur etiam quod prima est falsa tu es homo
Quartadecima regula est quandoque proponitur quin
duas propositiones sive sint contingentes
sive non contingentes non faciendo men
cionem de adequato significato admittatur
casus et ipsis propositis quo ad concedere
vel negare videatur intrinsecus extra
Sed si prima conceditur esse vera vel necessaria
et secunda similiter si aut falsa vel impossibilis et
secunda similiter Ubi gratia si ponatur casus iste deus
est et homo est asinus convertuntur ut sic est
in principio Sed si pono tu es homo
et tu curris convertuntur admittatur casus
quo admisso proponitur tu es homo conceditur
deinde tu curris negatur sed si dicitur prima est
vera concedo igitur secunda est vera concedo sed
nego quod secunda significat adequate te currere
tamquam repugnans uni concesso et opposito
bene negati sicut enim tu non curris et illa
est vera tu curris g° non sit adequate te currere
Et si arguitur sic ista quia est bona tu es
homo g° tu curris et cuius est concedendum a te
g° et consequentia. concedo et tunc ulterius quod est
concedendum a te et tu negas g° tu male
videtis non valere quia sed deberet addi in

ante et tu non es obligatus Notandum quod quotienscumque aliqua illarum contrariarum in materia contradictionis ponitur deus est ergo homo homo est asinus tu es homo ergo tu curris ſp nec quelibet illarum quia in rei veritate quelibet illarum est impossibilis sed ad impossibile est respondendum infra tempus sicut extra obligationis tamen dicitur quelibet illarum esse vera sicut semper nec illa homo est asinus et tamen aliquando conceditur ipsum esse verum unus iste homo est asinus est impossibilis quia non potest esse ipsum esse verum Similiter quelibet illarum contrariarum est impossibilis sed quelibet illarum esse bona non est impossibile quare etc. Mentherma

De similibus et dissimilibus propositionibus est sciendum Sit ergo in rei veritas quod sis parisius et pono tibi illam tu es rome et tu es parisius sunt similia et intelligo per propositiones ipsas esse similes in veritate vel in falsitate qua admissa propono tibi illam tu es parisius hec est concedenda quia vera et impertinens ut patet. Deinde propono tu es rome si negas et concessisti unum similium et alterum non ergo male. Si concedis propono tibi istam copulativam tu es parisius et tu es rome si negas et concessisti utramque partem ergo male patet per contrariam per ultimam regulam primi capituli Si concedis cum cedat tempus obligationis et arguo quod concessisti impossibile tu es parisius et tu es rome quod est impossibile et tu concessisti ergo male respondisti Item admittendo positum et cum proponitur tu es parisius concedo et nego istam tu es rome et cum dicitur concessisti unum similium et alterum negas ergo male respondes nego consequentiam sicut non sequitur tu concessisti unum contradictorium et alterum negas ergo male sed bene sequitur tu concessisti unum similium esse verum et alterum negas esse verum ergo male respondes Preterea si in principio propono non hec est vera tu es parisius conceditur et conceditur quod hec est vera tu es rome quia primo negasti istam tu es rome tamen consequitur nego quod ista tu es rome adequate significet te esse rome Ita scilicet tu es rome et tu es rome convertuntur ergo non significat adequate te esse rome Ad perfectam intelligentiam istius materie pono aliquas regulas quarum prima est Quandocumque ponuntur due propositiones esse similes non faciendo mentionem de adequato significato videatur ad eas concedendo vel negando vel dubitando infra tempus obligationis sicut extra ut si ponatur illas duas esse similes deus est et homo est asinus tu sedes et tu curris semper concedatur prima et negatur secunda Secunda regula est quandocumque ponuntur due propositiones esse similes non faciendo mentionem de adequato significato ad primam propositionem esse veram vel falsam videatur infra sicut extra et ad secundam similiter ubi gratia ponitur istam tu es homo et tu non es asinus est sunt similia Si proponitur prima hec est vera tu es homo conceditur et conceditur quod illa est vera annexus est Si autem proponitur primo hec est falsa annexus est concedenda et conceditur quod illa est falsa tu es [illegible] Tertia est tertia quandocumque ponuntur due propositiones esse similes sic adequate secundum dico quare una est necessaria et alia impossibilis vel una alterius contradictorie repugnat non est admittendus casus ut si ponantur iste esse similes deus est et homo est asinus rex sedet et nullus rex sedet patet Nam si admitteretur casus quero utrum illa sit vera vel falsa deus est si dicis quod falsa et ipsa significat adequate deum esse ergo deum esse est falsum Si dicis quod vera ergo ista homo est asinus est vera quia adequate significat hominem esse asinum ergo hominem esse asinum est verum et per consequens est inconveniens Item contra tertiam contradictoriis ponendo quod duo contradictoria esse similia vel falsa Quarta regula est ista Quandocumque ponuntur due propositiones esse similes sic significando adequate

quarum una vel altera vel quelibet sequitur ad contradictorium alterius iste sunt similes in veritate ubicumque et quecumque ponuntur sunt concedende. Secunda posito quod ponantur iste esse similes sic adequate significando ut tibi concluditur et tu nescis te concludi, tu curris et tu moveris; prima non admisso casu illo. Secunda: nego, quia ille sunt simul vere vel simul false. Si vere habeo intentum; si false, ergo oppositum utriusque est verum. Ubi ergo tu scis te concludi, ergo te concludi, consequentia est bona et antecedens verum, ergo non consequens, cuius oppositum concessisti, et ita de aliis duabus dicitur. Tertia regula est ista: quecumque ponuntur due propositiones esse similes sic adequate significando quarum una sequitur ad oppositum alterius ille sunt similes in falsitate et quecumque est proposita neganda est, ut posito quod iste sunt similes sic adequate significando tibi non concluditur et tu scis te concludi, tu es albus et tu non es coloratus, quo admisso propono: iste sunt simul false. Si conceditur, habeo intentum. Si dicitur quod sunt simul vere, arguo sic: tu es albus, ergo es coloratus, consequentia est bona, antecedens est verum in parte, ergo et consequens, et ita duo contradictoria sunt simul vera, scilicet tu es coloratus et tu non es coloratus, quod non admittitur in imaginatione. Quarta regula est ista: quecumque ponuntur due propositiones esse similes sic adequate significando quarum una quelibet est alteri impertinens possunt esse similes in veritate vel falsitate concedende vel negande, ut pono quod iste sunt similes sic adequate significando tu es homo et tu curris, et si primo proponitur tu es homo, concedatur prima et dicitur quod est vera, et consequenter ista conceditur tu curris ac si diceretur ipsam esse veram. Si autem primo loco proponitur tu curris, negetur illa et conceditur ipsam esse falsam, et consequenter eodem modo respondeatur ad primam tu es homo etc.

Propositiones dicuntur dissimiles quarum una est vera et altera falsa, propter cuius melius declarationem sic habetur prima regula: Quecumque ponuntur due propositiones esse dissimiles non faciendo mentionem de adequato significato ad quamlibet earum respondeatur concedendo vel negando infra tempus obligationis sicud extra, ubi gratia pono quod iste sunt dissimiles tu es homo et tu es albus, isto posito concedatur quelibet illarum. Secunda regula: quecumque proponuntur due propositiones esse dissimiles non faciendo mentionem de adequato significato ad primam propositam esse veram vel falsam respondeatur tamen sicud extra et ad aliam dissimiliter, ubi gratia pono quod iste sunt dissimiles tu es homo et tu es animal, quo admisso propono hec est vera tu es homo, conceditur, et consequenter conceditur quod ista est falsa tu es animal. Tertia regula est: quecumque ponuntur due propositiones esse dissimiles sic adequate significando quarum quelibet cum alia convertitur non admittendus est casus, ut deus est et primum ens est, homo est et risibile est. Nam si conceditur istam esse veram, prima cum omnibus concedere ipsam esse veram deus est, et sic ab una convertibili ad reliquam non valet argumentum. Quarta regula est ista: si ponuntur due propositiones esse dissimiles sic adequate significando quarum una est necessaria et alia possibilis vel contingens, necessaria semper est concedenda et altera neganda, ut deus est et homo est asinus, deus est et tu es. Quinta regula est: si proponuntur due propositiones contingentes esse dissimiles sic adequate significando quarum una antecedit ad reliquam et non econverso, antecedens ubicumque proponitur est negandum et consequens concedendum, ut tu curris et tu moveris. Si enim conceditur antecedens oportet concedere consequens et per consequens diceretur quamlibet illarum esse veram, quod est contra casum. Sexta regula est: si ponuntur due propositiones esse dissimiles sic adequate significando quarum quelibet est alteri impertinens ad primam propositam

rndeat nisi sicud ext͡u et ad 2m dis
sibi· ut pono quod iste sint dissiles sic
adequate· s͞ndo tu curris et tu es pisius
quecumque illarum primo proponatur debet
negari et alia concedi et ita dicatur si
ambo ext͡u tempus conti verum ut tu es
homo et tu vides et de aliis

Regula ab aliis opposite s͡pa
que depositio in ca͡patiu
sequitur assignatione que prima
est ista Omne depositum et ad
missum in sta tempus obligationis
depositum semper est negandum ut si depo
natur ista aliquis homo est rome quod ad
missa cum opposito est neganda Ex
ista 1a sequitur quod inmediate admittendum
nec ... per se in depositione sub uno copulatis
in pole vel contrariis uno negatis in pole
vel contrariis non est in genieiens sub uno
est in genieiens negatione nec ... per se
2a ... est Omne antecedens per se ad depositum
aut cum concesso vel concessis cum opposito
bene negati vel oppositis bene negatorum
semper est negandum ubi gratia depositum
et admissa ista homo currit si proponeretur
ista homo currit neganda foret quia an
tecedit ad depositum nam sequitur iste homo currit
ergo homo est Item si deponitur et admittitur
ista ... homo non est et proponitur tu non curris
concedatur quia verum et impertinens si proponitur
in 2o loco tu es homo neganda est quia cum uno
concesso antecedit ad depositum nam sequitur
tu non curris et tu es homo ergo homo non currit

Tertia est ista Omne repugnans de
posito et omne sequens ex illo repug
nante per se aut cum concesso vel concessis
cum opposito bene negati vel oppositis
bene negatorum est concedendum ubi gratia de
pono istam ad ... non est quod depositum
et admissa propono sibi contradictorium
de ... hoc est concedendum et hoc causa
de ... mouetur quia sequitur ex ...

depositi dictum si proponitur ista tu es aut
concedatur quia verum et impertinens et ultra
illa tu curris quia sequitur ex contradictorio
depositi cum uno concesso scilicet ... de ...
... tu es ... ergo tu curris Quarta est
est Omne repugnans contradictorio
depositi per se aut cum concesso vel cum con
cessis cum opposito bene negati vel oppositis
bene negatorum est negandum ut in casu
priori sed si proponeretur illa ad ... non
... aut illa tu non curris negetur prima
quia repugnat contradictorio depositi
per se 2a autem repugnat idem cum uno
concesso Quinta regula ad omnia sequentia
et ad omnia impertinentia ad primam depositum
est respondendum secundum suam qualitatem ubi
gratia depono istam tu es albus quod ad
missa propono tu es coloratus concedo
quia verum et sequens ad depositum unum
non est in genieiens negatione ante et concedatur
... Item si propono illa tu es ... con
cedenda est quia verum et impertinens cum
deposito quod contradictorium depositi
unum propono impertinens in hac specie obli
gationis dicitur ... illa que non sequitur ad de
positum nec antecedit ad ipsum nec eidem
repugnat etiam non sequens ad oppositum
depositi nec eidem repugnat per se
vel cum alia vel cum aliis ut dictum est
... si deponitur et admittitur ista for
... et proponitur ista ... currit rndeatur
nisi sicud extra quia ... proponitur impertinens
cum non se habeat aliquo istorum modorum

Sophismata aliqua sunt po
nenda ut depositionis rationes
magis pateat veritas de
pono igitur istam tu es homo
vel tu es rome quia depositum et
admissa propono tibi tu es homo si ne
gas tu negas verum et impertinens
ergo male si concedis et istud antecedit

ad depositum g° ans ad depositum e con
cedendum Frm admittendo posito et cu
ppoint tu es ho nec qr ans ad de
positum tamqz a pte dis^tiue ad totam dis
iunctiuam Tercio depono tibi illam aliqua
ppones no sunt vere q^a admissa p
pono iste sunt ppones in curs et tu n
curs g°cedendum est qr vere et in p^ri^mo
Deinde ppono duo g°dictoria sunt sil
vera si negat Cont° oes ppones sunt
vere sed ille sunt ppones g° sunt vere
et illa duo sibi mutuo g°dicunt g°
duo g°dictoria sunt simul vera Frm
nendo qz illa duo sunt g°dictoria qr an
tecedit ad depositum Na sc^z ista sunt
contradictoria g° aliqua ppones no
sunt vere Tercio depono ti isti anx^s
no est albus uel anx^s no est coloratus
si no admittis Cont° Illa e una dis
iunctiua cuius quelibet ps e g°tingens
et nulla alteri repugnat g° e admit
tenda pz g°na p prima r^nem q^a admis
sa ppono ti anx^s est coloratus si tu
g°cedis g°cedis ans ad depositum g°
male pz ans na sc^z anx^s e coloratus
g° anx^s no e albus ul anx^s e coloratus
a pte dis^tiue ad totam dis^tiua Si
tu negas tu negas seqns ex g°dicto
deposito g° male. Ans pz na sc^z
anxpus est albus et anxpus no e
coloratus g° anxpus est albus A co
pulatiua ad alteram eius pte. Et ulr
anxpus e albus g° anx^s e coloratus
ab inferiori ad suum superius sine ipe
dimento g° a primo ad ultimum anx^s
est albus et anx^s no e coloratus
g° anx^s e coloratus Frndet na
admittendo positum qr e una dis^tiua
nana qr sunt contradictoria e impo^le
ut anx^s est albus et anx^s no est
coloratus tunc ad a.^m quelibet eius ps

est contingens et nulla alteri repugnat
g° illa dis^tiua e g°tingens nego g°nam
sed oz addere i ante qz nec contradicto^a
illarum partium repugnant adinuicem et hoc
est falsum qr iste repugnant adinuicem
anxpus est albus et anxpus n est
coloratus que sunt g°dictoria partium
dis^tiue Tercio depono tibi illam tu es
rome ti depositum est a te negandum
quo admisso et negato ppono tibi
illam ome ti depositum e a te negandum
si g°cedit ppono ti illam tu es et pz
qr e a te negada ex quo copulatiua
e negata et altera ps g°cessa Deinde
ppono nullam ti depositum e a te ne
gandum si tu concedis g°cedis opposi^m
regule et una g°cesse g° male si ne
gas negas sequens ex opposito bn
negati g° male pbat^r nam sc^z
tu no es g° nullum ti depositum e a te
negandum pz g°na qr g°dicto^m g°nis
repugnat anti ex quo asserit te esse
Frndet^r negando ai ti depositum
sit a te negandum qr ans ad de
positum sc^z enim ai tibi depositum e a
te negandum g° tu es rome ti de
positum e a te negandum pz g°na
a pte copu^tiua ad totam copulatiuam
cuius ans ans ad aliqua ptem
Et si d^r tu negas i^am d^r quia no
est regula sed ista ai tibi depositum
et admissum e a te negandum vel alit^r
d^r qz quelibet regula e g°tingens qr ad
placitum facte sunt ille regule g° qlibet
earum e deponenda et admittenda i
depositione uel negada quia nega
ta d^r qz no est regula tamquam vera
sed tamquam repugnans seq^r enim no ai
depositum e a te ne^dum g° i^a no e r^a ai
depositum e a te negandum rel^s sc^z.

Insolubile est propositio se ipsam esse
falsam assertive significans ut hoc
est falsum se ipso demonstrato. In
insolubilibus tamen est differentia quia
ad significandum se ipsum esse falsum quoniam
aliquod insolubile significat immediate se ipsum
esse falsum ut hoc est falsum se ipso demon-
strato. Aliquod autem mediate quod exi-
gitur medium ad inferendum se esse falsum
ut omnis propositio est falsa et hoc non est verum
se ipso demonstrato quia non sequitur omnis propositio est
falsa ergo ista propositio est falsa demonstrando
eam ultimo sed bene sequitur cum tali
medio et hec est propositio. Similiter sic hoc
non est verum ergo hoc est falsum demonstrando
antecedens quia ex negativa non sequitur affirmativa tamen
bene sequitur cum tali medio et hoc est.
Pro declaratione dicte diffinitionis po-
no duas divisiones. Quarum prima est
ista. Insolubilium aliquod oritur ex ac-
tu nostro aliquod vero ex proprietate vocis.
Insolubilia orientia ex actu nostro sunt
ista Sortes dicit falsum ergo non dicit verum iste
homo intelligit falsum et tu non intelligis
verum. Insolubilia vero orientia ex
proprietate vocis sunt illa omnis propositio
est falsa nulla propositio est vera hoc est falsum
hoc non est verum. Secunda divisio est ista
insolubilium aliud est insolubile simpliciter aliquod
vero secundum quid. Insolubile simpliciter
est id cui annectitur casus quo admisso
sequitur contradictio. Verbi gratia pono tibi quod
illa propositio nulla propositio est vera que sit a
significet precise sicut termini pretendunt videlicet
quod nulla propositio est vera et ista sit omnis propositio.
Illo posito quero utrum a sit verum vel
falsum si verum ergo significat precise sicut est
sed a significat precise quod nulla propositio sit
vera ergo nulla propositio est vera ergo
a propositio non est vera et prius dixisti
quod erat vera ergo contradictio. Si

dicitur quod est falsum ergo significat aliter quam est sed
precise significat quod nulla propositio est vera ergo non
est ita quod nulla propositio sit vera ergo aliqua
propositio est vera et a est omnis propositio ergo a propositio
est vera et prius dixisti quod est falsa ergo contra-
dictio. Insolubile secundum quid est id cui an-
nectitur casus quo admisso non sequitur
contradictio ut ponendo quod illa propositio nulla
propositio est vera sit a et sit omnis propositio et
significet sicut termini pretendunt non ponendo
hoc precise. Isto posito dicitur quod a sit falsum quia
significat se esse falsum et si arguitur sic a est falsum
ergo significat aliter quam est sed a significat quod
nulla propositio est vera. Nego consequentiam quia
debuit addi in antecedente dictio exclusiva
vel exceptiva videlicet quod a significat precise quod
nulla propositio est vera vel a non significat
quod nulla propositio est vera et hec negatur
tamquam repugnans quia si poneretur cum ca-
su non admitteretur illa. His premis-
sis divisionibus pono aliquas regulas
quarum prima est ista. Omne insolubile sin-
gulare sine privatione demonstrativo oriens
ex actu nostro ad hoc quod sit insolubile
simpliciter exigit tres conditiones. Prima
est quod una talis sit omnis talis. 2a quod di-
cat vel intelligat talem propositionem et non
aliam. 3a quod illa significet precise sicut termini pre-
tendunt. Verbi gratia Sortes dicat falsum sit
insolubile simpliciter. Isto posito quod unus Sortes
sit omnis Sortes qui dicit istam propositionem et non
aliam Sortes dicit falsum que significet precise sicut
termini pretendunt scilicet quod Sortes dicit falsum. Proba-
tur nam admisso casu sit insolubile a et quero
utrum a sit verum vel falsum si verum ergo significat
precise sicut est sed a significat precise quod Sortes dicit
falsum ergo ita est quod Sortes dicit falsum ergo a est falsum
quod est oppositum concessi. Si dicitur quod a sit falsum
ergo significat aliter quam est sed significat precise quod
Sortes dicit falsum ergo non est ita quod Sortes dicit
falsum et Sortes non dicit nisi a ergo a non

est falsum quod est contradictio / prima particula
ponitur quia si non poneretur staret quod essent
duo sortes quorum unus diceret a et alius
quod homo est asinus et tunc a esset verum ¶ 2a
particula ponitur quia si non poneretur staret
quod idem sortes diceret a et illam homo est asinus
et tunc a esset verum // 3a particula ponitur quia si
non poneretur staret quod a significaret solummodo
quod homo esset aut 2o a esset verum aut
significaret solummodo hominem esse asinum 2o esset
falsum nec nullus istorum modorum esset insolu
bile simpliciter ¶ 2a regula de insolubile
singulare sine particione demonstrativo oriens
ex actu nostro ad hoc quod fiat insolubile
secundum quid exigit easdem condiciones preter
dictionem exclusivam ut posito quod unus
sortes sit omnis sortes et dicat istam propositionem
que sit a sortes dicit falsum et nullam aliam
que significet sicud termini pretendunt ista posito con
ceditur a et dicitur quod est falsum quia significat
copulative sicud et quodlibet insolubile scilicet
quod sortes dicit falsum et quod a est verum non dicitur
ergo a falsum [illegible] primi significati sed [illegible] 2i
Si fiat sit a est falsum ergo significat aliter quam
est concedo illam consequentiam et nego istam a
significat aliter quam est et a significat quod sortes dicit falsum
ergo non est ita quod sortes dicit falsum quia debuit
poni in antecedente dictio exclusiva vel exceptiva
¶ 3a regula est ¶ Omne insolubile non sin
gulare sive singulare cum particione demon
strativo oriens ex actu nostro ad hoc
quod fiat insolubile simpliciter requiruntur due
condiciones solummodo ubi gratia ¶ Ad hoc quod
illa propositio ego dico falsum fiat insolubile
simpliciter non oportet ponere primam particulam
scilicet quod unus ego sum omnis ego sed quod ego
dico illam et nullam aliam sic significando precise
et si deberet fieri insolubile secundum quid requi
runtur et sufficiunt eedem condiciones
dempta dictione exclusiva ¶ Exemplum de
insolubile non singulari ut falsum dicitur

non oportet ponere illam condicionem videlicet quod ab
dicatur illa et nulla alia sed sufficit po
nere quod illa sit omnis propositio que significat precise
sicud termini pretendunt et tunc est insolubile
simpliciter fiat autem insolubile secundum quid re
mota dictione exclusiva ¶ 4a regula est
ista ¶ Omne insolubile oriens ex proprietate vocis [uocis]
exigit duas condiciones solummodo vel
tamen unam. volo dicere quod aliquod insolubile
oriens ex proprietate vocis exigit duas
condiciones solummodo et aliquod tamen
unam ¶ Exemplum primi aliqua propositio est falsa
ad hoc quod fiat insolubile simpliciter oportet ponere
quod ista sit omnis propositio et quod illa significet pre
cise sicud termini pretendunt et remota dictio
ne exclusiva fiat insolubile secundum quid
¶ Exemplum 2i hec est falsa demonstrando seipsam
ponendo solummodo quod sic significet precise
sit insolubile simpliciter et removendo dic
cione exclusiva fiat insolubile secundum quid
¶ Unde non dicitur de illa hec non est vera
seipsa demonstrata ¶ 5a regula est ¶ Omne
insolubile quod non est sine casu insolubile
dimissa aliqua condicione requisita
est penitus dubitabile ubi gratia positis
omnibus particulis preter primam huic sortes
dicit falsum quod sit a dubitatur et etiam
an a sit verum vel falsum non stat cum casu
quod sit verum dato quod unus sortes dicat a
et alius nullus deus est stat etiam quod
sit falsum dato quod unus sortes dicat a et quilibet
alius sortes quod deus est ¶ Unde modo dico
si admitteretur 2a vel 3a particula quod
staret a esse verum et a esse falsum ut ex
emplificatum est supra ¶ Et notandum dixi
de insolubile quod non est sine casu insolubile
quia aliquod est sine casu insolubile et aliquod cum
casu ¶ Exemplum primi in omnibus propositio est falsa nunc
propositio est vera quia quilibet dico esse falsam
et insolubile nullo casu posito ¶ Exemplum 2i
sortes dicit falsum tu intelligis falsum nunc
istarum absque casu nuncupanda est

insolubilis 13 in casu insolubilium de-
ficiente aliqua particula necessaria dubita-
retur utrum esset vera vel falsa quia cum casu
staret quod esset vera et cum eodem casu
stare quod esset falsa ut patet inducenti ¶ Ex pre-
dictis regulis sequuntur due conclusiones prima
conclusio est ista nunquam admittendus est casus
quo habet originem insolubile simpliciter
ut si ponatur quod illa propositio omnis propositio
est falsa esset omnis propositio sic precise signans
non est admittendus casus quia sequitur
contradictio probatur et sit insolubile a
et queratur an a sit verum si dicitur quod sic ergo significat
precise sicud est sed a significat precise quod
omnis propositio est falsa ergo a est omnis propositio ergo
a est falsum ¶ Si autem conceditur quod a est
falsum ergo contrahitur quod est sed a significat precise
quod omnis propositio est falsa ergo non est ita quod omnis
propositio est falsa et aliqua propositio est ergo
aliqua propositio est vera sed a est omnis propositio
ergo a est verum quod est contradictio // 2a conclusio
¶ Nullus casus a quo originatur insolu-
bile est admittendus et conceditur insolu-
bile propositum adeo ipsum esse falsum ut pono
quod hec propositio hoc est falsum se ipsa demonstrato
significet sicud termini pretendunt quo sit a tunc
admittitur casus et conceditur a et dicitur quod
a est falsum et si arguitur sic a est falsum ergo significat
aliter quam est sed a non significat nisi quod hoc est falsum
ergo non est ita quod hoc a est falsum nego
bonam consequentiam sed si dicitur quid ergo aliud significat
quod significat a esse verum ratione cuius a est falsum
unde dictum est quod quodlibet insolubile falsum quod
significat copulative sicud termini pretendunt et
quod ipsum est verum //

¶ Contra predicta obiciam et sol-
vam ut insolubilium difficulta-
tes melius innotescant ¶ Pono
ergo quod unus sortes sit omnis sortes et
dicat illam propositionem et nullam aliam que sit
a sortes dicit falsum que significet sicud termini pretendunt

non ponendo hoc precise quia non admittitur
casus isto posito queritur de a verum sit
verum vel falsum et est insolubile quod est falsum quia
significat sortem falsum videlicet quod sortes dicat falsum quod
est verum cuius signum totale est verum ¶ Contra
probo est falsa sed prima quod ipsum a est verum et
probo sic de dicentibus a est falsum sed sortes dicit
a ergo sortes dicit falsum illa consequentia est bona
quia est sillogismus in 3o primi et antecedens est verum
ergo et consequens et consequens est a ergo a est verum
¶ 2o arguo sic falsum dicitur a sorte ergo
sortes dicit falsum tenet consequentia a passiva
ad suam activam et antecedens est verum ergo
et consequens et consequens est a ergo a est verum quod
autem antecedens sit verum probatur nam hoc dicitur
a sorte demonstrando a sed hoc est falsum
ergo falsum dicitur a sorte patet consequentia a resol-
ventibus ad resolutum ¶ 3o arguitur contra
dictorium a est falsum ergo a est verum tenet
consequentia et antecedens probatur nam hoc est falsum sortes
non dicit falsum et hoc est contradictorium a
ergo contradictorium a est falsum tenet consequentia cum
bonis et dictis probo nam sortes dicit falsum
et hec sortes non dicit falsum significat precise
quod sortes non dicit falsum ergo ipsa est falsa
patet consequentia a simili nam sequitur tu curris
et hec tu non curris significat precise quod tu
non curris ergo hec est falsa ¶ Ad primam
videtur cum propositum a concedo et dico
quod est falsum et tunc ad racionem concedo consequentiam
et consequens et nego quod consequens sit a sed est
unum simile a ¶ Si ponatur quod consequens sit a
vel convertibile cum a dico quod consequentia non
valet nec est sillogismus in 3o primi quia 9o
debet salvari in cathegoria propter quod in
ita significat propositio que est propositio insolubilis
¶ Ad 2m cum dicitur falsum dicitur a sorte ergo
sortes dicit falsum concedo consequentiam et consequens
dico quod est verum sed non est a nec sibi
convertibile ¶ Si tamen ponatur cum

|| dico

27

casum concedo verum contrariam et dico quod
non valet et tunc ad racionem de passivo
ad suum activum valet consequentia dico quod est verum
sed illa non est sua activa quia passiva
significat cathegorice activa autem ypothetice
si queratur que sit sua activa dico
quod illa Sortes dicit falsum probata a te vel
a me que non est a nec convertibilis cum a
Contra 3m dico quod contradictorium dicto modo est verum
sed non est istud Sortes non dicit falsum per
modo est istud non Sortes dicit falsum quod
est verum quia sunt disiunctive quod Sortes non
dicit falsum vel quod a non est verum cuius
prima pars est vera et consequenter
totum sequitur quia et predicta propositio est
vera cuius illud est signum. Secundo dico quod
in simplicibus non refert preponere
vel postponere negacionem dico quod
refert in materia insolubilium eciam in materia
quarumcumque propositionum ypotheticarum significantium
eadem est ratio media sumitur in insolubilibus
singularibus habentibus originem ex pro
prietate vocis ut hoc est falsum hoc
non est verum ideo quod primum contradictorium
non est illud hoc non est falsum sed illud
non hoc est falsum nam primum insolubile
significat quod hoc est falsum et hoc est verum de
monstrando idem insolubile contradictorium sunt
disiunctive quod hoc non est falsum vel hoc non
est verum. Similiter contradictorium 2ⁱ insolubilis
non est illud hoc non est verum sed istud non
hoc non est verum ita quod semper preponitur ne
gacio sicud contradictorium illius tamen tu non
es homo non est illud tamen tu es homo sed
Dicto de insolubili singulari
nunc de particulari vel de in
definito restat dicendum. Po
natur quod hec sit omnis propositio
particularis aliqua propositio particularis est falsa
que sit a et probetur sicud tu probendum
non pondo rationem quia non admittitur
casus isto posito a est falsum patet

ex dictis. Sed contra hoc arguitur 2 propositio
sic. Omnis propositio particularis est falsa ergo aliqua
propositio particularis est falsa consequentia est bona ab universali
ad suam subalternam et antecedens est verum ergo et
consequens sed consequens est a ergo a est verum quod minus
sit verum probatur nam aliqua propositio particularis est
falsa et nulla est particularis propositio quin illa sit falsa
ergo omnis propositio particularis est falsa tenet consequentia ab
exponentibus ad expositum et antecedens est
verum ergo et consequens. Contra 2º arguitur sic propositio particularis
est falsa ergo aliqua propositio particularis est falsa
tenet consequentia ab indefinita ad suam parti
cularem et antecedens est verum ergo et consequens et
consequens est a ergo a est verum quod antecedens sit verum
probatur quia suum contradictorium est falsum videlicet nulla
propositio particularis est falsa quia iam concessum est
quod a propositio est falsa. Contra 3º arguitur hoc est
falsum demonstrando a et hoc est aliqua propositio
particularis ergo aliqua propositio particularis
est falsa tenet consequentia a resolventibus
ad resolutum et antecedens est verum ergo et consequens
quod est a. Contra primum respondetur concedo illam
consequentiam omnis propositio particularis est falsa ergo aliqua
propositio particularis est falsa quia ante casum con
cessissem eam et tamen dico quod non valet
nec arguitur ab universali ad suam subalternam
quia universalis solum cathegorice sunt et particularis
ypothetice videlicet quod aliqua propositio est falsa et quod
a est verum et similiter que est eius particularis
dico quod non habet aliquam ex quo possum concedere
quod ista sit omnis particularis verum tamen ista
eadem fieret sua particularis dato quod
non esset insolubilis. Contra 2um respondeo
concedo similiter et concedo consequentiam et nego
ipsam esse bonam et tunc ad argumentum dico
quod illa non est particularis illius indefinite quia
particularis est insolubilis ypothetice sumptus
indefinita vero non est huiusmodi tamen
eiusdem foret particularis si necesse esset
foret insolubilis. Contra 3um [illegible] con
ceditur consequentia et negatur ipsam valere

nec arguitur a resolventibus ad resolutum
quia indefinita vel particularis insolubilis
non est resolutorie probanda secundum primum mo-
dum secundum quem est vera primitus ergo ipsa est necessaria
et patet quod antecedens est falsum. Item arguitur sic ista
propositio particularis est falsa ergo aliqua propositio particularis
est falsa tenet consequentia ab inferiori ad suum
superius affirmative et sine aliquo signo impe-
diente dico quod non valet consequentia ab inferiori ad
suum superius nisi propositio inferioris et superioris
conformiter significent videlicet cathegorice
qualiter non est in proposito unde si hec propositio homo
est animal significat principaliter quod homo sit animal et
quod homo est asinus non valet aliqua istarum consequentiarum
hoc est animal et homo est homo ergo homo est animal. iste
homo est animal ergo homo est animal et hoc quia consequens
significat copulative et antecedens nulla propositio sic
significat. Item si allegaretur aliqua dictarum re-
gularum videtur ut dictum est dico etiam ut
in alio capitulo quod contradictorium illius aliqua
propositio particularis est falsa non est ista nulla pro-
positio particularis est falsa secundum istud non aliqua propositio
particularis est falsa. Item si dicatur quod prima equivalet
propter negationem propositionis dico quod prima est falsa
habet veritatem in insolubilibus cathegoricis
cathegorice solummodo significantibus qualiter non est
in proposito. Item iterum est iudicium de istis aliqua
propositio particularis non est vera aliqua propositio par-
ticularis significat aliter quam est et etiam de inde-
finitis ut propositio indefinita est falsa propositio
indefinita non est vera etc.

Nunc de universali insolubili
est dicendum ponendo quod hec omnis
propositio universalis est falsa sit omnis propositio
universalis significans sicut communiter prendunt
et sit a hoc ponendo probase quia non ad-
mittere casus dico quod a est falsum quia significat
se esse falsum. Contra hoc arguitur sic aliqua
propositio universalis est falsa et nulla est propositio universalis quin
illa sit falsa ergo omnis propositio universalis est falsa
tenet consequentia ab exponentibus ad expositum
et antecedens est verum ergo et consequens. Contra arguitur sic
tantum falsum est propositio universalis ergo omnis propositio universalis

est falsa tenet consequentia ab exclusiva ad suam
universalem in terminis transpositis et antecedens est verum
ergo et consequens quod est a. quod antecedens sit verum pro-
batur falsum est propositio universalis ergo tantum falsum est
propositio universalis tenet consequentia ab exponentibus
ad expositum et antecedens est verum ergo et consequens.
Contra arguitur sic hoc est falsum demonstrando a et hoc
est omnis propositio universalis ergo omnis propositio universalis est
falsa illa consequentia est bona et antecedens est verum
ergo et consequens quod consequentia sit bona patet a simili ut
hoc currit et hoc est omnis homo ergo omnis homo
currit. Consilium destruendo primum capitulum
et ponendo quod ille sint omnes propositiones universales
videlicet omnis propositio universalis est falsa et omnis homo est
asinus sic arguendo, isto posito arguitur sic ista
propositio universalis est falsa demonstrando primam et ista
propositio universalis est falsa demonstrando secundam et iste
sunt omnes propositiones universales ergo omnis propositio universalis
est falsa consequentia tenet a singularibus sufficienter
enumeratis ad suam universalem et antecedens est verum
ergo et consequens. Ad hoc respondetur et primo ad
primam concedo insolubilem et nego ipsam esse
veram et tunc ad rationes concedo illam consequentiam
et nego ipsam esse bonam. Ad secundam arguitur
ubi arguitur ab exponentibus ad expositum
nego quod illa non est propositio exponibilis
quia significat ypotetice modo nulla est propositio expo-
nibilis nisi significet cathegorice unde si ista omnis
homo est animal significat principaliter quod omnis homo est
animal et quod tu es asinus patet quod iam consequentia non
valet homo est animal et nichil est homo quin illud
sit animal ergo omnis homo est animal quia antecedens est verum
et consequens falsum. Item si allegaretur iam contra
addendo quod consequens non esset exponibile pro
eo dictum sed probaretur vel comprobaretur
per suum copulativum secundum quem sicut et propositio
insolubilis quelibet. Ad secundam concedo consequentiam
et nego eam esse veram nec arguitur ab ex-
clusiva ad suam universalem ex quo exclusiva
cathegorice significat et universalis significat ypotetice et si dicatur quod
est eius universalis dico quod nulla habet unde si
hec omnis homo est animal significet ypothetice
verum et falsum et hec tantum animal est homo
modo consimili diceretur universalem illam non esse.

vlem istius exclusiue nec ergo ita erit
propositio data est ¶ Solo 3m ar.m respondet
ad sophisma quod non valet consequentia et cum dicitur quod a si
milibus valet dicitur quod non est simile quia antecedens
unius consequentie fuerat cathegorica solum et aliud
ypothetica verum si hec omnis homo currit preter
quod omnis homo currit et quod deus non est ista consequentia
non valeret hoc currit et hoc est omnis homo
ergo omnis homo currit propter causam dictam quia fuerit
consequentia ypothetice ¶ Ad confirmationem admisso
casu dico ut prius quod ista non valet et ad ...
¶ singularibus sufficienter enumeratis ideo dico
quod non arguitur cum debito medio quod debuit
esse tale et iste sunt omnes propositiones vles et
a est verum quod necessario unum illa consequentia non valet
iste homo currit et iste homo est 2o de singulari et ita
sunt omnes homines ergo omnis homo currit dico
quod consequens significet ypothetice ut prius sed
si addere alteram partem subiecti videlicet
quod nullus deus est quo addito consequentia fuerit
bona sed antecedens erit falsum ¶ Et sequitur
de contradictorio a dicitur quod est hec non omnis
propositio vlis est falsa preter dispositionem non oppositio
ad a ¶ Pone non datum est de istis vlibus
omnis propositio vlis preter aliquam quam est nulla
propositio vlis preter sicud est nulla propositio vlis
est vera nulla propositio vlis est negativa

Exclusiva insolubilis con
sistens continet difficultates
ut pono quod sor et tu sint
omnes homines loquentes dicat
sor deus est et tu tantum sor dicat verum
quod sit et nulla alia et preter casum
sicud ita pretenduntur isto posito quero utrum
a sit verum vel falsum ¶ Si verum ergo significat
precise sicud est sed a preter casum quod tantum
sor dicat verum ergo ita est quod tantum sor dicit
verum ergo tu non dicis verum et tu dicis
a ergo a non est verum ¶ Si dicitur quod a est falsum
ergo preter aliquam quam est sed a preter casum quod
tantum sor dicat verum ergo non est ita quod tantum
sortes dicat verum sed tu et sortes

estis omnes homines loquentes ergo tu dicis
verum et non dicis nisi a ergo a est verum
et habetur contradictio ¶ Respondetur non ad
mittendo casum quia ex eo originatur
insolubile simpliciter tamen si non potest preter casum
admitto casum et dico a esse falsum et
tunc ad arguitur ergo a preter aliquam quam est contradicto
sed a significat preter casum quod tantum sor dicit verum
nego bene quia repugnat casui et si
dicitur quid ergo aliud significat ¶ Respondetur quod a preter
quod tantum sor dicat verum ratione primi preter
non est a falsum sed ratione 2i contradicitur a
esse falsum quia falsum est a esse verum ¶ Contra
istam responsionem arguitur sic omne dicens
verum est sor ergo tantum sor dicat verum
illa consequentia est bona ab vli ad suam exclu
sivam de terminis transpositis et antecedens est verum
ergo et consequens et consequens est a ergo a est verum quod
antecedens sit verum probatur nam dicens verum
est sortes et nichil est dicens verum quin
illud sit sortes ergo omne dicens verum est
sortes ¶ 2o arguo sic nichil preter
sortem dicit verum ergo tantum sor dicit verum
ista consequentia est bona et antecedens est verum
ergo et consequens quod antecedens sit verum patet per ex
ponentes ¶ 3o arguitur sic sor dicit verum
et nichil non sor dicit verum ergo tantum
sor dicit verum tenet consequentia ab expositivis
ad expositum et antecedens est verum ergo et
consequens et consequens est a ergo a est verum ¶ Solo
hec omnia simul preter respondet quod in quolibet
consequentia illarum est questio cum a pro vime
sibi simile ¶ Et si ponatur cum toto casu
quod significet a vel quantumlibet cum a ¶ Respondetur concedendo
omnes consequentias sumus negando tamen ipsas
esse bonas ¶ Ad primum ergo cum dicitur ab
vli ad suam exclusivam etc. nego quia vlis
preter cathegorica et exclusiva ypothetica preter
quia est insolubile et sequitur que est sua
exclusiva ... quod est una similis et applicata
a sorte quod non est insolubilis videlicet tantum sor

dicit verum / Ad 2m dicitur quod certa non valet
nec illa est exceptiva de exclusive
sed ista quam notavi modo. Ad 3m dicitur
quod non arguitur ab exponentibus ad expositum
quia illa exclusiva non est ex exponentibus
ex quibus propositio sequitur verum si illa tantum homo
est visibilis sequitur principaliter quod tantum
homo est visibilis et quod nullus deus est non
valet aliqua istarum quia dato unum omne
visibile est homo ergo tantum homo est visibilis
nichil preter hominem est visibile ergo tantum
homo est visibilis. Item homo est visibilis
et nichil non est visibile ergo tantum homo est
visibilis. Eodem modo est dicendum ad istas
exclusivas tantum exclusiva est falsa
tantum exclusiva non est vera dato quod
una istarum sit omnis exclusiva sic prius
quod admittitur quod non ponitur possibile et
ita respondetur ut prius ad argumenta
probantia aliquam istarum esse veram
et de exceptivis idem est iudicium
ut in casu priori nichil preter sortes
dicit verum nulla propositio preter exceptivam
est falsa omnis exceptiva preter istam est
vera se ipsa demonstrata et sic patet 3m.

Sequitur de insolubili ypo-
thetico et primo de copula-
tivis pro cuius declaratione
pono aliquas regulas. Quarum
prima est ista. Insolubile copulativum
cuius una pars est nota per se sicut eadem
in casu additur omnes conditiones cum
nota exclusionis sit insolubile simpliciter
et non admittendus est casus ubi gratia
pono quod illa copulativa deus est et nulla
copulativa est vera que sit a sit omnis
copulativa precise sicut prius predictum
isto posito et admisso quero utrum a
sit verum. Si dicitur quod sic ergo 2a pars est vera
sed 2a pars significat precise quod nulla copulativa
est vera sed a est omnis copulativa ergo
a non est verum. Si dicitur quod a est falsum ergo
altera pars est falsa sed non prima igitur
2a. Tunc sic 2a pars est falsa ergo significat a-
liter quam est sed ipsa significat precise quod nulla
copulativa est vera et a est omnis copulativa
ergo a non est verum. Secunda est ista. In- 29
solubile copulativum cuius una pars est
impossibilis vel contingens addendo eidem
omnes conditiones cum nota exclusionis
sit insolubile. Sed quod admittendus est
casus ubi gratia pono quod ista copulativa
tu es homo et nulla copulativa est
vera que sit a sit omnis copulativa significans
precise sicut prius tendunt isto posito
et admisso quero utrum a sit verum. Si
dicitur quod sic ergo 2a pars est vera et ipsa
significat precise quod nulla copulativa est vera ergo
ita est quod nulla copulativa est vera ergo a non
est verum. Si dicitur quod a est falsum ergo altera
pars est falsa et non prima ergo 2a. Et tunc
arguitur sic 2a pars est falsa ergo significat aliter
quam est sed ipsa significat precise quod nulla
copulativa est vera ergo non est ita quod
nulla copulativa est vera et a est omnis
copulativa ergo a est verum et ita sequitur
contradictio in isto casu sicut in priori
et propter quod 2a ista non est vera. Tenendum
admittendo positum et dicitur quod a est falsum
et tunc conceditur oportet dicere quod prima est falsa
et 2a vera. Et si arguitur sic tu es homo
et prima pars sit precise significat quod ipsa
est vera negatur prima pars antecedentis quia
repugnat casui et uno concesso scilicet
enim prima pars est falsa et ipsa significat
precise te esse hominem ergo tu non es homo.
Eodem modo respondetur si prima pars fuerit
impossibilis ut homo est asinus et ista
copulativa est falsa. Tertia regula est ista

Omne insolubile copulativum fit insolubile simpliciter quod addendo eidem omnes condiciones praeter notam exclusionis admittendus est casus. Ut pono quod ista sit omnis copulativa, videlicet deus est et nulla copulativa est vera, praecise sicud tamen pretendunt, quae sit a; isto posito dico quod a est falsum non propter primam partem sed propter secundam, quia si tunc sic secunda pars est falsa, ergo significat aliter quam est, conceditur; sed ipsa significat principaliter quod nulla copulativa est vera, ergo non est ita quod nulla copulativa est vera. Nego hoc, quia ex eo quod secunda pars significat copulative quod nulla copulativa est vera et quod a est verum. Contra: a significat totaliter copulative, videlicet quod deus est et quod nulla copulativa est vera et quod a est verum, et non dico a falsum propter primum et secundum significatum, sed propter tertium. Item quid dicimus ad illud insolubile tamen esse et illa copulativa non est vera, ponendo casum priorem.

Ex prima regula sequitur quod si ponitur haec: deus est vel quaecumque alia esse propositionem et significare praecise deum esse vel quaecumque per se necessarium et quod hoc est falsum, deinde eandem eandem propositionem non admittendus est casus ille quia sequitur contradictio.

Ex secunda regula sequitur quod si ponitur ista: deus est vel quaecumque aliam esse eandem propositionem et significare praecise hominem esse asinum vel tale esse, et quod hoc est falsum, deinde eandem propositionem admittendus est casus, et dico illam esse falsam deus est.

Ex tertia regula sequitur quod si ponatur deus est vel quaecumque alia esse eandem propositionem et significare sicud placet et quod hoc est falsum, non ponendo praecise admittendus est casus, et dico illam esse falsam ut prius etc.

Restat nunc dicere de insolubili disiunctivo propter quod regula sit haec prima regula: insolubile disiunctivum cuius una pars est impossibilis per se fit insolubile simpliciter si eidem in casu adduntur omnes condiciones cum nota exclusionis. Ubi gratia pono quod illa disiunctiva quae sit a: nullus deus est vel nulla disiunctiva est vera, sit omnis disiunctiva significans praecise sicud tamen pretendunt; isto posito et admisso quero utrum a sit verum. Si dicitur quod sic, ergo altera pars est vera et non prima, ergo secunda; tunc arguitur sic: secunda pars est vera, ergo significat praecise et principaliter sicud est; sed secunda pars significat praecise quod nulla disiunctiva est vera, et per consequens a non est verum. Si dicitur quod a est falsum, ergo secunda pars est falsa, ergo significat aliter quam est; sed ipsa significat praecise quod nulla disiunctiva est vera, ergo non est ita quod nulla disiunctiva est vera, ergo aliqua disiunctiva est vera; sed a est omnis disiunctiva, ergo a est verum. Contra: dicitur quod a in casu illo est insolubile simpliciter, iam non est admittendus casus quia implicat contradictionem. Secunda regula est illa: insolubile disiunctivum apparens vel apparenter cuius una pars est contingens et altera falsa fit insolubile simpliciter quod eidem addendo omnes condiciones cum nota exclusionis. Ubi gratia pono quod ista tamen non esse homo vel nulla disiunctiva est vera, quae sit a, et sit omnis disiunctiva et significat praecise sicud tamen pretendunt; isto posito et admisso quero utrum sit a est verum. Si dicitur quod sic, ergo una pars est vera, non prima, ergo secunda; tunc arguitur sic: secunda pars est vera, ergo significat praecise sicud est; sed ipsa significat praecise quod nulla disiunctiva est vera, ergo ita est quod nulla disiunctiva est vera, ergo a non est verum. Si dicitur quod a est falsum, ergo secunda pars est falsa; sed ipsa significat praecise quod nulla disiunctiva est vera, ergo non est ita quod nulla disiunctiva est vera, ergo aliqua disiunctiva est vera, et a est omnis disiunctiva, ergo a est verum, et ita ut apparet sequitur contradictio in isto casu sicud in primo, et per consequens prima non est vera. Contra: videtur concedendo

regulā et admittendo casum et d'
q' a ē verū et tñc nō p'ma p's est
vera g° 2ª dico q' p'ma ē vera quia
ip'am ēē veram sequit' ex casu et 2ª
est f'la et ex hoc nō ccludit' i'gue
niens vel i'p'tu hec disiunctiua n'
est i'sol'e nisi appenit' ut dirobat'
in regula q' e ēē i'solub'le est f'l'm
et a ē verū g° a nō est i'solub'le
¶ 3ª est. Vnde i'sol'e disiunctiuā
sit i'solub'le s'm q' eidem addendo i'
casu oēs condiciones p't' dictam
exclusiuā. Vbi g° pono q' ista dis
iunctiua homo ē asin9 vel ista est
f'la que sit a sit omnis disiunctiua p'nis
sicud ti p'tendunt admittit' casu quo
admisso dato q' a ē f'lm et q' 2ª p's
p't' alit' q' est et negat' q' ip'a p'ter
solū nō q' illa disiunctiua est f'la y'mo
etiā alit' p't' s' q' a est vez. Eodē
mō diceretur si poneret' q' illa tu nō
es homo vel i'ta disiunctiua nō ē vera
et oīs disiunctiua p'nis sicud ti p'tende'.
Respondit' q' nulla disiunctiua ē i'solub'
cui9 altera p's est vera nec fiet
i'solubilis positis illis cdicionib9
s'epe nominatis ut dc'm est vel oīs disiunctiua
ē f'la tu es hō vel i'ta disiunctiua ē f'la
vn' ponendo casum quacumq' nominatū
admittet' ille et cc'det' q'libet illaz
disiunctiuaz p'pt' veritatē p'me p'tis
nec ex hoc s' ad i'cōueniens. ¶ Cont'
illā cōnsionē arguit' sic. Pone a ē f'lm
sed omē a est ista disiunctiua g° ista
disiunctiua ē f'la q'nā tenet quia ē
sillog' i' p'mo 3e figure et t'ms ē vm
g° et q'nis s' q'ns ē 2ª p's disiunctiue
g° 2ª p's disiunctiue ē vera et p' q'ns
a est vez. ¶ Cont' sic oīa a ē f'lm
g° a ē vez dn's p² na hec ē f'la
n9 homo ē asin9 et i'ta disiunctiua
nō est f'la et hac ē oppo'm a g°

a est f'lm q'nā tenet cū bona et
a'ntem p'bo q'ua ip'a ē vna copulatiua
cui9 2ª p's est f'la q' ita cc'essū est
q' a est f'lm. ¶ Ad p'mū d' cc'do q'nam
et nego ip'am ēē bonā et cū d' q'
est sillog' i' p'mo 3e figure nego q'
q' ypo'ec sig't qualit' nō ccingit
q° alicui9 boni silli'. ¶ Ad 2m d'
q' oīa a nō est istud sed hoc nichil
q' ē homo ē asin9 et nō i'ta disiunctiua
ē f'la cui9 2ª p's p't' duob9 modis
sicud sunt c'tdictoria. ¶ Et ex gn'ta
poterant applicari exēplis copulatiuaz
sed i'utile est tacens replicare q'lic.
¶ 2e ¶ Ex p'ma i'ta s' q' si poneret' hec
homo ē asin9 vel q'cumq' alia p'poz
sig'te p'se q' homo ē asin9 vel q'
nulla p'po est vera nō admittend9
est casus quia sequit' contradictio. ¶
¶ Ex 2ª i'ta s' q' si poneret' hec hō
est asin9 ēē oēm p'pōez et sig're
p'se te nō ēē vel q' nā p'po ē vera
admittit' casus et dicet' i'tam esse
vera hō est asin9. Ex 3ª i'ta s'
q' si poneret' istā hō est hō ēē oēz
p'pōem et p're hoīem ēē asinū vel q'
nulla p'po est vera nō ponendo p'a
se debet admitti casus et q'ūt' dicat'
q' illa ē f'la hō est homo

Vltimo quedā declaro i'so
lubilia que i'solubilia nō ap
parent ut sor nō hēbit de
nariū et soli tale q' tu dicis
illā p'pōnē et nullā aliā q' sit a ego
nō hēbo denariū sig't p'se sicud ti
p'tendunt isto posito q'ro ut'm hēbis
denariū vel nō si dicas q' hēbis dena
riū et oīs qui hēbit denariū dicit
vez et tu dicis verū et nō dicis n'
a g° a ē vm et tūc si a est verū
et sig't p'se q' tu nō hēbis denariū
g° tu nō hēbis denariū q' ē c'dcm
p'us cc'ssi. si aūt dicas q' tu non

habes denarium ergo tu non dicis verum
et non dicis in sensu a ergo a non est verum
tunc sic a non est verum et a significat praecise
quod tu non habes denarium ergo non est
ita quod tu non habes denarium consequens falsum
contradictio. Solvitur praeter argumentum in primo
quaerendo utrum a sit verum vel falsum
quemadmodum in aliis solubilibus quaerebatur
propterea non admittitur casus quia ex
eo traxit originem insolubile simpliciter.
Sed tamen in casu non ponitur dictio exclusiva
admittitur casus et dico quod tu non ha-
bebis denarium et quod non dicis verum
et quod a non est verum. Et tunc ad argumentum
a non est verum sed a significat praecise quod tu
non habebis denarium ergo non est ita quod
non habebis denarium nego bonam quia
a significat quod tu non habebis denarium et quod
a est verum non ratione primi significati sed
ratione secundi verum tamen si fieret consequentia non
ponendo praecise in bona negaretur consequentia.
Secundo modo respondetur ad capitulum positum
quod ponitur quod esse dicens verum pertran-
sibit pontem et solum tale et Sortes quod
sit omnis Sortes dicat illam propositionem et nullam
aliam Sortes non pertransibit pontem et
significet praecise sicut communiter prendunt non ad-
mittitur casus si tamen removeatur
dictio exclusiva admittitur et dicatur
consequenter quod Sortes non pertransibit pontem
et quod a est falsum. Contra illam responsionem
arguitur sic nullus dicens falsum pertransibit
pontem sed Sortes dicit falsum ergo Sortes
non pertransibit pontem quod consequentia sit bona
patet quia est syllogismus in secundo primae et
antecedens est verum ergo et consequens et consequens est a
ergo a est verum. Secundo arguitur sic contradictorium
a est falsum ergo a est verum antecedens probatur
quoniam hoc est falsum Sortes pertransibit pontem
et hoc est contradictorium ergo. Prima
probatur minor nam Sortes dicit falsum ergo
non pertransibit pontem et ista propositio
Sortes pertransibit pontem significat praecise quod

Sortes pertransibit pontem ergo est falsa.
Ad primum respondetur concedendo consequentiam et
negando ipsam esse bonam nec est syllogismus
in tertio primae quia non significat propositione co-
pulative et hoc supposito quod consequentia sit a
vel querentibus cum a. Ad secundum dicitur quod
contradictorium a signatum non est contra-
dictorium a sed illud non Sortes non per-
transibit pontem prius dictione in op-
posito ad a sicud saepissime est
recitatum. Secundo arguo contra totum fun-
damentum insolubilium probando quod non
quodlibet insolubile falsum quod significat copula-
tive modo dicto quia tunc quodlibet insolubile
foret insolubile simpliciter quod est falsum
quia insolubile est concedendum in casu ut
patuit et nullum impossibile simpliciter
est concedendum in suis temporalibus rationibus
ergo etc. et quod illud sequatur probo nam
quodlibet tale insolubile sit copulative
in propositionale simpliciter et hoc praecise et prin-
cipaliter igitur quodlibet insolubile falsum
quod est impossibile simpliciter consequentia tenet
et antecedens probo sumendo hoc insolubile videlicet
hoc a est falsum seipsum demonstrato quod patet
ex dictis ipsum significat quod hoc est falsum
et hoc est verum est impossibile simpliciter ergo etc.
Secundum argumentum est valde difficile sed leviter
solvitur numquam insolubile concedo sed ali-
qui non concedebant ipsum et tunc dicebant
quod quodlibet insolubile est propositio impossibilis
simpliciter et tamen non procedit argumentum ve-
rumptamen concessi insolubile propositionem et
negabam ipsum esse verum non possum
dicere bene respondendo ipsum esse impossibile
simpliciter sed solum impossibile. Et tunc argumentum
sicut primum est impossibile ergo insolubile est
impossibile non videlicet argumentum pro quo nondum
quod insolubile habet duo significata unum adequatum
et unum principale. Adequatum significatum
est significatum correlativum similiter dicto insolubilis
et in significatum adequatum illius Sortes dicit falsum

est illud forte dicere falsum vel quod forte dicit
falsum. Principale autem significatum est significatum
propositionis ut forte dicere falsum et istam propo
sitionem veram esse. Dico autem quod pe
nes aliud attenditur possibilitas et in
solubilis et penes aliud sua falsitas.
Possibilitas autem attenditur penes
possibilitatem significati adequati. Veritas vero et
falsitas penes falsitatem significati adequati
principalis. Hec ergo est possibilis omnis
propositio est falsa quia possibile est omnem propositionem
esse falsam sed ipsa est falsa quia suum significatum
principale est falsum scilicet omnem propositionem esse
falsam et illam propositionem esse veram. Sed
extra materiam insolubilium penes idem atten
ditur possibilitas veritas vel falsitas
propositionis quod penes significatum adequatum.
Notandum quod non quecumque que hic locutus
sum seu in ceteris tractatibus ea
dixi secundum intentionem propriam sed pro tunc
secundum intentiones aliorum ut iuvenes incipi
entes facilius introducerentur ad sensum illorum tractatuum.
Ut simul notitiam
ad memoriam reducuntur
ponende sunt quedam obiecti
ones contra certas regulas
vel diffinitiones quibus solutis relu
centius habeantur. Primo namque arguitur
contra diffinitionem propositionis in qua dice
batur propositio est oratio indicativa veri
vel falsi significativa. Contra quia diffinitio convenit
hec oratio si Antichristus esset albus est
propositio tamen non est oratio indicativa ergo
diffinitio propositionis non est sufficiens.
Consequentia tenet cum bona et antecedens probo nam
quodlibet antecedens alicuius conditionalis est
propositio sed si Antichristus esset albus est antecedens
alicuius conditionalis ergo est propositio. Patet quia
quod est syllogismus in tertio prime cum antecedenti quia con
ditionalis est illa in qua coniunguntur plures
cathegorice propositiones mediante nota conditionali
et bene probo quia est antecedens huius conditionalis
si Antichristus esset albus Antichristus esset coloratus

Respondetur concedendo diffinitionem et negan
do quod illa oratio si Antichristus esset albus
sit propositio et tunc ad argumentum nego illam ma
iorem esse antecedens alicuius conditionalis et quod
probatur per diffinitionem conditionalis est illa in qua
etc. dicitur quod illa diffinitio est falsa virtute
sermonis sed intelligitur sic: Conditionalis
est illa in qua coniunguntur plures cathegorice
vel plures orationes se habentes ad mo
dum cathegorice et sic ista se habet ad modum
cathegorice quia habet partes suas principales
per modum subiecti predicati et copule. Secundo arguitur
sic contra diffinitionem propositionis universalis in qua
dicebatur universalis est in qua subicitur terminus
communis signo universali determinatus. Contra illam
diffinitionem arguitur sic: illa propositio non quilibet
homo currit non est propositio universalis et tamen in ea
subicitur terminus communis signo universali determinatus ergo
etc. falsa. Consequentia tenet. Prima pars antecedentis probatur
quia ista non quilibet homo currit equivalet
isti in significando aliquis homo non currit quia negatio
preposita facit equipollere suo contradictorio
sed aliquis homo non currit non est universalis ergo
nec illa non quilibet homo currit. Secunda pars
antecedentis probatur nam esse adiectivum alicuius subiecti
est determinatio illius sed hoc quilibet est
adiectivum istius termini homo ergo est determinatio
eius non homo et per consequens hic homo determinatur
signo universali quod erat probandum. Respondetur
quod argumentum veraciter concludit sed non contra
intellectum regule scilicet propositio universalis est illa
in qua subicitur terminus communis signo universali
distributive modo determinatus sed ita in
proposito subiecto propositionis assignate determi
nato signo universali non distributive sed
adiective solum et ideo argumentum non pro
cedit. Tertio arguitur contra diffinitionem propositionis
particularis in qua dicebatur propositio par
ticularis est illa in qua subicitur terminus
communis signo particulari determinatus. Nam ista non
aliquis homo non currit non est propositio parti
cularis et tamen in ea subicitur terminus communis

signo pti[a] determinat⁹ g° ia fla q̄ma
tenet cū a[ori] q̄z equipollet isti i fi[a]
quilz ho cirit q̄ no ē ptiis et hor
p[z] na ōe adiectm aliquis fbi ē de
tinacio eiq̄de ʒ hy ab ē adiectm ālig
ti ho g° est determina° illig g° hy ho
determinat signo pti[i] q̄ cāt pbad'
Dt q̄ no ar° q̄t intē[c] q̄z ia
sic intelligitur ppō ptiis ē illa i q̄
subicitur t[e]r[mi]n[u]s q̄is signo pti determinat⁹
adiective et negative et disp[er]tive et
p q̄is no determinat solo signo pti
Tertio ar° q̄t diffinicō ppōis idefi[te]
q̄ cāt ilis ppō indefinita ē illa i q̄
subicitur t[er]m[inus] cois sine signo et pono
q̄ piacens sit a illig vlis ois ho
currit vz ho cirit et ar° sic Dt ē ppō
indefinita et tn̄ i a subicitur t[er]m[inus] q̄is
mediate signo g° diffinicō fla q̄ma
tenet cū a[ori] et hoc ē pbo na ide
est solm a et sic vlis sed solm vlis
subicitur mediate signo g° solm a subi
citur mediate signo q̄ erat pbadm Dr
q̄ no ar° conr̄ intē diffinicōis q̄ sic
intelligit ppō indefinita ē illa i q̄ sub
icitur t[er]m[inus] q̄is sine signo exnte aliq̄d
illig ma i ppōnē licet solm a subicitur
mediate signo no tn̄ mediate signo exnte
ad ipius a q̄m signum vle no ē pte
sue piacentis sed ppōis vlis cuig
piacens est pte Quarto ar° q̄t diffi
ppōis singularis que cāt ista ppō sin
gularis est illa i qua subicitur t[er]m[inus] disc
tus uel cois cū pnoīe demonstrativo
Cont̄ i a ppō Omnes isti cirit no ē
ppō singularis et tn̄ i ea subicitur t[er]m[inus]
discretus g° ic q̄ma tenet cū a[ori] q̄
frustra addit signum vle et hoc pz
na ōne pnoī demrativm est t[er]m[inus] dis
cretus sed solm ppōis assignate est p
nomē demostrativm g° ē t[er]m[inus] discre
tus Rndet q̄ quilz illarum videlicz
oēs isti cirit utraq̄z illarum monetur
ē ppō vlis et nego q̄ ibi subicitur t[er]m[inus]
discretus Et tūc ad ar° m oē pnoī de
monstrativum est t[er]m[inus] discretus vm ē singularis
num sed no plis vm tm̄ discretū
voco illū qui no pt cōpetē nisi uni
ut ille illi ho et id et sitia et iterū
tm̄ cōēm voco qui pt plibus sil'
cōpetere ut hy ho hy aīl et pnoīa
demonstrativa plis num ut isti istorum ⁊ sitia
Quinto ar° q̄t i ab a[iue] et negativē ppōm
que fuerit ille ppō a[ffirmati]va ē illa i qua
verbū pncipale affirmatur et neg[ati]va ē i[ll]a
i qua verbū pncipale negatur Tunc ar° sic
piacens istius vlis nullus ho ē est
ppō a[ffirmati]va et tn̄ in ea verbū pncipale
negatur g° regule fle q̄ma tenet cū a[ori]
q̄m h° ppō ho ē et quilz sibi silis ē
a[ffirmati]va hoc ē pbo na idem ē verbū pn[cipa]le
vlis neg[ati]ve et piacentis ʒ vbū pn
cipale negatur vlis g° verbū pn
cipale piacentis neg[atur] Dr q̄ ar° m
procedit verbaliter q̄t i a[rgu]m ʒ no cont̄
intem regule Intelligit namq̄ sic p
positio neg[ati]va est illa i qua negatur
vbū pncipale p negationē exnte
ad illig ma hoc verbū pncipale illius
piacentis neg[atur] no tn̄ p negationē ex
istentē ad illig q̄z ista neg[ati]va nullus no
ppōis ho ē sed illig no ho ē q̄ē est
Item ma equipollenciarum seu ppōnū
existenciū in figura ponebantur
alique regule et pma cāt ita
duo contraria no pnt sil' ēē vera
Cont̄ q̄ i am ar° sic Ista sunt
simul vera quilibet ho aīl ē et
quilz ho aīl no est et hec sunt duo
contraria sil' vera q̄ma tenet et mi
pbatur p pma pte Illa est vera
quilibet homo aīl est ut pz p suas
exponentes et q̄ alia sit vera vidz
quilibet ho aīl no ē p[z] na ille ho

aīl' nō est et ille hō aīl' nō est 2e de
singlis et isti sūt oēs hoīes masc'li
g° qulz hō aīl' nō est tēt gnā a
singu'bȝ sufficient' m̄tans ad sua
vitem et quelz sing'lis añt p^z iro
nia iste hō asinꝰ nō est et asinꝰ
est aīl' g° iste hō aīl' nō est tēt gnā
ab inferiori ad suū supius negn̄oe
postposita et cū debito meᵒ 1ᵃ ps
ainus p^z vlis aīa et vlis negatiua
de consilibus sbis et pŭis supponēbȝ
pase p eisdem sūt gŕie sed iste
due vles sūt huiꝰ g° sūt gŕie
tenet gnā cū bonī et aᵒr est rgla
Ridet breuit' q quelibet iaꝝ est
vera sed nō sūt gŕie et tūc ad
rōnem dico q ȝ ad dē in rᵃ q tinꝰ
cōis nō distribuitꝰ i vna distribuat'
in alia sedt'a in opposito hꝫ aīl' stat
i utraqȝ istaꝝ gfuse tm̄ Jdeo illa
sūt contraria quilz hō aīl' ē et qlz
hō nullū aīl' est quaꝝ 2a est fla
Similr' iste sūt contraria quilibet hō
aīl' nō est et quilz hō oē aīl' est
quaꝝ 2a est fla Simili mō ddm est
i obliquis casibus q ista nō sūt
contraria cuiuslz hoīs asinꝰ c̄rit et
cuiuslz hoīs asinꝰ nō cur't ponēdo
regulā gem̄ qn̄ obliquus pcedit
rcm̄ obliquꝰ est sbm̄ et rectꝰ tēt
se a pte pŭi ut i opposito sed qn̄
rectꝰ precedit obliquū qui ē deti
nacio recti vtrūqȝ illoꝝ pō in sbo
ut oīs asinꝰ hoīs cur't. prīe g°
vlis est hᵒ contrariū cuiuslz hoīs
nullꝰ asinꝰ cur't et 2e est 1a cuiu
libet hoīs asinꝰ cur't 2a regula
erat ista duo gr̄dictoria nō pnt
simul ēē vera nec simul fla Cont'
q regulā arr' sic Jsta sūt sil' vera
quilibet hō aīl' est et aȝ hō aīl' nō
est et hec sūt duo contradictoria
g° duo gr̄dictoīa sūt sil' vera tenet
gnā cū bonī q vlis aīa et pŭis
negatiua de gsilibus sbis et pŭis
supponentibus pase p eisdē sūt g
tradictorie in figuiā fillā sūt hꝰoī
g° aᵒr p^z nā q ista sūt vera sit
quilibet hō aīl' est pȝ p suas ex
ponētes et 2a p^z tu aīl' nō es
et tu es aȝ homo g° aȝ hō aīl' nō
est tēt gnā ab inferiori ad suū su
perius negacione postposita et
cū debito medio prima pbatus
p^z tu capra nō es et oīs capra
est aīl' g° tu aīl' nō es pȝ gnā per
eandē rōnem dr' q quelibet istaꝝ
ē vera sed nō sūt contradictoīa et
tūc ad rōnem dico q rᵃ pdicta in
telligit' q tinꝰ cōis nō distribuitus
i vna distribuat' in alia qualit' nō
ē i opposito q hꝫ aīl' i vtrāqȝ stat gc
tm̄ et i pricula3 determinate io cont'
dictoꝝ illiꝰ quilz hō aīl' est dr'
ēē ille aȝ hō nullū aīl' est et gr̄dic
toꝝ illiꝰ aȝ hō aīl' nō est ē id
quilz homo oē aīl' est Jtē mō
dr' q ista nō sūt gr̄dictoīa videlz
cuiuslibet hoīs asinꝰ c̄rit et aliꝰ
hoīs asinꝰ asinꝰ nō c̄rit sed prima
g̃riat' isti vȝ aliꝰ hoīs asinꝰ c̄rit
et 2a isti cuiuslz hoīs oīs asinꝰ c̄
3a rᵃ erat ista duo subcontraria n̄
pnt ēē simul' fla sed bn̄ sil' vera
Cont' q rōnem dr' sic ista sūt sil'
fla aliquis hō oīe aīl' est et aȝ
homo nullū aīl' est et hec sūt sub
contraria g° subcontraria sūt sil' fla
pȝ q quacūqȝ hoīe demōstrato flm
est dicē q ipe sit oē aīl' aut q
ipe sit nullū aīl' q cum ipa sūt
subgŕia pȝ q pŭis aīa et
pŭis neᵃa de gsimilibȝ sbis
et pŭis supponentibȝ pase pro

esse cum sint subcontraria in figura. Sed iste sunt huiusmodi ergo etc. Videtur quod ille sunt sibi falsa sed non sunt invicem subcontrarie et tunc ad argumentum dicendum quod regula que assignatur intelligitur quod termini quorum in una distribuuntur et in alia non distribuuntur qualiter autem non est in proposito quia hic animal utrobique stant confuse et distributive. Sed iste sunt subcontrarie aliquis homo omne animal est et aliquis homo animal non est et iste similiter aliquis homo nullum animal est et aliquis homo animal est ita quod semper predicatum differenter supponit videlicet quod stat in una distributive et in alia determinate et ex consequenti sub nichil dicitur quod debet stare determinate. Item tenetur indicare de istis alicuius hominis asinus currit et alicuius hominis nullus asinus currit et de istis alicuius hominis asinus currit et alicuius hominis asinus non currit. Nam in primis hic asinus confuse distribuitur et in aliis non ideo prime non sunt subcontrarie et nec secunde sed ille sunt subcontrarie alicuius hominis omnis asinus currit et alicuius hominis asinus non currit. Item alicuius hominis asinus currit et alicuius hominis nullus asinus currit est sunt subcontrarie etc.

Circa equipollencias prima regula erat ista negatio preposita facit equipollere suo contradictorio. Contra quia regula dicit sic ista propositio non aliquo homine currente tu es asinus non equipollet isti nullo homine currente tu es asinus ergo etc. Prima falsa consequentia tenet et antecedens probatur nam prima est vera et secunda falsa ergo nulla istarum alteri equipollet consequentia tenet et antecedens probatur primo quod prima sit vera videlicet non aliquo homine currente tu es asinus quia suum contradictorium est falsum videlicet aliquo homine currente tu es asinus probatur nam ista propositio habet tres causas veritatis scilicet quod aliquis homo currit tu es asinus. Dum aliquis homo currit tu es asinus si aliquis homo currit tu es asinus sed quelibet istarum est falsa ut patet ergo etc. et ista videlicet aliquo homine currente tu es asinus. Secundo probatur quod illa est falsa nullo homine currente tu es asinus quia quelibet istarum causarum est falsa videlicet quia nullus homo currit tu es asinus dum nullus homo currit tu es asinus si nullus homo currit tu es asinus. Videtur ideo negando consequentiam primam quam infert videlicet quod prima sit falsa sed debet sic arguendo non aliquo homine currente tu es asinus non equivalet illi nullo homine currente tu es asinus et iste contradicunt aliquo homine currente tu es asinus et nullo homine currente tu es asinus ergo regula falsa et tunc nego bene quod sunt due propositiones affirmative probande per suas causas veritatis quarum una est aliqua contrarium. Consimiliter non sequitur ille non equivalent non quilibet homo animal est et aliquis homo animal non est quia prima est falsa secunda vera ergo regula falsa sed oportet addere in ante quod iste contradicunt videlicet quilibet homo animal est et quilibet homo animal non est quia negatur ut in alterum exemplo patet.

Secunda regula fuit ista negatio postposita facit equipollere suo contrario. Contra quia ratione arguitur sic non quilibet homo animal non est ergo nullus homo animal est et tunc arguitur negatione postposita et dicitur probo non antecedens est verum et quod consequens falsum ergo consequentia non videlicet quia antecedens sit verum probatum est supra et quod consequens sit falsum probatur quia suum contradictorium est verum videlicet aliquis homo est animal. Respondetur negando quod arguitur per rationem et tunc ad probationem quando dicitur ibi arguitur negatione postposita ergo arguitur per rationem consequentia non valet sed oportet addere in ante quod sunt contraria quilibet homo omne animal est et nullus homo animal est quia est falsum quia predicatum utrobique distribuitur. Dicendum ergo quod prima sunt contraria quilibet homo animal est et nullus homo animal est tunc negatio preposita facit prima cum ista negatione equipollere secunde. Sed contra negatione postposita similiter et preposita

pro ad° quilibet homo n^m albus est g° nullus
homo albus est. Item si negatio preponatur
signo et non subiecto non arguitur per istam
ut ad° non nullus homo est gramaticus g°
quilibet homo est gramaticus quia prima falsa
est et antecedens est verum quia suum contradictorium est
falsum videlicet aliquis non homo est gramaticus
eo autem negacionem negantur tenet ut
postponi subiecto ad° non homo non est gramaticus
g° quilibet homo est gramaticus nulla consequentia
est bona sed antecedens est falsum sicud et consequens
Secunda regula est negatio preposita et post
posita facit equipollere suo subalter
no. Contra quam regulam arguitur sic. Ista consequentia
non valet non quilibet chymera est non homo
g° aliqua chymera est homo et hic
arguitur per istam g° ista falsa consequentia tenet autem
boni quia arguitur negatione preposita et post
posita et dicitur probatur et antecedens est verum et
consequens falsum g° consequentia non valet quod consequens
sit falsum manifestum est sed quod antecedens sit
verum probatur ex eo quod suum contradictorium
est falsum scilicet quelibet chymera est non homo
quia ex isto sequitur quod quelibet chymera est
de 3° adiacente ad 2m adiacens et
consequens est falsum g° et antecedens. Respondetur quod ista
consequentia non videlicet non quelibet chymera est
non homo g° aliqua chymera est homo
sed quod probatur arguitur nec arguitur per istam
et quando dicitur quod arguitur negatione preposita et
post posita negatur quia ista non asserit
quod qualitercumque preponatur et postponatur
negatio facit equipollere suo subal
terno sed cum additur quod preponatur toti pro
positioni et postponatur subiecto in tantum
ita quod precedat verbum principale quod hic non est
in proposito quia 2a negatio postponitur
copule. Contra ista bene sequitur quelibet
chymera non est homo g° aliqua chymera
est homo consequentia est bona sed antecedens
est falsum quia suum contradictorium est verum
scilicet quelibet chymera non est homo quia
nulla chymera est homo g° etc.

Capitulum conversionum proponit
tres continet diffinitiones
est prima et illa. Conversio
simplex est transpositio subiecti in predicatum
et econverso manente eadem qualitate
et quantitate propositionis. Contra quod diffinitionem
arguitur sic. Aliqua propositio convertitur simpliciter
et tamen mutatur quantitas g° diffinitio
falsa consequentia tenet et antecedens probatur quia hec propositio
sortes est albus convertitur simpliciter in illam
aliquod album est sor. et hec conversio non
est per accidens cum ibi nulla sit universalis nec
per contrapositionem propter carentiam terminorum infi
nitorum g° hec est conversio simplex et tamen
mutatur quantitas quia conversa est singularis
et convertens particularis. Eadem diffinitio
potest fieri convertendo illam homo est albus
in illam aliquod album est homo quarum prima est in
definita et 2a particularis g° mutatur
quantitas et tamen est simplex quia non videtur
per accidens nec per contrapositionem. Respondetur
quod arguitur procedit verbaliter contra diffinitiones
non tamen contra sanum intellectum regule dicitur
cat° g° quod quelibet istarum conversionum est
simplex et cum dicitur quod mutatur quantitas
verum est secundum communem modum loquendi quantitatem
tantum sed secundum modum sumendi regule
eo quod accipit ibi quantitate pro suppositione
ita ut gloset diffinitio sic. Conversio
simplex est etc. manente eadem quantitate
id est suppositione sic scilicet in conversa ambo termini
supponunt distributive determinate vel
discrete eodem modo in convertente supponunt.
Et si dicitur quod exempla que ibi assignantur
sonant quod quantitas sumatur pro universali par
ticulari indefinita vel singulari dicitur secundum
quod aristoteles dialecticus posuit exempla eum
ponimus non quod ita sit sed ut sciatur

33

addiscentes. Secunda diffinitio fuit illa: Conversio per accidens est transpositio subiecti in predicatum et econverso manente eadem qualitate sed mutata quantitate. Contra illam diffinitionem arguitur sic: ista est conversio per accidens omnis homo est visibilis ergo quoddam visibile est homo et tamen non mutatur quantitas, ergo diffinitio falsa et insufficiens. Consequentia tenet cum hoc quod quelibet illarum est universalis et dicitur probari. Nam ista est conversio que fit de subiecto predicatum et econverso et non est conversio simpliciter quia utraque alia non convertitur simpliciter nec per contrapositionem propter [illegible] terminorum infinitorum ergo est conversio per accidens. Respondetur quod conversio dicta est per accidens et tunc quando dicitur non mutatur quantitas nego, sed mutatur quantitas pro suppositione, unde in conversione supponitur hoc homo distributive et hoc visibile confuse tantum. In convertente autem econverso hoc visibile supponit distributive et hoc homo confuse tantum. Corrigatur autem sic diffinitio: Conversio per accidens est transpositio extremorum manente eadem qualitate sed mutata quantitate in suppositione. Ex ista conversione sequitur quod illa est conversio per accidens homo est visibilis ergo visibile est homo que est conversio et non simpliciter nec per contrapositionem ergo per accidens. Secundo sequitur quod iste versus Feci simpliciter [illegible] non potest ratione veritatis sed magis ratione exempli ex eo quod non solum universalis potest converti per accidens, prima est indefinita vel singularis. Tertio sequitur: sicut in conversione per accidens conversa est falsa et convertens vera ita econverso, probatur et facio duas conversiones per accidens: prima quoddam animal est homo ergo homo est animal; secunda homo est animal ergo quoddam animal est homo. Patet quod conversa est falsa et convertens vera, in secunda autem conversa est vera et convertens falsa. Tertia diffinitio erat illa: Conversio per contrapositionem est transpositio extremorum manente eadem qualitate et quantitate sed mutatis de finitis in infinitos.

Contra istam diffinitionem arguitur sic: ipsa implicat contradictionem ergo est impossibilis. Consequentia tenet; antecedens probatur: nam si in conversa subiectum fuerit et predicatum fuit terminus finitum et in convertente fuit terminus infinitum ergo non fit conversio, patet quia terminus finitus non potest esse infinitus nec econverso. Ubi ergo omnis homo est animal habet pro subiecto hoc homo et pro predicato hoc animal sed illa quoddam non animal est non homo non habet pro subiecto nec pro predicato aliquem istorum terminorum nec sibi similium ergo nulla est conversio. Respondetur cum prima [illegible] negando quod predicta diffinitio implicat contradictionem et tunc ad argumentum negatur consequentia quia non dicitur in diffinitione quod subiectum fiat predicatum nec econverso sed quod fiat transpositio extremorum, unde subiectum potest transponi in predicatum absque hoc quod fiat subiectum predicatum et predicatum potest transponi in subiectum absque hoc quod predicatum fiat subiectum, unde quod subiectum transponatur in predicatum sufficit quod fiat predicatum aut pars eius modo debito et regulari qualiter est propositio. Ex predictis sequitur quod nulla conversio est universaliter formalis quia patet de conversione simpliciter, probatur quod non per accidens quia aliquando convertens est vera et conversa falsa ut est ostensum. Nec etiam conversio per contrapositionem quia aliquando convertens est vera et conversa falsa et aliquando econverso, probatur nam ista est vera chimera non est animal et sua convertens est falsa scilicet quoddam animal non est non chimera quod sit contradictorium est verum scilicet quoddam non animal est non chimera ut patet per exponentes. Similiter ista est falsa omnis chimera est animal et tamen sua convertens est vera scilicet quoddam non animal est non chimera ut patet per exponentes sic exponendo: quoddam non animal est non chimera et nihil est non animal quin sit non chimera ergo quoddam non animal est non chimera. In materia hypotheticarum inferebant aliqui regulas et prima erat ista: [illegible] ultimate conditionalis

affirmative requiritur quod contradictorium
cuiuslibet repugnet antecedenti. Ex qua regula
inferebatur alia videlicet quod ad falsitatem eius
requiritur et sufficit quod contradictorium
cuiuslibet stet cum ante. Contra quas regulas
arguitur sic aliqua est condicionalis vera cuius
contradictorium cuiuslibet stat cum ante ergo
prima falsa. antecedens patet. cuiuscumque dicte antecedens est
verum cuius est falsum contradictorium cuiuslibet
stat cum ante sed aliqua est condicionalis
affirmativa vera cuius contradictorium
cuiuslibet stat cum ante tenet consequentia in 3o
prime et antecedens patet quoniam si antecedens illius con
dicionalis est verum et cuius falsum contra
dictorium cuiuslibet est verum et antecedens sibi
est verum sed omnia vera stant simul
ergo cuiuscumque talis condicionalis contradictorium
cuiuslibet stat cum ante. huius conclusionis probo sic
hec condicionalis est vera et affirmativa videlicet
nisi tu esses asinus tu non esses homo
et patet quod antecedens est verum videlicet tu es asinus
et cuius est falsum videlicet tu non es homo ergo etc.
Contra quod regule dicte de veritate et
falsitate condicionalium respiciunt solum
condicionale denotatam ab hoc si et non
ab hoc nisi. Ideo bene probatur quod aliqua con
dicionalis est vera et affirmativa cuius
contradictorium cuiuslibet stat cum ante sed condi
tionalis ab hoc nisi sed de tali non est men
cio ibidem primo de sola condicionali
denotatam ab hoc si. 2a regula erat ista quod
ad veritatem copulative dicte requiritur quod
quelibet pars eius principalis sit vera
Ex qua inferebatur quod ad falsitatem eius
sufficit unam partem esse falsam. Contra
quas regulas arguitur sic aliqua est copulativa
affirmativa vera cuius una pars principalis
est falsa ergo ambe regule false. consequentia
tenet et antecedens patet. nam ista copulativa
est vera ad alterum est et si tu es id
tu es asinus et 2a pars principalis

est falsa ergo etc. consequentia tenet et prima pars
antecedentis probatur nam hoc ad alterum est et si tu
es illud tu es asinus demonstrando asinum
et hoc est ad alterum ergo ad alterum est si tu es
illud tu es asinus. consequentia patet quia non videtur
alius modus probandi iam copulativa
2a pars antecedentis etiam patet quia illa propositio si tu
es illud tu es asinus non videtur aliud
affirmare preter quod si tu es alterum tu es a
sinus sed hoc falsum est. falsum si tu es
alterum tu es asinus ergo illa 2a pars falsa
Dicendum quod illa copulativa est vera et 2a pars
est vera sicud et prima et nego quod
ipsa preter modo dicto videlicet quod si tu es alterum
tu es asinus quia tunc relativum staret con
fuse et antecedens determinate cuius oppositum est
in nostra relativorum. debet enim esse etiam quod non
habet loco relativi ponere antecedens nisi fuerit
eadem suppositio sed hoc alterum in prima parte
stat determinate et positum loco relativi
stat confuse. Ideo inepte assignatum
falsum 2e partis. ad 2m dictum preter quod si tu es
alterum tu es asinus. debet autem relativum
converti in suum antecedens stans determinate
ad 2am partem preter quod ad alterum est si tu
es tu es asinus et hoc est verum quia hoc
si tu es demonstrando asinum tu es asinus
et hoc est ad alterum ergo ad alterum si tu es illud
tu es asinus. 3a regula erat ista quod ad
possibilitatem copulative requiritur quamlibet
partem esse possibilem et nullam alteri
esse impossibilem. Ex qua inferebatur quod
ad impossibilitatem requiritur et sufficit unam
partem esse impossibilem vel unam alteri inco
possibilem. Contra quas regulas arguitur sic a
liqua est copulativa affirmativa impossibilis
cuius quelibet pars est possibilis et nulla
alteri repugnat ergo ambe regule sunt false
consequentia tenet et antecedens patet nam ista copu
lativa est impossibilis omnis homo currit et tu es

homo et tu nō c̄rīs qr ex p̄mis du
abus ptibus sequit̄ contradictorium
3° ī 3° p̄me figure et tm̄ quelibet
eius ps est possibilis ut pz et q̄
q quelibet aughz ē possibilis
Nam iste due sūt possibiles viz
oīs homo c̄rit et tu es homo et
ille sūt possibiles videbicet tu es hō
et tu nō c̄rīs ac eciā ille s. tu nō
c̄rīs et omīs homo c̄rit g° quelz
aughz est possibilis ¶ ad d̄ q ille
due regule nō respiciunt nisi copu
latiuā factā ex duabus ptibus
qualit̄ nō est ī pposito qr assignat̄
copu^lla factā ex tribus ptibus s. g°
querit̄ regula gn̄alis possibilitatis
copu^lle diciq ad possibilitatē copu^lle
requirit̄ q quelz ps sit possibilis
et q nulla alteri nec ambis sit ī compo
ssibilis nō tm̄ quibuscumq duabus ista
omīs homo c̄rit nō ē possibil'
istis viz tu es homo et tu nō c̄rīs
¶ Similiter ista tu nō c̄rīs nō ē possibilis
istis tu es hō et oīs hō ē qr ex istis
duabus singulis sequit̄ contradictorium
vtis nā sequit̄ tu nō c̄rīs et tu es
homo g° nō oīs hō c̄rit ¶ Ex^tra ca
erat ista sed necessitas copu^lle re
quirit̄ q̄libet ptem ee necciam
ex qua inferebat̄ q ad contingenciam
ipsius sufficit vnā pte ee contingentē
et nulla alteri ī possibilem ¶ Con^tra
istam tamen pcedit arguendo s. g°
p̄ma ar̄ sit aliqua copu^lla est
neciā cuius vna ps est contingens
g° i^a falsa qūā tenet et aīs pbat̄
et capio istā copu^llā viz nā nullus
deus est et tu es homo i^a ē neciā
qr sui contradictorium est īpossibile viz n9
de9 est et tu es hō qr nō verius
dat̄ contradictorium q̄ ppōnēdo toti
negacionē q aūt alterā ps sit

contingens pz de ista tu es hō q ē
2^a ps pncipalis ¶ Rn̄ q illa regulā
datā fuisse et quelz alia itelligit̄
de copu^lla affir^ua et nō de nega^ua
scdm q ī p̄mo capto est expressum
¶ G^a c^a fuit ista sed veritas disiunc^ue
affir^ue sufficit vna pte ee verā ex
qua inferebat̄ q ad falsitatē ei9 req
ritur q̄libet ptem ee falsam ¶ Con^tra
istas regulas ar̄ sic aliqua disiunc^ua
est falsa et tm̄ vna ei9 ps est vera
g° ambe regule false qūā tenet et aīs
pz i^a est disiunctiua falsa ¶ Oēs hoīes
sūt asini vel hoīes et asini sūt asi
ni et vna eius ps est vera g° ī
stiūs pz et p̄mo q illa ē vna disi^ua
qr ī ea coniungit̄ plures cathegorice
p notam disiunctionis q aūt ipa
sit falsa pz qr quelz eius ps pn^lis
est falsa qūā tenet et aīs pz q
ista ē falsa oēs hoīes sūt asini et
illa similiter hoīes et asini sūt asini
et ille sūt ptes pncipales ut pz
intuenti q aūt vna ei9 ps sit verā
pz nā quelz illarum est verā viz oēs
hoīes sūt asini vel hoīes qr ē vna
eius ps et ista q ē alia ps asini
sūt asini est vera g° vna ei9 ps
est vera ¶ Rn̄ q cum ppōnit̄ oēs
hoīes sūt asini vel hoīes et asini
sūt asini viz videns debet eam
hr̄e p copu^lla vera est qr ambe
ptes eius sūt verē et tūc ar̄m nō
est ad ppositū ¶ Si aūt heat̄ p vna
disiunc^lla ne^r q ambe ei9 ptes pn^les
sūt false ut pbatum est et cū dicit̄
vna ei9 ps est verā conceditur s. tm̄ n^a
ps pncipalis de qua intelligit̄ r^a
datur g° 9° viz q aliqua disiunc^lla
ē falsa et vna ei9 ps est vera s.
hoc nō est contra regulam qr regula

intelligit de parte principali quelibet non est
affirmativa. Tertia regula fuit ista. Ad possibi
litatem disiunctive ad hoc sufficiat una pars esse
possibilem et ad impossibilitatem eius requiritur
quelibet parte esse impossibilem. Contra ambas
regulas arguitur sic. Aliqua est disiunctiva
affirmativa impossibilis cuius quelibet pars prin
cipalis est possibilis ergo ambe regule false
consequentia tenet et antecedens probatur nam ista est impossibilis
contingenter tu es vel tu non es supposito
quod adverbium determinet totum et tamen quelibet
pars eius est possibilis consequentia tenet et prima
pars antecedentis probatur quia sunt opposita in modo nam
vel necessario tu es vel tu non es / 2a etiam patet
quia quelibet illarum est possibilis tu es vel tu
non es. Solutio dicitur quod regula intelligitur de disiunctiva
affirmativa propositione probanda non cathegorica
qualiter non est in proposito eo quod quelibet illarum
contingenter tu es vel tu non es necessario rex se
det vel nullus rex sedet est exponibilis
probanda sicud contingenter tu es necessario deus
est. Quarta regula erat ista. Ad necessitatem
disiunctive ad hoc sufficiat alteram partem esse
necessariam vel omnes invicem contradictorias ex qua
sequebatur alia videlicet quod ad contingentiam
eiusdem requiritur et sufficiat quelibet partem
esse contingentem et nullam alteri repugnare.
Contra illas regulas arguitur sic. Aliqua disiunctiva
est necessaria cuius quelibet pars est contingens
et nulla alteri repugnat ergo ambe regule false
consequentia tenet et antecedens probatur quia ista disiunctiva
est necessaria videlicet antixpus non est albus
vel antixpus est coloratus quelibet pars est
contingens et nulla alteri repugnat ergo et cetera
antecedens probatur pro qualibet parte et primo probatur
quod illa sit necessaria quia sunt opposita in modo impossibile
videlicet antixpus est albus et antixpus non est
coloratus. Secundo patet quod quelibet pars est contingens
quia indifferenter potest esse vera vel falsa. Tertio
etiam patet quod nulla illarum partium alteri
repugnat quia possibile est quod antixpus sit niger
quo posito hec erunt simul vere videlicet
antixpus non est albus et antixpus

est coloratus ergo adinvicem repugnantur.
Videtur quod diminutum est in regula contin
gentie disiunctive sed aliquid plus addendum videlicet
quod contradictoria partium non repugnant.
Nunc ad propositum disiunctiva prelata et
quelibet eius pars est contingens et nulla
alteri repugnans sed opposita illarum parti
um repugnant adinvicem videlicet antixpus
est albus et antixpus non est coloratus
et ideo nichil contra regulam. Notandum quod contra
quelibet illarum regularum contentarum in
materia ypotheticarum potest argui ex assig
natione ypotheticarum necessarie vel partis non
principalis ubi ergo tales obiectiones
procedant dicitur quod regulas in negativis
ypotheticis non tenent et cetera.

In materia predicabilium et predi
camentorum quasdam diffinitiones
contineret et est ergo prima ista. Genus
est quod de pluribus in quid de pluribus
differentibus specie ut animal. Contra
istam diffinitionem arguitur sic hoc corpus animatum est
genus et tamen non est unum ergo diffinitio
insufficiens consequentia tenet cum antecedenti et bonitate probo
Minus quod unum est quod simplex per diffinitionem
dominicam sed hoc corpus animatum non est quod
simplex ergo non est quod unum. Dicitur quod
hoc corpus animatum non est genus nec hoc animal
tamen quia quelibet genus debet esse quod simplex
et si allegetur porphirius ponens illum terminum
pro genere dicitur quod posuit non quod ita esset
sed gratia exempli aut quia caruit termino
simplici loco generis illius corpus
animatum debet poni unus illorum simplicium
vel vivens vel vita mediatis inter hoc
animal et hoc corpus unde esse animal est vivens
et non econverso similiter esse vivens est corpus
et non econverso loquendo de vivente proprio
ex materia et forma hoc animal est sensus posi
tum pro genere quia est diffinitio hominis sed
ideo posuit porphirius quia sequebatur opinionem
platonis ponentis celum esse animal rationale
cuius oppositum negabimus ad presens

Secunda diffinitio erat ista: genus generalissimum
est quod cum sit genus non potest esse species. Ex
qua inferebatur alia, scilicet quod genus sub-
alternum est quod cum sit genus potest esse species.
Contra illas diffinitiones arguitur sic: hec substantia
est genus generalissimum et tamen potest esse species,
ergo diffinitiones insufficientes. Consequentia tenet
cum antecedente et antecedens probo: hec substantia potest converti
cum illo nomine homo, ergo potest esse species. Consequentia
tenet et antecedens similiter per novam impositionem
nominis. Respondetur quod arguitur verbaliter procedit
et non contra intentionem diffinitionum. Tertia
diffinitio sic intelligitur: genus generalissimum
est quod cum sit genus non potest esse species non
adequate significando. Nunc ad propositum hec substantia
potest esse species sed non adequate significando
substantiam. Quarta diffinitio principalis fuit illa:
species est terminus univocus non superius
predicabilis in quid de pluribus ut homo.
Contra illam diffinitionem arguitur sic: hec substantia est
terminus univocus non superius predicabilis in quid
de pluribus et tamen non est species, ergo dif-
finitio non est sufficiens. Consequentia tenet
cum antecedente et antecedens probo. Nam quod hec substantia
predicatur de pluribus in quid patet et quod sit
terminus non superius probatur: aliquis terminus est superius
ipsum, ergo non est superius. Consequentia tenet
et antecedens patet de illo nomine ens quod est superius
illum terminum substantia quia omnis substantia est ens et
non econverso. Respondetur quod quemadmodum
hec substantia est generalissimum, ita est terminus su-
premus. Et cum dicitur hec ens est superius cum
nego quia superioritas et inferioritas
non reperitur nisi in predicamento, ergo non superius
nec inferius. Et cum dicitur quod omnis substantia est ens
et non econverso ergo hec ens est terminus superior,
non valet consequentia, sed bene sequitur ergo est generalior
vel prior, sicut non sequitur omnis substantia
est homo vel non homo et non econverso
ergo homo vel non homo est terminus superior.

nullus enim terminus compositus superius vel infra
est sed tamen predicabilem. Quinta diffinitio
fuit: species specialissima est terminus qui cum sit
species non potest esse genus. Ex qua inferebatur
quod species subalterna est que cum sit species potest
esse genus. Contra istas diffinitiones arguitur
sic: iste terminus homo est species specialissima
et non potest esse genus, ergo neutra diffinitio
est sufficiens. Consequentia tenet cum antecedente et antecedens
probo, quia potest converti cum illo nomine animal. Dicitur quod
arguitur non procedit contra intentionem regularum (?)
quia species specialissima est terminus qui cum sit species
non potest esse genus sic adequate significando
sicut hec homo secundum impositionem. Si hec homo
converteretur cum hoc animal, aliter non adequate significaret
hominem. Sexta diffinitio fuit ista: differentia
est terminus univocus predicabilis de pluribus in quale
essentiale. Contra illam diffinitionem arguitur sic: hec
rationale est differentia et tamen non est terminus univocus,
ergo diffinitio insufficiens. Consequentia tenet cum antecedente
et antecedens probo: hec rationale significat hominem et
angelum diversis rationibus, ergo non est terminus
univocus. Consequentia tenet et antecedens probatur. Nam
significat hominem sub ratione que sensitivum
et intellectivum et angelum sub ratione
intellectiva solum, ergo diversis rationibus.
Respondetur quod hec rationale quod dividitur animal contra
dicitur aliud, aliud rationale a irrationale non
significat hominem quia non significat nisi animal rationale, sed
nullus angelus est animal rationale, ergo non
significat angelum et ita unum assumptum fuit
falsum. Septima diffinitio fuit ista: proprium
est terminus univocus predicabilis de pluribus in
eo quod quale accidentale convertibiliter ut risibile
de Sorte et Platone. Contra illam diffinitionem
arguitur sic: hec risibile est proprium et tamen non
predicatur de pluribus convertibiliter, ergo diffinitio
falsa. Consequentia tenet cum antecedente et antecedens probo:
hec risibile predicatur de Sorte et Platone et
non convertitur quia non sequitur risibile est,
ergo Sortes est. Dicendum quod hec convertibiliter in

in diffōne nō respuat ly pluribus s3
illud rōne cuius de talibus pdicatur s(ed)
sbm qd est iste tmus hō cū quo gūatur ly
visibile pdicatur de sorte et platone et nō
gueiunt cū illis ergo etc nō gūat arguit
ab inferiori ad suū superius negatiue
pposita. Septima diffinicio erit ista
accns est tmus vnius pdicabilis de plu
ribus i quale accidentale nō gūabit
Contra quia regulā arguitur sic iste tmus albe
do est accns qr est tmus accidentalis et tn
nō e pdicabilis de pluribus qr est tmus
discretus ergo diffinicio insufficiens. Dicitur
qd accns pt sumi large p oi tmo
accidentali cōi uel discreto et sic n sunt
in pposito Alio mō p nō accidentali
cōi et sic diffinitur ad plus et simili
modū pz qd iste tmus hec albedo nō e
tmus accidentalis hoc e pluribus cōpetens
accidentaliter. Octaua diffinicio fuit ista
pdicacio directa e illa i qua superius
pdicatur de inferiori Indirecta aute
econuerso. Contra illas arguitur sic qr ex
illis sequitur qd aliqua e ppo q nō est
directa nec indirecta ut hō est homo
et anl est anl qr nec superius nec inferius
pdicatur. Respondetur concedo conclusione dictam.
Nona et ultima diffo fuit ista ppo
essencialis est i qua pdicatur superius de
suo inferiori uel diffinitio de aliquo illorum
aut econuerso Contra istam primam arguitur sic hō
nō est anl nō e ppo essencialis et tn
superius pdicatur de suo inferiori ergo etc
gūa tenet cū bovi et aiore pbo qr
ista ppo e impossibilis ergo etc Respondetur
cōcedendo qd aliqua ppo essencialis
e impossibilis sicut aliqua ppo contingens e
ppo essencialis ut tu es hō anyx pus
est anl Item aliqua pdicacio necessaria
est pdicacio accidentalis ut hō e risibil
anl e quantum uel coloratum etc

In materia sylogismorum e ali
qualiter obiciendum ut quod expresse
nō e pbatum ad lucem reducatur
Primo enim arguitur pbando insufficienciam
figurarum sic xix sunt figure ergo
diminute tres assignatur gña tenet
et ans pbatur nā ille est optimus
syllogismus omnis hō est anl omne anl est
sba ergo oīs homo e sba ergo e syllogismus
alicuius figure s3 nō prime qr id qd sub
icitur i pma ppone nō pdicatur in 2a
nec est 2e figure qr nō pdicatur idem in
utraque nec 3e figure qr nō subicitur
idem i utraque ergo oportet dare 4tam figuram
i qua id qd pdicatur i pma subicitur in
2a. Respondetur qd nō sunt plures figure
qm tres nec syllogismus platus cōstituit
quartam qr est i pma figura i pmo
modo nec dicendum est qd nō cōstituat pi
ma figuram aliis syllogismus qua ille in
qua sbm pme pponis e pdicatum 2e sed
dicebatur si sbm pme est pdicatum 2e
resultat pma figura dicitur ergo qd
iste syllogismus cōstituit pma figuram cuius
pdicatum vnius pmisse est sbm alterius
Secundo arguitur insufficiencia modorum
pme figure sic sylogizando nullum
anl est lapis quidam homo est anl
ergo aliquis hō nō est lapis ille e syllogismus
pme figure et tn nō est i aliquo istorum
nouem modorum ut pz discurrendo p
omnes ergo plures sunt quam nouem Item
sylogizatur sic oē anl est sba omnis
homo e anl ergo homo e sba iste syllogismus
est pme figure et tn nō e i aliquo
istorum nouem modorum ut pz intuenti nisi
forte diceretur quod est i baralipton nec
hoc euadit qr baralipton cōcludit indi
recte et pdictus syllogismus directe. Dicitur
qd pmus syllogismus est i celarent nullus
homo e lapis ex quo sequitur formaliter

q aliquis ho no est lapis in figura de
resse Consilit dr ad 2m syllm qc
i pmo pme figure no i mete s mete
gcludendo ista gone i figura de i esse
ex ppa gone vn ille syllog e i mete
i pmo pme Omne ail est sba quibz
homo est ail gᵒ quilibet homo e sba
q no exigitr aliquod mediu ad hoc
q sit i pmo pe sed alius syllog e mete
q no sequitur gᵒ illa nisi mediate
illa subintellecta quilibet ho e sba
tamqz ab vli ad sua subalterna et y
si ex hys gcludit q i barbara vel in
celarent gcludat indirecte vel pti
al gcedo no i mete sed mete C 3o
ondo i sufficientia moz 2e figure
sic arguendo nullus lapis est ail q
libet homo e ail gᵒ aliqs ho no e lap
vel sic quilibet homo e ail nullus lap
est ail gᵒ nullus homo e lapis quilz
illoz sylloz est in 2a figura et i
nullo illoz gor moz ut pz discur
rendo gᵒ ic Na pmus syllog est
ex duabus vlibus gcludendo pti
cularem et 2s gcludit indirecte
qualit no reqrit i aliquo illoz gor
modoz Rndr sicud pus q pmus
est i mete i cesare q ex ppa et i
mediata gone scz adducta sor hec
Sed est i camestres est mete
q ex ppa et mediata gone seqr
silogisatur i gversione simplici C
2o ondo i sufficientia moz 3e figure
sic arguendo ois ho est sba Ois
ho est ail gᵒ quedam sba est ail
vel sic quilibet ho est risibilis ois
homo e unus homo gᵒ aliqs ho ad
risibile est unus homo isti sunt opti
mi syllogi i 3a figura et no i aliquo
mo q omnes modi gcludunt directe
et pdicti syllmi i directe Jo dicitur
ut pus q pmus est i darapti et

2s in datisi no i mete sed mediate
p gversione simplici i mete gclus
et ita no e i gquens q modi 3e sic
indirecte gcludant no i mete sed
mete sola gvercis Deatherma.
Arguitur gsequet gt figu
raz modos pbando syllogs
fore in illis aliqualiter no
teneri Et pmo gt pmu
modu pme figure Ille syllog no
valet Ois homo vel asinus e asinus
oe risibile e homo vel asinus gᵒ oe
risibile est asinus et tn ponitur i pmo
mo pme figure gᵒ ille mods est
i sufficiens gna pz cu bori gconma
requisita ad pmu pme sufficienter
expimitur qa aute ille syllog no va
lere pr qa est fsm ut pz et ais
est vera pbatr bor est vera ut hqr
ex suis exponentibus et aoe e pbo
inductive ille homo vel asinus e asinus
et ille ho vel asinus est asinus 2e de simil
et isti sunt omnes hoies gᵒ ois ho vel
asinus est asinus gna pz a singularibus
sufficienter enumatis ad suam vlem
Rndetur negando qrendo de sbo dis
tribucionis illius vlis ois ho vl asinus
est asinus utrz totu disiunctu distribu
atur vel pma ps solumo Si totu
disiunctu nego aoe cuius pbacio
i ductiua dico q quelibet singularis
i qua demostratur hoc e fsa s ille
homo vel asinus e asinus demostrando
te q sigtr q hoc q e ho vel asinus
e asinus et hec e fsm Si aute solu
mo pma ps distribuatur nego gnaz
q plus fitur i bori q distribuitur
sunt i aoti vn no oz q sbm totius
ppois aois pdicetur in bori s suf
ficit q sbm distribucionis itaq sm
istam rnsione vlis q est maior hec

sbm distribuacionis quod est prima pars
disiuncti et habet sbm propositionis quod est totum
disiunctum primum sbm expedit primi in
bon et non 2m nec de eius intelligentia
prime figure Contra 2m modum arguitur sic
Iste syllogismus non valet nulla quod est vera
sed omnis syllogismus factus in celarent et est quod
quod nulla fit in celarent et est verum et tamen
syllogismus factus in celarent quod bonum patet quod
sunt omnia requisita et 2a probatur ponendo
quod syllogismus factus sit omnis syllogismus quo posito
antecedens huius syllogismi est verum pro qualibet
parte et consequens falsum quia falsificat se Ad
istud dicitur in materia insolubilium quod predictus syllogismus
non est in 2o prime quia consequens est propositio in
solubilis ypothetice forme qualis non est
aliqua premissarum Contra 3m modum
prime figure arguitur sic Ille syllogismus non valet
cuiuslibet hominis asinus currit brunellus
est hominis asinus ergo brunellus currit et
tamen arguitur secundum modum 3m prime figure quia
tenet a bon et a 2re probo et pono
quod omnis homo habeat duos asinos quorum
unus currat et alius non deinde quod nullus in
currendo sit brunellus isto posito antecedens
est verum et consequens quod est casus Ad dicitur quod
argumentum non valet quia plus potuit in bon quam
fuerat distributum in 2ori na distributum
in 2ori fuit solummodo hoc hominis et prima
bonis currit hominis asinus Sed forte di
ceretur quod ad hunc stat argumentum sic arguendo
cuiuslibet hominis asinus currit brunellus
est hominis ergo brunellus currit Ad dicitur quod non
dum est syllogismus in 3o prime quia in ablativis
casibus non sbm 2ris prime in bon
in recto sic dicendo brunellus est homo
et hoc negatur Contra secundum Cuiuslibet
hominis asinus currit sortes est homo ergo sortes
asinus currit Respondetur ad istum modum quod
si aliqua premissarum non fuerit contra non
arguitur secundum istum modum ut nullus omnis
homo est animal sor est homo ergo nullus sor est

animal Item omnis homo est animal tamen visibile
est homo ergo tamen visibile est animal In qualibet
illarum quarum antecedens est verum et consequens falsum
non est enim aliquis illarum paralogismorum syllogismus
in darii quia in prima 2ori non est aliquis
contrarietatis et in 2a bon quod exclusiva pro
primi ordinis Contra 2m modum prime
figure arguitur sic ille syllogismus non valet omne animal
si est visibile non est homo sed tu es
animal si tu es visibilis ergo tu non es homo
et tamen arguitur secundum istum modum ergo etc. Antecedens
probatur nam consequens est falsum ut patet et quelibet
premissarum est vera tamen 2a quam prima
ut patet per exponentes aliquid animal si est
visibile non est homo et nullum est animal
quin illud si est visibile non est homo patet
etiam ex omnibus suis singularibus quarum
quelibet est vera Respondetur mihi primo quod
si totum condicionatum distribuatur nego
2ore dico quod non bene exponitur primo quia
est universalis negativa que non est exponibilis
2o quia non debite assignatur 2a exponens
que debet esse illa et nichil est animal si
est visibile quarum prima est falsa Dicitur autem
dicitur in principio quod distribuitur solum non
prima pars condicionati patet quod consequentia non
valet quia plus potuit in bon quam fuit dist
butum in 2ori non debuit sic argui omne
animal si est visibile non est homo sed tu
es animal ergo tu si es visibilis non es homo
et conceditur consequentia et consequens Respondendum est etiam
quod in predictis et in ceteris modis oportet
medium tantum supponere pro eisdem in 2ori
pro eadem ideo non valet illa syllogismus nullus
homo est mulier berta est homo ergo
berta non est mulier quia bon debuit
esse talis valet berta est aliquis homo qui
negatur Contra ceteros modos prime sic
non arguo quia ex predictis obiectionibus
contra alios potuit obici sufficienter Contra
primum modum 2e figure arguitur sic illa consequentia
non valet Omnis deus fluvia non est

37

Omnis propositio contingens falsa est ergo omnis propositio
contingens deus non est quia antecedens est verum et consequens
falsum et tamen est syllogismus in 2o prime figure
ut patet Respondetur quod non est syllogismus in modo
2e figure quia maior debet fieri ex nega
tivis de consueto modo loquendi qualiter
non est in proposito quia ambe necessarie sunt
de consueto modo loquendi ex quo premissa
precedit negacionem Sed bene sequitur Omnis
deus nulla falsa est omnis propositio contingens
falsa est ergo omnis propositio contingens deus non est
sed ad oppositum est falsa. Sic consequenter hoc argumentum
potest reduci ad omnes alios modos
eiusdem figure per transposicionem pre
missarum aut mutacionem terminorum
Contra primum 3e figure arguitur sic Ille
syllogismus non valet Cuiuslibet hominis asinus currit
cuiuslibet hominis asinus quiescit ergo
asinus quiescens est asinus currens quia in
casu supposito antecedens est verum et consequens
falsum et tamen est in primo 3e Respondetur quod
non est in darapti quia sicud premisse
sunt ex recto et obliquo ita conclusio debet
fieri ergo debet sic concludi ergo quiescens
est alicuius asinus currens Unde hoc asinus
non est pars subiecti in premissis sed pars predica
ti debet poni in conclusione Contra 2m
3e figure arguitur sic iste syllogismus non valet
omnis homo vel asinus non est homo omnis
homo vel asinus est rudibilis risibilis
ergo risibile non est homo quia antecedens
est verum ut patet ex singularibus conclusio falsum
Respondetur quod si in qualibet premissarum
distribuatur totum disiunctum quelibet
illarum est falsa et habet multas singulares
falsas Nam prime ulis quelibet singularis
est falsa qua denominatur homo et 2e
quelibet singularis est falsa in qua denominatur
asinus ut patet ex suis resolventibus Si
autem non distribuatur totum disiunctum
sed propositio pars solummodo non arguitur

in 2o 3e quia in tali modo oportet totum subiectum propositionis
distribui qualiter non est in proposito Contra
alios illius figure specialiter non arguo quia
hee due obiectiones ad omnes alios possunt
adduci ut eciam scriptum tedium vitem
prolixitatem Et sic est sub anno domini 1420

Post simulatarum obiectioni
bus declarationem noticiam
sequitur ulterius ut in materia de
premissis consequenciarum ronibus
fortificetur materia Arguo ergo contra primam
et principale in quo que sunt ista Con
sequencia bona est illa cuius contradictorium
consequentis repugnat antecedenti Ex qua infere
batur alia per oppositum scilicet quod consequencia mala
est cuius contradictorium consequentis stat cum
antecedente Contra Aliqua consequencia est bona
et tamen contradictorium consequentis stat cum antecedente
ergo ambe regule false consequencia tenet et
antecedens probatur Nam illa consequencia est bona videlicet
tu credis precise quod aliquis homo decipitur
ergo aliquis homo decipitur et tamen contradictorium
consequentis stat cum antecedente ergo etc prima pars
antecedentis probatur quoniam sequitur tu credis precise
quod aliquis homo decipitur ergo credis precise verum
vel tu credis precise falsum si tu credis
precise verum et tu credis precise quod aliquis
homo decipitur ergo aliquis homo decipitur Si tu
credis precise falsum ergo tu deciperis et tu
es aliquis homo ergo aliquis homo decipitur 2a
pars antecedentis probatur et pono antecedens in casu
cum hoc quod nullus alius a te decipiatur
isto posito tu credis precise quod aliquis
homo decipitur et nullus homo decipitur
ergo contradictorium consequentis stat cum antecedente pri
ma pars antecedentis patet ex casu et 2a
probo nullus alius a te decipitur per casum
nec tu deciperis ergo nullus homo decipitur
per casum probo bene quia si non deberet oppositum
et cetera sic tu credis precise sicut de

g° tu deciperis qua tenet et aūs p²
Na tu credis q aliquis homo decipit p
casum q tu decipis p visione g°
tu credis false sicud est ¶ Et videtur
q ista qua est bona et oppositum quius
non stat cū ante ymo repugnat ad
missō casu concedo illā tu credis f
alse q aliquis homo decipit et nego illā
nullus homo decipitur q concedo q tu
deciperis tunc sequebatur scilicet omnis aliquis
homo decipitur et nullus alius a te decipitur
et tu es g° tu deciperis Et ulterius
ad argumentum nego illā tu credis false sicud
est et ad eius pbacionē nego quam
tu credis false q aliquis homo decipitur
et ita est q aliquis ho decipitur g° tu credis
false sicud est sicud non sequitur tu credis
false q aliquis homo currit et ita ē q aliquis
ho currat g° tu credis false sicud ē
et posito q sor currat et plato non et
credas false platonem currere isto posito
aūs est verum et quis falsum s; bene sequitur
tu credis false q aliquis ho currat et
ita est q ille quē credis currere currat
g° tu credis false sicud ē sed hoc
est falsum in 1° casu Item ista sequitur oppositum
tu credis false q aliquis homo decipitur
et ita est q ille quē credis decipi
decipitur g° tu credis false sicud ē
qua est bona s; hoc est falsum q in
illo casu tu credis alium a te decipi.
Notandū q sub illa regula ponebantur
due alie regule videlicet ex impossibile
sequitur quodlibet ¶ Secunda necessarium
nunquam sequitur ad quodlibet contra quas
sic arguitur non sequitur aliquis ho ē asinus
g° nullus ho est asinus et tamen contra ambas
regulas g° qua tenet cū hoc et
dicitur pbo q ex uno opposito

sequitur reliquum // 2° q contradictorium
quius stat cū ante eo q convertitur
cū ipso Secundo videtur q illa qua est
manifeste bona et non ē inconveniens
ex uno opposito aliud inferri
dummodo primum sit impossibile nego tamen q
oppositum quius stat cū ante et nego
istam quam Oppositum quius convertitur
cū ante g° stat cū ipso verum dico q
quelibet ppositio mundi sequitur ex ista tu es
asinus et quelibet ei repugnat ymo ista
repugnat sibi ipsi q infert oppositum suum
repugnans ¶ Tercia regula erat ista Si aliquod
ante ex contradictorio quius sequitur
contradictorium antis illa qua est bona
Ex qua inferebatur alia videlicet si aliquod
ante contradictorium quius non ē illatiuum
contradictorii antis illa qua non valet
Contra ambas regulas arguitur sic Aliqua qua
est bona et tamen ex contradictorio quius
non sequitur contradictorium antis g° ille
regule false antis p² illa qua ē bona
tu credis false q omnis ho decipitur
g° tu deciperis et ex contradictorio
quius non infert oppositum antis g° etc
¶ Prima pbatur antis p² non sequitur tu cre
dis false q omnis ho decipitur
g° tu credis verum vel tu credis falsum
si credis falsum g° tu decipis Si cre
dis verum et false credis q omnis ho
decipitur g° ita est q omnis ho decipitur
et tu es homo g° tu deciperis et
ita illa qua fuit bona ¶ Secunda pbo
partem antis pbatur q non sequitur tu non
deciperis g° tu non credis false
q aliquis homo decipitur p² et pono
q tu credas false q omnis homo
decipitur et q omnis ho non tu deci
piatur isto posito ans ē verum
et quis falsum p casum p² q si non

dr oppo^m et ar sic tu credis p'se
q oīs homo decipit^r et tn̄ ē q oīs hō
decipit^r q^r oīs hō nō tu decipit^r et
tu decipis p^r tu siōne g^o tu credis
p'se sicud est q cār pbanda. C[ont]^a
nō admittendo casū q nō ē po^le
q tu credis p'se q^r omnis hō deci
pit^r na si sic sequit^r q tu decipis
ut est ons^m vel g^o deciperis in
credendo oēm hoīem decipi ul' aliud
nō i credendo oēm hoīez decipi q^r
oēm hoīem decipi est verū g^o in
credendo aliud viz q hō est asinus
uel aliquod aliud f'lm et p q̄ns tu
nō credis p'se q oīs hō decipit^r
q est oppo^m unius prīcule casus
Ex eodem sequit^r q nō possibile
q tu credas p'cise te ipm̄ decipi
p^r na si tu credis p'se te ipm̄ de
cipi g^o tu deciperis vel g^o i crede
do te ipm̄ decipi vel aliquod aliud
et p q̄ns tu nō credis p'se te ipm̄
decipi C[ont]^a ter^a erat illa Si alicuius
q̄nē bone aīs est verū et q̄ns sīl̄
et si aīs est verū et q̄ns f'lm illa
q̄na nō v3 Cont^a quas i^as ar^r sic
possi^le est q aliqua q̄na sit bona et
q aīs sit verū et q̄ns eiusdē sit f'^m
g^o i^a f'la q̄na tenet et aīs pbat^r
et pono q ista q̄na tu es hō et tu
nō es homo queritur cū bona q̄na
ante et q̄nte s'ntib9 ut p'us casus
possi^le est q^r q̄na distinguit^r ab
ante et q̄nte siml' sūptis q^r eisdē
sup addit natūm q̄nē s[ed] admisso g^o
casu illa q̄na est bona tu es hō g^o
tu nō es hō q^r q̄nuertit^r cū bona q̄na
et aīs est verū et q̄ns f'lm q^r s'nt
oīmode ut p'us ex casu Id[e]o d^r q
ar^m verbalit^r procedit cont^a i^as
et nō g^r inte^m Intelli^r namq3 p^a

sic Si alicuius q̄nē bone s'ntis p
cise iuxta cōpōne suarū pcium aīs
est verū et q̄ns f'lm q̄na nō valet
sed i^a in casu illo q̄na plata ē bō^a
ita tn̄ sigt iuxta cōpositionē suarū
pciū q^r pont^r ipam cōuerti cū
bona q̄na ante et q̄nte s'ntibus
oīmode ut p'us ut g^o arguat^r q^r
regula dīt sicu^i hac aīs possi^le
est q aliqua sit bona q̄na s'ns p
cise iuxta cōpōnē suarū pciū et q
aīs sit verū et q̄ns f'lm et hoc ne^r
tamq^i impo^le istū modū intelli^r d^r de
hoc pciū si nō explicite in iplicite
a[liter] quacumqz regula q̄narū cont^a
quarū q̄lbet p^r argui verbalit^r
isto mō uel simili argu^to nisi glosa
g^e pdicta circa regule verificant^r
C[ont]^a t[er]^a c^a fuit ista Si alicuius q̄nē bo
ne aīs est necīm et q̄ns sīl̄ est
necīm Et quia inferebat^r q si aīs
est necīm et q̄ns q̄tingens q̄na nō
valet Cont^a istas i^as ar^r sic aliq^a
q̄na est bona et aīs est necīm et
q̄ns q̄tingens g^o i^a f'la q̄na tenet
et aīs p^r ista q̄na est bona de9 ē
g^o hec ē v[er]ā de9 est et aīs ē necīm
et q̄ns q̄tingens g^o i^a q aīs sit
necīm manifestū est et q q̄ns sit
q̄tin^ns p^r ista de9 ē pt' ee f'la
et ipa ē vera g^o ipam ee veram
ē q̄tin^ns q̄na necīm ē cū bon^a et
ā^or p^r et hoc q pt' queuti cū
f'lo Jam p^r q̄nam ee principalē
bona q^r nō stet g^a oppo^m q̄nts
cū ante et an^r sic hec nō ē verā
de9 est et ipa s'ecu^r adequate deū
ee g^o deū ee nō est verū et p q̄ns
est nō ē q ē oppo^m alicuius p^ns
Rndet^r q ista q̄na nō valet de9
est g^o hec ē v[er]ā de9 est n^i addat^r

ille bo^r et hec de^9 est sit adequate
deum esse quod est contingens et concedo
quod oppositum contradictorie stet cum ante et tunc
ponitur cum ante admitto casum et concedo
istam deus est et hec non est vera deus
est et tunc ad argumentum hec non est vera deus
est et ipsa sit adequate deum esse ergo de-
um esse non est verum nego bonitatem quia repug-
nat duobus concessis sequitur enim deus est
et hec non est verum deus est ergo non sit
adequate deum esse unde in hoc argumento
est obligatio et non apparet cum dicitur stet
ergo oppositum contradictorie cum ante hec est una
propositio implicite ac si diceretur pono tibi
istam deus est et hec non est vera deus
est que admittenda est et consequenter res-
pondendum ut patet. Tertia regula sunt iste
Si aliquod consequens bone antecedentis est possibile
et consequentis similiter est possibile. Ex quo illatum est
quod si aliquod consequens antecedentis est possibile et
consequentis impossibile consequentia non valet. Contrarias
earum (?) sic. Ista consequentia est bona omnis
propositio est affirmativa ergo nulla est negativa
antecedens est possibile et consequentis impossibile ergo regula
falsa. Consequentia tenet et prima probatur quia
oppositum consequentis repugnat antecedenti ergo consequentia bona
antecedens patet quia iste repugnant omnis propositio
est affirmativa et aliqua propositio est negativa
quod autem antecedens sit possibile constat quia
possibile est quod hec verba mea sint omnis
propositio. Secundo nunc probatur quod consequentis sit impossibile
quia repugnat non potest esse verum sic significando probatur
quia si posset esse verum vel ergo ipsa ex-
isteret vel non existeret non enim ipsa non
existente quia si ista propositio non esset nulla
propositio est negativa ipsa non esset vera nec
falsa nec etiam ipsa existente quia per quod dicitur
est ista propositio est aliqua propositio negativa
est et per consequentiam ferre est nulla negativa
esse. Dicendum est quod ista consequentia est bona omnis
propositio est affirmativa ergo nulla est negativa et

consequentis est possibile sicud et antecedentis. Et tunc ad
argumentum consequentis non potest esse verum sic significando
adequate ergo repugnat est impossibile nego
consequentiam unde multe sunt propositiones possibiles
que non possunt esse vere ut omnis propositio est
falsa nulla propositio est vera hoc est falsum hoc
non est verum semper demonstrato ut demonstrativum -39
natum est in mea insolubilium etiam sex mea
insolubilium ut hec non est vera deus est in mente (?)
cum hoc aut hoc non est demonstrando
falsum eiusdem propositionis ad cuius demonstra-
tione demonstraret illa propositio quelibet
enim illarum est possibilis et nulla illarum
sic significans potest esse vera. Tertia regula
sunt iste. Quidquid sequitur ad consequens sequitur
ad antecedens ex qua inferebantur due alie
prima est. Quidquid antecedit ad antecedens
antecedit ad consequens. 2a a primo ad ulti-
mum quando omnes consequentie inter medie sunt bo-
ne et formales et non variate est
bona consequentia. Contra illas tres arguitur sic
Aliqua consequentia est bona et aliquid sequitur
ad consequens quod non sequitur ad antecedens ergo omnes tres
regule false. Consequentia tenet et antecedens probatur
illa consequentia est bona quaternarius est ergo
binarius est et aliquid sequitur ad consequens
quod non sequitur ad antecedens ergo consequentia tenet
cum antecedenti quia contradictorium consequentis formaliter
repugnat antecedenti et bonitas probatur quia sequitur
binarius est ergo medietas eius est par-
vitas (?) et tamen non sequitur a primo ad ultimum
quaternarius est ergo medietas eius
est parvitas quia medietas quaternarii
non est unitas sed binarius. Similiter arguitur
si sit quadrupedale est ergo bipedale
est bipedale est ergo medietas eius est
pars pedale et tamen non sequitur de primo
ad ultimum quadrupedale est ergo medietas
eius est pars pedale quia medietas qua-
drupedalis est bipedale. Dicendum dicitur quod prima
regula tenet exceptis terminis relativis

et hoc ppt mutacione significati ultimi
gnus i tine relativi q variat ptz
ad variacione ant vn aliud sigt
illa ppo cuius medietas e vnitas co
uictra cu hac ppone binarius e et c
cu illa quatrnarius est Sic pa naqz
sigt q medietas binarii e vnitas
q e vera et cu 2a sigt q medietas
quatrnarii e vnitas q est fm In
tellc naqz sic pma regula quidqd
sca ad gnus sca ad ans manete p
maria fbae et q ultimu gnus no
pt retine tne relativi p9 fbaez
is no mirz si no sequit ex pmo
ante loco go eius ponat una
ppo fns idem qrtibilit sic argud
quatrnarius est go binarius est bina
rius e go eius meditas est vnitas
ga a pmo ad ultimu qtrnarius est
go medietas binarii e vnitas et
ita i 2o argutu det inferri quadru
pedale est go meditas bipedl e pedale
et hoc gcedit Ultima ra fuit ista
Si aliqua e gna bona et aliquid
stat cu ante illud idm stat cu gnte
ex qua sequit Quidqd repugt
anti repugt et gnti Contr illas
ras ar sic Ista gna est bo lignm
corrpebat go impole est id esse
et tn aut est stat cu ante et eadem
no stat cu gnte go i e fls gna tet
et ans p2 ia q ia gna sit bo p2
q q semel est corruptu amplius
ee no pt q ant illa aut e stet
cu ante p3 qm hec simul stant
lignu corrpebat et aut est q
quelz illarz est vera S ia p2 q
illa aut est no stat cu gnte q ia
copula est impolis aut est et i
pole est illud esse Unde q ia
gna est bo lignu corrpebat go
impole est illud esse et sicud illa
aut est stat cu ante ita stat cu gnte
Et cu d illa copula est ipolis aut
est et ipole est illud ee . vm e go
aut est no stat cu gnte nego gnaz
q 2a ps huius copule no est gnus
pmo gne nec secu gnerti lis quia
telem aliud et aliud fm ht ppm mu
tacione antis Et si d quo go stat
illa aut est cu gnte d q no oz q
iugendo copule sed sufficit q qlz
illarz sit vera vn hec stat sil tu
es ho et tu es albus licet ex eis n
fiet copula Et si opponens vellet
arno una copula det illa aut e
et lignu corrpebat et d ipole e
ee referendo hoc ly id ad lignu illa
copula est vera go pa ps stat cu
ultima Quarta ra fuit illa Si aliq
est gna bona sam a te ee bo et
ans est gcedendu a te et gnus cuisde
e gcedendu a te Ex qua iferebat
q si ans est gcedendu a te et gnus
negandu gna illa no vz Contr illas
ras ar sic et pono qisus gne ho
aut go visle erit ans sit tibi positu
et a te admissu gnus vero sit tibi
depositu et a te admissu ito posito
ar sic Ista gna est bona sam a te
ee bona ho erit go visle aut q
sas q arguit ab una gnti ad relgm
et ans e a te gcedendu q e positu
et a te admissu et gnus e a te nega
du q e depositu et a te admissu
go regla fls Idd admittendo
casu et gcedendo q illius gne est
ans gcedendu a te et gnus negad
ppt actm fem S nego q ista gna

sit bona scita a me esse bona quoniam
ex duabus concessis scilicet oppositum illius
sequitur cum antecedens est concedendum a te
et consequens negandum ergo. Aliqua non est
scita a te esse bona. Contra iam sunt
tibi aliqua quia est bona scita a te esse
bona et antecedens est scitum a te et consequens
eiusdem est scitum a te. Ex quo sequitur
quod si antecedens est scitum et consequens non est scitum
non scitur quam esse bona. Contra
tamen consequens arguitur sic hec quia est scita
a te esse bona hoc est nescitum a te
ergo hoc est nescitum a te demonstrando
consequens per utrumque hoc et antecedens est scitum
a te et consequens non ergo. Tunc conceditur quamvis
est prima probatio antecedentis probatur. Nam tu scis quod
ibi arguitur ab uno convertibili ad reliquum
quia et quod oppositum consequentis repugnat
antecedenti ergo tu scis illa quam esse bona.
Contra probatio antecedentis probatur nam consequens est nescitum
a te et antecedens scis sufficienter adequate quod ipsum
est nescitum a te ergo antecedens est scitum
a te et consequens nescitum a te quia patet et
antecedens probatur nam consequens vel est nescitum a te
vel est scitum a te si nescitum habeo
intentum si scitum et ipsum adequate
sequitur quod hoc est nescitum a te demonstrando
idem consequens ergo istud consequens non est scitum
a te. Respondetur quod illa quia non valet videlicet
hoc est nescitum a te ergo hoc nescitum
a te nec arguitur ab uno convertibili ad re-
liquum nec oppositum consequentis repugnat
antecedenti quia antecedens est insolubile et consequens
non est insolubile sed sunt propositiones copulative
quod est hoc est nescitum a te et quod hoc
est scitum a te cuius contradictorium non
est illud videlicet hoc est nescitum a te sed
est illud non hoc est nescitum a te sed
disiunctive quod hoc est scitum a te vel
hoc non est scitum a te quod est verum

ratione terminorum pronominis. Respondetur non dicitur ad quam
predictam sicut ad istam hoc est falsum
ergo hoc est falsum demonstrando consequens sed concedo
de terminis quam et dico eas non valere
quia consequens est insolubile falsum et antecedens est
oppositum verum non insolubilis ergo etc.
Regularum principalium
Regula ista erat prima. Ab
inferiori ad suum superius
affirmative et sine distri-
butione et sine signo confusionis
precedente est bona quia. Contra est
[illegible] arguitur sic. Ista quia non valet tu es
apparens asinus ergo tu es aliqualis
asinus et tamen arguitur per [illegible] ergo etc. [illegible]
quia tenet cum bona quia hoc apparens
est terminus inferior ad hoc aliquale et
arguitur probatur quia antecedens est possibile et consequens
impossibile nam possibile est quod tu appa-
reas asinus sed non est possibile quod tu
sis aliqualis asinus sicut non est possibile
quod tu sis asinus. Respondetur quod non arguitur secundum
mentem regule que est ista. Ab infe-
riori ad suum superius ratione tocius
extremi sine impedimento precedente
est bona arguitur sed non arguitur in proposito ratione
tocius extremi sed partis solummodo quia
hoc apparens asinus non est terminus inferi-
or ad hoc aliqualis asinus sed bene
ad hoc aliquale sicut hoc apparens
unde sicut sequitur tu non es apparens
ergo tu non es aliqualis unde consimiles
que non valent in ceteris ut tu es
pars fortis ergo tu es aliquid fortis tu
es dominus plenus ergo es ad plenus
Contra regula erat ista. Ab inferiori
ad suum superius distributive non valet arguitur
Contra istam [illegible] arguitur sic ista quia est
bona nullus [illegible] ergo nullus
homo est et tamen arguitur per [illegible] ergo etc.
[illegible] quia tenet cum [illegible] quia oppositum

contingens repugnat antecedenti scilicet nullus numerus bi-
narius est et aliquis numerus est non
enim datur aliquis numerus quin ille sit bina-
rius vel includens binarium. Secunde-
mo potest argui ut nulla propositio vera
scitur ergo nulla propositio scitur quia consequentia
optima est cum oppositum consequentis repugnat
antecedenti et tamen arguitur distributive ab infe-
riori ad suum superius quia propositio vera est
ut inferior ad hanc propositionem cum omnis propositio
vera sit propositio sed non econverso sicud
omnis binarius est numerus sed non econverso.
Ideo dicitur quod regula non dicit numquam va-
lere consequentiam ab inferiori ad suum su-
perius distributive sed quod plurimum
non videlicet formaliter et numquam sunt bone de
forma / predicte consequentie sunt formales quod-
libet earum oppositum consequentis formaliter re-
pugnat antecedenti sed non sunt bone de
forma quia consimiles in forma non
valent quia non sequitur nullus numerus
ternarius est ergo nullus numerus est nec
sequitur nulla propositio vera videtur ergo
vel intelligitur ergo nulla propositio videtur
vel intelligitur. Sed si ergo bone sunt hoc
est gratia materie unde prima est bona gratia
materie quia impossibile est numerum esse et non
esse numerum binarium. Consequentia similiter tenet gratia
materie vel terminorum quia nichil scitur nisi verum
nec est possibile aliquam propositionem aliter
scire. Tertia regula fuit ista ab infe-
riori ad suum superius negatione post-
posita et cum debito medio est bonum
argumentum. Contra illam regulam arguitur sic ista
consequentia non valet sciens illam propositionem
non est ad demonstrandum homo est asinus
et ista propositio est aliqua propositio ergo sci-
ens aliquam propositionem non est aliquid
et tamen arguitur per regulam ergo regula falsa
consequentia tenet cum habitudine et antecedens probo
quia antecedens est verum et consequens falsum ergo consequentia

consequentia non valet quod antecedens sit verum probatur
quoad secundam partem et quoad primam partem sic quia suum
contradictorium est falsum scilicet omne sciens ali-
quam propositionem est aliquid quia nichil est
sciens illam propositionem cum ipsa sit falsa quod
antecedens consequentis sit falsum patet quia suum contra-
dictorium est verum scilicet omne sciens aliquam
propositionem est aliquid. Respondetur quod ista consequentia
non valet nec arguitur cum debito medio quia
secundum primae propositionis partem debuit esse secundum
secundo sic arguendo sciens illam propositionem non
est aliquid et sciens illam est aliquid ergo etc.
concedo consequentiam sed nego antecedens. Notandum est
hanc regulam quod si arguitur ab infe-
riori ad suum superius distributive negatione
postposita non arguitur secundum istam regulam
ut in exemplo omnis homo non currit et omnis homo est animal
ergo omne animal non currit. Intelligitur enim sic regula
ab inferiori ad suum superius non distribu-
tum negatione postposita est bona consequentia.
Quarta regula erat ista de superiori ad suum
inferius affirmative et sine distributione
non valet argumentum. Contra illam regulam proceditur
argumentum secundum quod secundum arguendo ex opposito
consequentis ad oppositum antecedentis utrumque numerus est
ergo numerus binarius est. Aliqua propositio scitur
ergo aliqua propositio vera scitur et tamen arguitur in
speciali sic ista consequentia est bona tu es
animal ergo tu es homo et tamen arguitur per regulam
ergo illa falsa consequentia tenet cum habitudine et antecedens
probo non sequitur tu es animal ergo tu es
consequentia tenet a tertio adiacente ad secundum
adiacens videlicet tu es ergo tu es tu probatur
quia quod oppositum consequentis repugnat antecedenti
videlicet tu es tu ergo tu es homo tenet consequentia
per primam regulam ab inferiori ad suum su-
perius affirmative et sine impedimento
ergo a primo ad ultimum scilicet tu es animal
ergo tu es homo. Ideo dicitur ut prius quod que-
libet illarum consequentiarum est bona et formalis
non tamen arguitur contra regulam

implicare assequente quia nulla talis est
bona de forma quia consimilis in forma
non tenet quia non sequitur aliquis motus
est ergo motus terminatus est aliqua propositio
intelligitur ergo aliqua propositio vera intelligitur
nec sequitur tu es animal de necessitate asinus
ergo tu es homo tenuit ergo prima quia
quia impossibile est te esse animal et non esse hominem
propter implicationem. Secunda regula causa ista
a superiori ad suum inferius distributive
dicitur non valet argumentum nisi cum debito medio
Contra illam regulam arguitur sic illa que est
bona omne animal currit ergo omnis homo currit et
tamen arguitur a superiori ad suum inferius dis-
tributive dicitur sine medio ergo regula falsa
que tenet cum bonitate et arguitur probo con-
tradictorium consequentis repugnat antecedenti ergo
que bona antecedens patet quia hec repugnant
omne animal currit et homo non currit quia
ex ipsis sequitur impossibile videlicet homo non est
animal in modo 2e figure. Concedendo quod ista
que est bona non quidem formaliter
nec de forma sed oppositum consequentis per
magis manifestum est stare cum antecedente absque
contradictione nec etiam de forma quia
aliqua sibi consimilis in forma non valet
ut omne animal currit ergo quilibet homo currit
sed est materialiter bona seu gratia materie
quia impossibile est hominem non esse te-
net enim per hoc medium necessarium omnis
homo est animal Similiter sic ergo materie omne
animal est ergo omnis homo est quia quilibet est
necessarium etiam sequitur omnis homo est asinus
tu es homo ergo tu es asinus quia antecedens
est impossibile simpliciter unde non est aliqua
regula contra quod non procedat argumentum ergo
materie quia antecedens est impossibile aut quia consequens
est necessarium vel alterius alterius materie
dicunt necessarium et inevitabilis ut in pri-
oribus consequentiis dictum erat. Tertia
regula fuit ista a superiori ad
suum inferius negatione preposita
distributive similiter est bonum argumentum
Contra illam regulam arguitur sic ista que
non valet non contingenter homo est animal
ergo non contingenter tu es animal et tamen
arguitur per regulam ergo regula falsa que te-
net et prima probatur antecedens quia antecedens
est verum et consequens falsum ut patet assig-
nando suum contradictorium hec enim
est falsa contingenter homo est animal et
hec est vera contingenter tu es animal
2a probatur antecedens quia quod arguitur a
superiori ad suum inferius patet et quod
negative distributive manifestum est
quia remota negatione hoc homo non
staret distributive ergo per adventum
eius stat distributive patet que per-
am regulam. Quidquid mobilitat immo-
bilitatum immobilitat mobilitatum
Pro quo est intelligendum quod aliquando terminus stat distributive
mobiliter quando ipsum non precedit nisi
unum signum distributivum ut omnis homo
est animal aliquando stat distributive
immobiliter quando ipsum precedunt duo signa
quorum unum habet vim distribuendi re-
liquum vim confundendi quemadmodum in
mobiliter quare propter hoc dico quod non arguitur
contra intellectum regule que est iste
a superiori ad suum inferius negative
distributive mobiliter est bona quia hic
non in propositio non distribuit superius
distributive mobiliter propter impedimentum
illius termini contingenter quia non licet descen-
dere ut argumentum a parte conditionis propter
eandem causam non sequitur tu non
incipis esse coloratus ergo tu non incipis
esse albus quia ex opposito non sequitur oppositum
Ut in exemplo patet in exceptionibus
et tamen arguitur distributive negative. Si
ergo queritur quid impedit dico quod i...

verbum incipit immobilitatis eiusdem
terminum que distribuit precedens negatio
Contra regulas xii capituli
sufficienter est argutum
in materia insolubilium specia
horibus tamen medijs contra
easdem arguitur ¶ Regularum prima fuit illa
Subiectum universali ad suam particularem vel in
definitam subalternam est bona consequentia
¶ Contra quam instantiam arguitur sic ¶ Illa consequentia non valet
Incipit omne ens esse ergo incipit aliquod
ens esse et tamen arguitur per regulam ergo
regula falsa consequentia tenet et prima pars
antecedentis probatur antecedens est verum et consequens
falsum ergo consequentia non valet quod antecedens sit verum
probatur nunc omne ens est et immediate
ante hoc presens omne ens fuit quia hoc presens
numquam fuit ergo incipit esse omne ens patet
consequentia ab exponentibus ad expositum
quod autem consequens sit falsum probatur quia nunc aliquid
est et immediate ante hoc presens fuit aliquid
et immediate post hoc presens erit aliquid
ergo falsum est quod iam incipit aliquid esse
seu aliquod ens esse quod idem est
¶ Ad istud antecedens principalis patet nam hoc
est universalis ¶ Incipit omne ens esse quia
in eo subiicitur terminus communis signo universali determina
tus distributive et hec est sua particularis
¶ Incipit aliquod ens esse quia in ea sub
iicitur terminus communis signo particulari deter
minatus ergo arguitur per regulam ¶ Dicitur
breviter quod non arguitur per instantiam quia nec
antecedens nec consequens est alicuius consequentiis
et tunc ad probationem ¶ In illa propositione
incipit omne ens esse subiicitur terminus communis
signo universali determinatus ergo est universalis nego
consequentiam et si allegatur tertia tractatum
dico quod ibi intelligitur de distributiva
mobili et non immobili sed iam hoc
ens distribuitur mobiliter propterea
sic glosetur regula propositio universalis est illa
in qua subiicitur terminus communis signo universali dis
tributive mobiliter determinatus excepto

aliquid illius quod dico propter particulares
illius omnis homo est animal in qua subiicitur
terminus communis signo universali mobiliter determinatus
sed illud signum non est pro particularibus
licet sit pro universalibus de particulari autem
non procedit argumentum quia in regula additur
solo signo particulari determinatus sed
iam ultra signum particulare determinatur
hoc ens verbo inceptionis ex quo stat
confuse tantum ¶ Ideo sit hec regula propositio par
ticularis est illa in qua subiicitur terminus communis
signo particulari determinatus excepto aliquid
ipsius quod dico salvo per precedentem propositionis
particularis ¶ Regula fuit ista Subiectum parti
culari seu indefinita ad suam universalem non
valet argumentum ¶ Contra illam instantiam arguitur sic ¶ Illa
consequentia est bona animal est homo ergo omne animal
est homo et per consequens quelibet alia valet
Subiectum indefinita ad suam universalem consequentia tenet
et antecedens probatur quia hec propositio animal est homo significat
omne animal esse hominem sed omnis propositio significat quicquid
sequitur ad eam ergo illa consequentia est bona
consequentia tenet cum bona quia est in regula et antecedens
probatur sumendo illius propositionis animal est homo
significat omne animal et primum hominem et co
pula esse et tota propositio significat esse animal esse hominem
consequentia patet quia illo modo investigatur significatum
¶ Respondetur negando illam consequentiam et ad proba
tionem concedo quod illa animal est homo significat omne
animal esse hominem et omnis propositio significat quicquid
sequitur ad eam ergo ista consequentia est bona
nego consequentiam quia licet omnis propositio significat
quicquid sequitur ad eam non tamen econverso
significat propositio sequitur ad eam verumptamen
bene sequitur ista propositio animal est homo significat
adequate omne animal esse hominem ergo illa
consequentia fuit bona sed negatur antecedens quia nulla
propositio mundi significat adequate esse animal esse
hominem nisi aliqua talis esse animal est homo
¶ Regula fuit illa Subiectum universali affir
mativa ad omnes suas singulares
tam collective quam divisive est bona

arm cum debito medio et eq̄iuſo collānc
Cont̄ illā t'ciam arḡr ſic. Iſta ḡna no᷒ vȝ
nc̄io oīs homo eſt aīl' et iſti ſut omēs
hoīes ḡo nc̄ā iſte hō ē aīl' et nc̄ō iſte
homo eſt aīl' r̄c de ſingul' et tn̄ ar̄r p
regulā. qnā tenet cū bon' et aor̄ pȝ p
exponētes illiꝰ ti nc̄io. Ex eodē medio
ar̄r ꝙ nō valet arm ab vl'i ad ſuā ſin
gularem cū debito medio ſic arguēdo
nc̄io oīs homo eſt ſed tu es hō ḡo ne
ceſſario tu es aīūs eſt vm̄ et ḡnſ fl'm
ut liquet. Ex eadem cāā fundamēto
arḡr ꝙ nō valet arm ā ſingularibꝰ
cū debito medio ad vlem q2 nō ſeqr̄
ꝯtingent' iſte homo ē ergo ꝯtingent'
iſta homo ē r̄c de ſingul' et iſti ſut
oēs hoīes ḡo ꝯtinget' omnes hō eſt
ut pȝ p exponētes huiꝰ ti ꝯtingēt'
q2 aīs eſt verū et ḡns fl'm et p
ꝯns ꝯnā nō valet. Ideo breuit' re
deo et dico ꝙ nullo mō ar̄r p t'ıs
q2 nulla illaꝝ eſt aliciꝰ ꝯtrarietas
nc̄io oīs homo ē aīl' ꝯtīnt' oīs hō ē
nc̄io ille hō eſt ꝯtīnt' iſta homo ē
p'me due nō ſut vles q2 ipaꝝ ſbā
imobilit' diſtribuūtr̄ alie nō ſut
ſingl'es q2 ſubiāt' tīꝰ coīs detinacꝰ
nō ſolū nō ꝓnoīe demōſtratiuo ymo
cū aliq̄ tm̄o ꝓbabili .ſ. tīo modali.
Ideo ſic intellig' diffinō ꝓpōīs ſingu
laris ꝓpō ſingl'is eſt illa ī q̄ ſbiat'
tīꝰ diſcretꝰ aut tīꝰ coīs cū ꝓnoīe
demōſtratiuo nullo ſigno ꝓbabili
p'cedente. Ex qua diffinicōe ſeqr̄
ꝙ ſi ꝓnoīe plurālis nūi ē tīꝰ diſ
cretꝰ illa nō ē ꝓpō ſingl'is ut oēs
iſti c'rut q2 ſubiāt' tīꝰ ꝯīs ſigno p
babili p'cedente. Contra cā ſuit illa
ꝯ ab vl'i ne'a ad quālibet ſuaꝝ ſin
gularium eſt bonū arm. Cont' iſta
regulā ar̄r ſic. Iſta ꝯnā nō valet

nulla chymera ē ant' mo᷒ ḡo iſta
chymera que ant' nō mō et tn̄ ar̄r
p regula ḡo regula fl'a ꝯnā tenet cū
bon' et aor̄ ꝓbo aīs eſt vm̄ ut
pȝ et ꝯns fl'm ḡo ꝯnā nō valet
ꝙ ꝯns ſit fl'm ꝓr̄ nā ſequit' illa
chymera que ant' nō mo᷒ ḡo illa
chymera ant' et illa nō mouet' ꝯnā tȝ
et reliqm̄ reſoluit' in et et illa ſed
ꝯns eſt fl'm q2 eſt vna copu'a af
fir'a cuiꝰ p'ma pꝰ eſt fl'a ḡo aīs
fl'm ꝙ erat ꝓbandum. Conͤdentu'
negando ꝯnam p'dictā et cū dr̄
aīs eſt verū et ꝯnſ fl'm nego ꝙ ꝯns
ſit fl'm q2 ſuū ꝯtradictoriū eſt falſū
vȝ iſta chymera que ē'it mo᷒ et
tunc ad ꝓbacōnē fl'itatis dico ꝙ ne
gando illā ꝯnāȝ illa chymera ē ant'
nō mo᷒ ḡo illa chymera ē'it et ipa
nō mo᷒ et tūc ad t'ciam dicente ꝙ
reliqm̄ reſoluit' ī et et illa verū eſt
ī affirmatiuis et nō ī negatiuis. Pp
terea bn̄ ſeqr̄ iſta chymera que ē'it
mouet' ḡo illa chymera ē'it et ipa
mouet' ꝯnā ḡo hȝ que ī affirmatiua
reſoluit' ī ꝯiūctione copu'a et p
nō'ī demōſtrm̄ id ī negatiua ꝯdicto
riū debet reſolui ī ꝯiūctione diſiunc
tiuā et ꝓnoīe demōſtrm̄ ſic dicendo
illa chymera ē'it vel ipa nō mouet'
pȝ ꝯnā q2 quidqd ſigt̄ vnū ꝯdictoriꝝ
copu'ae aliud ſigt̄ diſiunc'e. Nō dr̄
ꝯ t'ciam iſtam ꝙ ſi ſbm̄ ſingl'is ſupp'
p aliquo ꝙ quo nō ſuppōit ſbm̄
vl'is arguendo ab vl'i ad iſtā ſingl'e
nō ar̄r p reglam vbi ḡr nullꝰ homo
currit ḡo illa hō nō ant' nulla hō
eſt aſ homo ḡo iſte hō nō ē aſ hō
p'ma ſingl'is nō eſt ſingl'is illiꝰ vl'is
nullꝰ hō c'rit ſ₃ iſtiꝰ nullꝰ hō currit
2a ſingl'is nō ē ſingl'is illiꝰ

nulla homo est as homo sed illius
homo est aliquis homo. Tertia regula
fuit de particulari ad suam indefinitam
et equipollentiam tantum dicit quod negative est bona
quia. Contra illam tertiam arguitur sic. Ista quia
non valet animal est genus ergo aliquod
animal est genus et tamen arguitur per tertiam ergo tertia
falsa quia tenet et probatur. Prima pars
antecedentis nam antecedens est verum ut patet et
consequens falsum ergo quia non valet quod consequens
sit falsum patet quia suum oppositum est verum
scilicet nullum animal est genus quia nec hoc animal
est genus nec hoc et sic de singulis ergo
etc. Secunda pars patet scilicet quod arguatur per tertiam
quia hic animal stat utrobique naturaliter patet
nam si in aliqua istarum staret personaliter
hoc esset propter limitationem
signi illius aliquod sed illud signum
in aliis non limitat ad suppositionem personalem
ergo nec in ista quia tenet cum
antecedenti et bene probo nam in qualibet istarum
aliquis homo est species aliquis homo est nomen
supponit hic nomen naturaliter ergo pari
et in ista aliquod animal est genus patet
quia quod sicud hic animal est genus neutri
ita hic homo naturaliter suppositum. Dicendum quod
non arguitur per regulam quia in tertia ad animal est
genus supponit hic animal personaliter
propter limitationem signi particularis
et cum dicitur in ista ad homo est species non limitat
ad suppositionem personalem ergo
nec in alia non valet argumentum quia hic homo
personaliter suppositum non est neutri generis
et hic aliquod est neutri generis ideo sibi
additum non potest limitare ad suppositionem
personalem propter tamen si addatur alia signa
eiusdem generis ut as homo est species as
homo est nomen sed hic animal personaliter
suppositum est neutri generis ideo sibi additum
signum neutri generis limitat
suppositionem personalem. Ad obiectum ad animal est genus

autem nullum animal est genus. Dicitur ergo quod cum
quis est terminus indefinita vel particularis
aliquod animal est genus dicendum quod ista
animal unicum est genus et istius indefinite
animal est genus est particularis ad hoc
animal est genus. Notandum etiam quod ergo quod non
supponat pro se et pro eodem quia illius
homo currit nec est hec particularis
aliquis homo currit sed ista aliquis quod est
homo currit et istius aliquis homo currit
id est homo masculus currit est etiam in
definita et improportionalis in nemine
dicitur. Quarta regula fuit illa de particulari
vel indefinita ad omnes suas singulares
distincte suppositas cum debito medio est bona
quia. Contra illam tertiam arguitur sic ista quia
non valet nullus homo est et isti sunt
omnes homines ergo nullus iste homo est et
nullus iste homo est et sic de singulis et tamen
arguitur per tertiam ergo tertia falsa quia tenet cum
maiori quia antecedens est verum et consequens falsum
ut patet per exponentes et bene patet. Nam
ista nullus homo est est propria et non
exponibilis ergo cathegorica et pars quanta
cum ergo non sit universalis nec particularis aut sin
gularis ergo est indefinita cuius singu
lares non videntur esse alie quam predicte.
Ad dicendum quod non arguitur per regulam quia ista non
est indefinita nullus homo est ex quo
subiectum terminus communis in medio signo et tunc ad
argumentum ista est propria cathegorica ergo contra nec
quoniam esset si ad hoc allegaretur
probando illam quoniam esse bonam sed videro
de certo.

Quintam conclusionem certas re
gulas asserebat seu proponebat.
Prima regula fuit ista.
Ab exclusiva ad suam universalem
de terminis transpositis et equipollentiam est bona quia.
Contra tertiam tertiam arguitur sic. Ista quia non valet
tantum asinus est homo ergo cuiuslibet hominis
est asinus et arguitur per regulam ergo tertia

fl'a q'a tenet cu' bo'i et a'te p'bo
ponendo q' nulla sit possessio ho'is
nisi asinus tu' sit aliquis ho' qui no'
h'eat asinu' i' possessione isto posito
q'ns est fl'm ut p3 et a'ns est ver3
q' asinus est ho'is et nichil no' asinus
est ho'is. Ad 2m contra 2am regulam arguitur sic
ista q'a no' valet quilibet ho'is
est asinus ergo tantum asinus est ho'is et
arguitur p' 2am regulam ergo illa fl'a q'a tenet
cu' bo'i et maiore p'bo ponendo q' qui-
libet homo h'eat asinu' et equu' a'ns
est ver3 p' casu' et q'ns fl'm q' aliq'd
no' asinus est ho'is ergo no' tantum asinus e'
ho'is. Ad p'ma' dico q' no' arguitur p' 2am
q' illa no' est vlis illius exclusiue s3
istius om'e ens ho'is e' asinus et io est
q' in ista tantum asinus e' ho'is no' distri-
buitur hoc ho'is p' o'i ho'ie sed solu' p' ho'ie
h'nte aliquid. Ad 2m dico similiter q' ista
no' est exclusiua illius vlis s3 istius tantum
h'ns asinu' est homo q' ista p'po quilibet ho'is est asinus equivalet isti o'is
homo e' h'ns asinu'. Verumptamen quia
paucas et grossas h'ntes q'didam
ut se expedirent dicerent i'as ...
no' tenere i' obliquis. Sed in r'a arguo
contra p'ma' regulam sic ista q'a no' valet
tantum ens n'ci'o est fl'a ergo o'e fl'a n'c'o
est ens et arguitur p' p'ma' regulam ergo illa
fl'a q'a tenet cu' bo'i et a'ns p'batur
a'ns est ver3 et q'ns fl'm ut p3 p' ex-
ponentes ergo q'a no' valet. Ad 2m arguitur
contra 2am regulam sic illa q'a no' v3
o'es ap'li sunt duodecim ergo tantum xii
sunt ap'li tenendo hoc o'es collectiue
ergo illa fl'a q'a tenet et a'ns p'batur
a'ns est ver3 ut supponitur et q'ns fl'm
q' 2a eius exponens est fl'a videlicet
nulli no' xii sunt ap'li q' petrus et
paulus sunt ap'li et petrus et paulus

sunt aliqui no' xii ergo aliqui no' xii
sunt ap'li. Ad p'm dico q' ista no' est
vlis istius exclusiue s3 illa o'e ens ne-
cessario fl'a est ens q' sicud i' exclusiua
no' determinat ista tantum ens hoc n'c'io s3
solu' hoc fl'a ita i' vli debet esse. Ad
2m dico q' q'n hoc o'es tenetur collectiue
sua exclusiua no' exponitur p' negationes
infinitantem sed p' nom' pluralitatis
istius no' duodecim sunt ap'li et no'
plures q' xii sunt ap'li ergo ista e' vera
et exclusiua similiter q'n aut' hoc o'es
tenetur diuisiue tu' eidem correspondet
dicta exclusiua exponibilis p' nega-
tionem infinitantem quorum tamen vlis
q'a exclusiua est impossibilis propter
implicationem contradictionis suarum
exponentium. Ad 2m r'am sunt i'a ab
exceptiua ne'ria ad sua exclusiua
affirmatiua e' bona q'a contra
illa r'am arguitur sic illa q'a no' valet
nullus homo p'ter sorte currit ergo tantum sor
currit et arguitur p' r'am ergo i'a fl'a q'a
tenet cu' bo'i q' no' videtur alia ex-
clusiua assignanda et a'ns p'batur casu
possibili posito a'ns est ver3 et q'ns
p'batur et pono q' sor curat et nullus
alius masculus tantum q' mille mulieres
currant isto posito a'ns est ver3 ut
p3 p' exponentes et q'ns fl'm q'
aliquid no' sor currit ergo no' tantum sor
currit. Ad p'm videtur q' ista no' e' exclusiua
illius exceptiue sed ista tantum sor est
aliquis homo currens fl'm q' p3
tuit i' placationibus theorem' capitulo
de exceptiuis ubi hec regula decla-
ratur. Ad 3am r'am sunt ista ab inferiori
ad suu' superius a p'te p'dicationis
exclusiua addita eisdem e' bona
q'a contra illa r'am arguitur sic i'a q'a

no valet tm sba no est acctus go
tm aliquid no est acctus et tm ar
p regula go vgula fla qua tenet
cu 2a pte antis et pma po pbat
ans e vm et qus flm go qua n valz
q ans sit vez p sba no est acctus
et quodlibet no sba e acctus go tm
sba no e acctus et p qus sit falsu
p q illa exponens est impossibilis
qlibet no aliqd est acctus q pma
eius exponens aliqd no ad e acctus
implicat contradictione ut p3 p suos
resolventes Sed d q no arguitur ab in
feriori ad suu supius q primus
declaratu est q tg tuscendes no
est supius nec inferius ad aliquid
ex quo no e in pnito n ipse sume
ret inferius supius p priori aut q
ori qualit no accidit regule gt
q est argutu. Aliter d et melius
q regla intelligitur affirmative et no negative
vn no se tm corpus no est idivisibile
go tm sba est indivisibil' ans est
vez q corpus no e indivisibile et
qlibet no corpus e idivisibile go
tm sba no e indivisibilis ans e
vez et tm qus est flm p 2am ex
ponetem flam .s. qlibet no sba
est indivisibile na albedo i pari
ete e na sba et tm no e idivisibilis
quia extensa est ad extensionem
parietis Tertia regula fuit illa ab i
feriori ad suu supius a pte pri
dicatione exclusiva addita sbis no
valet qua sed bn equiso cu debito
medio Contra illam 3am ar sic vni
versaliter sequitur aliqd tm ho curr
go aliqd tm homo movetur aliqd tm
sor est homo go aliqd tm sor est
ail' q oppo qus no stat cu ante
et tm ar p regula go vgla fla
qua tenet cu bovi q dictio exclu
siva additur i illa ppoe et no co
pule nec pto go sbo Quarto arguitur
q equiso no valet arm cu debito
medio q no sequitur tm ho e visi
bilis anx est visibilis go tm ho
est anxpus et arg p iam go i a
fla qua tenet cu bovi et aore p
bo na ans est vez et qus flm go
qua no valet q qus sit flm ma
festu est sed pbat ans na oe visi
bile est homo go tm ho e visibilis
qua tenet ab vli ad sua exclusiva
et pma ps est vera et 2a p na
anxpus pt vide go e visibilis pariter
qua ab vno qvtibili ad reliquu Ad
pma roem dico q dictio exclusiva
no additur sbo sed pti saltem q
ex ipa et alio no fit vnu sbm solu
sed bn addit sbo ado tm ho e q h
ho est sbm et no ps sbi nec go i a qua
.s. dictio exclusiva po i illa ppoe et n
addit copule nec pto go addit sbo
sufficit enim q additur pti sbi vel
pti / Ad 2am roem d q h visibile
duplr sumitur videlz amplative et
no amplative pro no qvtit cu h ho
s 2do sndo go pro tmn i aori q i bovi
nec qua q i ante amplatur tn h
ho q anxps et no i qnte Sed bn se
go tm ho pt ee anxs Si siat 2do
qcedo aore cu convincit dem vbs
et nego bore et tunc ad arm anxps
pt vide go anxs est visibil' na h
arm nec ar ab vno qvtibili ad re
liquu q dem est q h visibile no
tenetur amplative Contra alias tres
regulas no arguo q ex prioribus salvo
con' late istenti Sed no arvo iste

Pertinentiae et impertinentiae propositionum prima regula fuit ista: Ab affirmativa utriusque disparati ad negativam alterius est bona consequentia. Contra illam regulam arguitur sic: ista consequentia non valet: brunellus est asinus, ergo brunellus non est visibilis, et tamen arguitur per eam, ergo regula falsa. Consequentia tenet cum bona(?), quia asinus et visibilis sunt termini disparati sicut homo et asinus. Antecedens patet, quia antecedens est verum ut patet et consequens falsum, ergo etc. Probatur, et facio istam consequentiam: brunellus est homo, ergo brunellus est visibilis; consequentia tenet ab uno convertibili ad reliquum; antecedens est verum ut suppono, ergo et consequens. Sed consequens est contradictorium primi consequentis, ergo primi consequens(?) est falsum, quod erat probandum. Dico dubitando istam consequentiam: brunellus est asinus, ergo brunellus est visibilis. Quando dubitatur qualiter tenetur ly visibilis, utrum tenetur in recto vel in obliquo. Si primo modo, concedo consequentiam et consequens, et tamen ad improbationem nego illam: brunellus est homo, ergo brunellus est visibilis, quia licet homo et visibile convertantur mutuo se, ac etiam hominis et visibilis in obliquo, non tamen quando sumuntur differenter, unum in recto et aliud in obliquo. Si autem sumitur ly visibilis in obliquo, nego istam consequentiam: brunellus est asinus, ergo brunellus non est visibilis, quia non arguitur per regulam; licet enim asinus et visibilis sunt termini disparati, non tamen asinus et visibilis in obliquo. Ideo concedo istas duas simul stare, videlicet quilibet asinus est visibilis et nullus asinus est visibilis, tenendo ly visibilis in prima in recto casu et in secunda in obliquo casu; nec sunt contradictoriae sed alterius oppositionis.

Secunda regula fuit ista: quandocumque sunt duae propositiones quarum subiecta convertuntur manente consimili denominatione, ab una ad reliquam est bona consequentia. Contra istam regulam arguitur sic: haec consequentia non valet: quilibet homo est unus homo, ergo omnis homo est unus homo, et tamen arguitur per eam, ergo regula falsa. Consequentia tenet cum bona(?), quia subiecta et praedicata convertuntur manente consimili denominatione, et probatur prima pars, quia antecedens est verum ut patet per exponentes, et consequens falsum, quia aliquis est homo qui non est unus homo, scilicet Berta.

Conceditur(?) quod subiecta non convertuntur licet sint similia, nec sequitur: ly homo est ly homo, ergo subiecta convertuntur, quia licet homo et homo convertantur, tamen ly homo et ly homo non convertuntur; unde subiecta istarum: homo currit et homo est species non convertuntur, non obstante quod sint similia, quia in prima ly homo supponit personaliter et in secunda materialiter. Ita in proposito subiecta illarum non convertuntur: quilibet homo est unus homo et omnis homo est unus homo, quia licet sint similia et supponunt personaliter, non tamen supponunt praecise pro eisdem, scilicet in prima pro masculo solum et in secunda pro utroque sexu. Sed tunc convertuntur ly homo et ly homo quando supponunt eodem modo et praecise pro eisdem, ut omnis homo est rationalis et omnis homo est visibilis. Eodem modo dicitur de ly homo et ly visibile, quod aliquando convertuntur et aliquando non.

Tertia regula fuit ista: Ab uno convertibili ad reliquum est bona consequentia. Contra istam regulam arguitur sic: ista consequentia non valet: Sortem scis esse hominem, ergo Sortem scis esse visibilem, et arguitur per regulam, ergo regula falsa. Consequentia tenet cum bona(?), quia homo et visibile convertuntur; et antecedens probatur casu possibili posito: antecedens est verum et consequens falsum, ergo consequentia non valet. Antecedens probatur, et pono quod Sortem scias esse hominem, nescias tamen quod sit propria passio hominis, sed credas quod visibile sit propria passio asini. Isto posito antecedens est verum et consequens falsum, quia Sortem credas firmiter non esse

visibilem sicud credis ipsum non esse
asinum ergo sortem non scis esse visibilem
Sed 2 quod ab uno convertibilium ad reliquum
racione totius complexi est bonum argumentum
racione vocis partis aliquando fallit quia si
in proposito quod hoc hominem et hoc risibile
non sunt sinonima sed ista sciens esse hominem
et sciens esse risibile que non convertuntur
simul. Item hoc manifestum in aliis terminis unde
contradictorium et contradictorium contradictorii
convertuntur ad invicem quia si contradictorium
est verum vel falsum contradictorium contradictorii
est huiusmodi et tamen non sequitur contradictorium
a est verum ergo contradictorium contradictorii
a est verum posito quod omne a sit illa
homo est asinus et tunc antecedens est verum
et consequens falsum. Si enim contradictorium contra
dictorii est verum et esse a est contradictorium
contradictorii a ergo a est verum quod est falsum
defectus ergo in hoc consistit quod non arguitur
racione totius complexi sed partis licet ergo
contradictorium et contradictorium contradictorii
convertuntur non tamen contradictorium a et
contradictorium contradictorii a. Decima regula
sit illa ab uno correlativorum ad re
liquum est bonum argumentum in propositionibus ex
istentibus de 2o adiacente. Contra illam
regulam arguitur sic illa consequentia non valet pater
est ergo filius est et tamen arguitur per regulam
ergo regula falsa. Quia tenet cum bonitate et
correlativorum probo casu possibili posito antecedens
est verum et consequens falsum ut dato quod omnis
pater habet habeat filiam et non filium
tunc antecedens est verum et consequens falsum. Dicitur
est quod non arguitur per regulam quia pater et filius
non sunt correlativa sicud nec mater nec
filia stat enim patrem esse et non habere
filium sicud stat matrem esse et non habere
filiam. Sed ista disiunctiva sunt correlativa
pater vel mater filius vel filia quia bene
sequitur pater vel mater est ergo filius vel
filia est et econverso. Undecima regula sit ista

no. 3.

A termino privato ad terminum infinitum est
bona consequentia. Contra illam regulam arguitur sic ista
consequentia non valet a non fuit infinitum ergo a fuit
non finitum et arguitur per regulam ergo regula
falsa. Quia tenet cum bonitate et correlativorum probo
ponendo quod fuerit totum tempus infini
tum terminatum ad primum instans hore presentis
isto posito a fuit infinitum ut apparet
ante et tamen non fuit infinitum a parte post
ergo falsum est quod fuit non finitum quod ex
isto convertuntur sequitur quod non fuit finitum
Eodem modo arguitur linea est indivi
sibilis ergo linea est non divisibilis non
sequitur quia antecedens est verum ut patet quia non
habet latitudinem nec profunditatem sed
longitudinem. Videtur quod infinitum et
indivisibile non sunt termini privati quia non
dicunt defectum ut patet quia conveniunt deo
quare non mirum si nulla illarum consequentiarum
valeat et ita non arguitur per regulam. Sed
bene arguitur per regulam isto modo videlicet tu es
iniustus ergo tu es non iustus. Sortes est cecus
ergo sortes est non videns quia cecus et iniustus
sunt termini privati dicentes defectum in illis
in quibus conveniunt. Duodecima regula sit illa
ab affirmativa de predicato infinito ad ne
gativam de predicato finito est bona consequentia
Contra illam regulam arguitur sic ista consequentia non
valet tu fuisti non albus ergo tu non
fuisti albus et arguitur per regulam ergo regula
falsa. Quia tenet cum bonitate et correlativorum probo
casu possibili posito antecedens est verum et consequens
falsum probatur et pono quod heri fuisti albus
et pridie niger isto posito antecedens est
verum quia quandoque fuisti niger fuisti non
albus et consequens est falsum quia sunt contradictoria
posita est in casu. Dicitur quod non bene in
fertur propositio de predicato finito debet enim
sic arguitur tu fuisti non albus ergo aliquando
tu non fuisti albus. Tu eris non eternus
ergo aliquando tu non eris eternus. Decimatercia

quod in obliquis terminis non tenetur tertia dicta
unde non sequitur asinus est non fortis ergo
asinus non est fortis posito quod omnis asinus
sit tamen fortis quam plures antecedens est verum
et consequens falsum. Similiter non sequitur sortes
est non asinus ergo sortes non est asinus po-
sito quod sortes habeat equum et asinum antecedens
est verum et consequens falsum. Quarta dicta sunt tertia
de negativa de predicato finito ad affirmativam
de predicato infinito cum debito medio est bona
consequentia. Contra illam tertiam arguitur sic, primo quia
non videlicet a non est verum cuius contradictorium est
falsum et a est ergo a est non verum cuius contradic-
torium est falsum et arguitur per tertiam ergo tertia falsa
quia tenet cum boni et adore probo dato
quod a sit illa omnis homo est asinus antecedens est
verum et consequens falsum ergo consequentia non valet quod
antecedens sit verum probatur quia secunda pars est vera
ut patet et prima similiter quia suum contradictorium
est falsum quod autem consequens sit falsum probatur et
sumo istam consequentiam scilicet a est non verum
cuius contradictorium est falsum ergo a est falsum cuius
contradictorium est falsum consequentia tenet quia falsum et
non verum convertuntur et consequens est impossibile
ergo et antecedens. Secundo videtur contra eandem regulam
et quartam sumo contra ipsam et nego quod
consequens sit falsum et tunc ad argumentum a est non ve-
rum cuius contradictorium est falsum ergo a est falsum
cuius contradictorium est falsum nego consequentiam
et quando dicitur non verum et falsum convertuntur
concedo ergo ista consequentia est bona nego argumentum
quia non arguitur ab uno convertibili ad reliquum
ratione magis extremi sed partis licet enim
non verum et falsum convertantur tamen non verum
cuius contradictorium est falsum non convertuntur
Respondeo est debitum medium quod non sor-
tes non est asinus et sortes est ergo sortes
est non asinus quia antecedens est verum et consequens
falsum dato quod sortes nullum habeat nec arguitur
per regulam cum istud non est debitum me-
dium sed istud sortes est aliquis etiam non
sequitur asinus non est fortis et asinus

est ergo asinus est non fortis dato quod nullus
asinus sit aliquis antecedens est verum et consequens
falsum non tamen arguitur per tertiam cum istud non est
debitum medium sed deberet esse tale
asinus est aliquis quod repugnat casui etc.

D[e] pretermissis amplius prima regula
sunt ista. Ab omnibus expo-
nentibus sic suppositis ad su- 45
am expositam est bona consequentia.
Contra illam primam arguitur sic, primo quia non
videlicet aliqualis homo currit et non est albus
homo qui talis currat ergo qualislibet
homo currit et tamen arguitur per primam ergo prima
falsa. Prima probatur antecedens probatur et pono quod
non sint in mundo nisi homines albi quorum
aliqui currant et aliqui non sed sedeant
isto posito consequens est falsum ut patet et
antecedens est verum quia aliqualis homo currit et
non est aliqualis homo qui talis qualis est
currat. Secundo eadem via arguitur in aliis terminis ut
aliquantus homo est et non est aliquantus homo
qui tantus currat ergo quantuslibet homo est
posito quod quilibet homo esset tripedalis
quantitatis et aliquis curreret et alius non
tunc antecedens est verum et consequens falsum et illam
consequentiam non supponentes necesse per illas
quas sunt antecedentis. Secundo dicitur quod nulla con-
sequentia valet nec arguitur per primam eo
quod non assignatur recte secunda expone-
ns universalis huius qualislibet homo currit
secunda exponens est ista nichil est aliqualis
homo qui non currat illius vero qua-
ntuslibet homo currit secunda exponens
est ista nichil est aliquantus homo
qui illud currat. Secunda regula sunt ista. Ab
omni exponente ad quamlibet suarum
exponentium est bona consequentia. Contra istam
regulam arguitur sic, primo quia non videlicet tu incipis
esse albus ergo tu es albus et non immediate
ante hoc presens fuisti albus et tamen arguitur
per primam ergo prima falsa quia tenet cum boni

q̄ incipit exponit᷑ uno° p̄ positionē
de p̄n̄ti et remotione de p̄terito g°
ɋ̄ns est una eius expones et a ōre
p̄bo casu possibili posito añs ē vm̄
et ɋ̄ns fl̄m p̄ba et pono q̄ tu nō
sis albus s̄ incipis esse albus p̄ns tu eius
albus isto posito tamq̄ ex suis ex
ponentibus sc̄ q̄ tu incipis eē albus
et tm̄ tu nō es albus p̄ casu q̄ ē
oīꝫ p̄ in ptibus ɋ̄ns. Ridet q̄ illa
ɋ̄na nō vꝫ tu incipis eē albus g°
tu es albus nec arguit ab expo^to ad
aliquā suarum prium exponentium et
dicit q̄ hec uerba incipit et desinit
nō p̄p̄e exponit᷑ s̄ hnt causas
ueritatis una ē copu^ua cuius una
ēps affir^ua de p̄n̄ti et alia ne^ua
de p̄terito / alia una cū ueritate ꝛ co^ua
cuius p̄ma ps ē negatiua de p̄n̄ti
et alia ne^ua de futuro et h̄ vocat᷑
alia cū ueritatis et aqualibꝫ istaꝝ
co^uaꝝ ad p̄positionē incipientis ē bō
ɋ̄na sed eᵒ nō valet ut eius de cop^a
asserunt una r^a. Ride nō est de
desinit idem et si aliq̄n dixi ista uba
debere exponi nō sum locutꝰ p̄p̄e
de expositione s̄ s̄m ɋ̄em modū
loquendi simitere expoēz ɋ̄it p̄
qualibet p̄batione iūoꝝ io arguit᷑
magis stricte illa ɋ̄na nō valet
vꝫ tm̄ nō oīs hō est aīl g° nō aīs
homo est aīl et arguit᷑ p̄ r^am g° r^a fl̄a
p̄ma ps añtis p̄z añs est vm̄ et
ɋ̄ns fl̄m g° ɋ̄na nō valet q̄ ɋ̄ns sit
fl̄m manifestū est et p̄z añs sic omē
aīl est nō aīs homo g° tm̄ nō aīs
homo ē aīl ɋ̄na tenet ab uli a^ua
ad suā exclusiuā de t^is t^is positis
añs est verū ut p̄z g° et ɋ̄ns. 2^a
ps añtis p̄bat᷑ nā p̄ma expones
exclusiue ē p̄iacens eius s̄ nō oīs
hō est aīl est p̄iacens illius exclusiue
ɋ̄a ē istud q̄ remanet dempta dictiō
ne exclusiua g° est eius exponens
q̄ erat p̄bandū. Ridet᷑ ɋ̄cedendo
ɋ̄nam et negando añs et ad p̄bāoꝫ
nego ɋ̄nam q̄ illa nō est exclu^ua
illius ulis s̄ hec tm̄ eius nō oīs hō
est aīl q̄ est vera/q̄ est ulis illius
exclusiue vꝫ tm̄ nō oīs hō est aīl
dicit q̄ nō h̄t ulem q̄ est exclu^ua ne^ua
13^m r^a fuit ista. Quelibet expo
nentis contradictoriō sequit᷑ ɋ̄dictoriū
expositi. Contra illā r^am arguit᷑ sic ista
ɋ̄na nō vꝫ tu es aīl g° tu nō differs
ab ali et tm̄ arguit᷑ p̄ r^am g° r^a fl̄a ɋ̄na
tenet cū hoc et a ōre p̄bo añs est
vm̄ ut p̄z et ɋ̄ns fl̄m p̄z ex eo q̄ suū
contradictoriū est veꝝ vꝫ tu differs
ab ali sic arguendo tu dr̄s ab ali q̄
est asinus g° tu dr̄s ab ali et istud
est asinus ɋ̄na tenet p̄ resolutōeꝫ
relatiui i ɋ̄uncēꝫ copu^ua et p̄nom
demonstratiū et añs ē veꝝ ut p̄z p̄ ex
ponentes g° et ɋ̄ns tunc sic tu dr̄s
ab ali et istud est asinus g° tu dr̄s
ab ali tenet ɋ̄na a copu^ua ad alteꝝ
eius ptem et añs est veꝝ ut planū
est g° et ɋ̄ns q̄ erat p̄banda. Ri-
det᷑ breuit᷑ ɋ̄cedendo p̄mā ɋ̄naꝫ et ne-
go illā p̄pōem vꝫ tu dr̄s ab ali et
id roēm tu dr̄s ab ali q̄ ē asinus g° et
ne^a ɋ̄na nec relatiuū determinatū p̄
signū ɋ̄fusiuū ē tꝫ sic resolubile
vn̄ nō sequit᷑ tu es omīs hō q̄ est
i a domo g° tu es oīs hō et ille ē
i a domo. Omnis hō q̄ currit mouet᷑
g° oīs hō ē et ille mouet᷑ et ille currit
et ita de aliis sine nūo. Existens
tm̄ relatiū sine signo i p̄pōne sic
habet resolui vn̄ bn̄ sequit᷑ sortes

qui erit mo² 8° sortino² et i° erit
mixᵇ erit homo q ē g° mixᵇ erit
homo et ille est. Cetia ra fuit ꝯ re
solventibus ad resolutū ē bona gña
Contra istam rationem ar² sic, ista gña n̄ vꝫ
hoc nō est homo demōdo asinū et
hoc ē ml' si est risile g° aliquid ml' si
est risibile nō est homo et tn̄ arg²
p̄ rationem g° ratio fl̄a gña tenet cū bori
et a oppositum plbo aīs est vm̄ ut pꝫ
et gñs fl̄m q gñs sit fl̄m plbo q
suū contradictorium est verū s. oē ml'
si est risibile est homo et n̄m est ml'
quin id si est risibile est ho g° etc. / D²
q ista gña est bona et q gñs est
ita verū sicud aīs et cū d² q suū
contradictorium est verū s. oē ml' si ē ri
sibile est homo dico q 2a exponens
nō ē sufficienter assignata q est
illa nichil est homo ad si ē risibile
quin id sit homo et illa est fl̄a q
suū contradictorium est verū s. aliquid
est ml' si est risibile q nō est homo
p² q hoc ē ml' si ē risibile q nō ē
homo demōdo asinū et h° ē ad
g° etc. 4ta ratio fuit illa ꝯ ab officia
tibus ad officiatū ē bona gña
Contra illā rationem ar² sic, ista gña nō
valet hoc ppositio est nēcīa ml' ē hō
que adequate sꝫ ml' ee hoīem g°
ml' ee hoīem est nēm et ar²
p̄ rationem g° ratio fl̄a gña tenet cū
2a p̄te aīs et p̄ma plbo quia
aīs est vm̄ ut pꝫ et gñs fl̄m p²
ml' ee hoīem est īpossibile g° fl̄m est
ml' ee hoīem ē nēm gña ē bona
et aīs p² hoc ee hoīeꝫ ē īpossibile
demōdo asinū et hoc ē ml' g°
ml' ee hoīeꝫ est īpossibile gña tenet
ꝯ ab inferiori ad suū superius affirmative

et sine īpedimento. Unde gcedendo
p̄ma gñam et aīs et gñs eiusdem
et nego q ml' ee hoīem sit impossibile
et ad probacionē nego gñam et tūc
ad regulā vndeo dupliciter q nō ar²
rōne tocius s'mi sꝫ q intelligit
regula / 2° q ar² cū impedimento
q h impossibile ī mobilitat illū t'minum
ml' vm̄ demū est ī una rō gñaꝫ q
ab inferiori ad suū superius ī mobi
litatū nō valet gña. Si autē quis
vellet affirmare ista ar. in add. q
ar² ꝯ resolventibus ad resolutū hoc
nego q illa ppositio ml' ee hoīem ē
īpossibile nō est resolubilis ꝫ officiabilis
et probabilis ut patuit. Ultima ratio
fuit ista ꝯ descripcione ad descrip
tū est bona gña et eglisō (?). Contra
illā rationem ar² sic, ista gña nō valet tu
intelligis hoīem g° tu intelligis a
liquid sub rōne qua est homo et
ar² p̄ rationem g° regula fl̄a gña tenet
cū bori et a oppositum plbo et pono q
tu nullū habeas intellectum nisi simpli
cem intellectionē hoīs isto posito
tu intelligis hoīem et tn̄ tu nō in
telligis aliquid sub rōne qua homo
q oīs racio hoīs est diffinicio ipsius
sed nō intelligis aliquid sub diffi
nicione alicuius q nullā habes dif
finicionē ī mēte ut suppono g° tu
nō intelligis aliquid sub rōne homo.
Ad dm est q p̄ma gña fuit bona
cuius gcedit aīs et gñs in casu illo
et cū d² oīs racio hoīs est diffinicio
ipsius nego quin rō hoīs ē denomina
cio ipsius hoīs ho autē ab humanitate
denominatur. Idea humanitas d² rō ipsius
et hec est rā illa sub qua tu intelligis
hoc demōdo hoīem. Ultima ratio fuit ista
ꝯ sensu composito ad sensū diuisum
aut ego nō vꝫ gña. Contra illā regulam

arguitur sic Iste consequentia fuit bona tu po-
tes currere ergo possibile est te currere et consequens
possibile est antecedens esse ergo antecedens possibile
est esse et consequens. Dico quod in terminis simplicibus
et discretis sine impedimento alicuius
signi est bona consequentia sed cum termino con-
signi non valet ut omne animal esse est ne-
cessarium ergo omne animal necessarium est esse. Similiter
tua negatio est ergo negatio tua est
Album possibile est esse nigrum ergo possibile
est album esse nigrum. Contra illam respon-
sionem arguitur ultima consequentiam non valet
quia sequitur album potest esse nigrum ergo al-
bum est potens esse nigrum probatur consequentia
per resolutionem illius ubi potest in situ eius
est et in suum participium et tunc ultimo
album est potens esse nigrum ergo album
est ens nigrum probatur consequentia ab uno conver-
tibilium ad reliquum quia potens esse et
ens convertuntur quia omne ens est potens
esse et omne potens esse est ens. Similiter omne
quod potest esse est ens ergo omne potens esse
est ens probatur consequentia et antecedens similiter per suas
exponentes. Ulterius album est ens ni-
grum ergo album est nigrum probatur consequentia quia omne
ens nigrum est ens nigrum et ultra album
est nigrum ergo possibile est album esse ni-
grum probatur consequentia quia quelibet propositio de inesse in-
fert unam de possibili in sensu composito
ergo a primo ad ultimum album potest esse
nigrum ergo possibile est album esse nigrum. Ad
videtur breviter quod ista consequentia non valet
album est potens esse nigrum ergo album
est ens nigrum et ad probationem quando dicitur
ibi arguitur ab uno convertibilium ad reliquum
dico duo primo quod ista non valet nisi
arguatur ratione totius extremi quando aliter
non est in proposito. Secundo quod non arguitur ab uno
convertibilium ad reliquum et cum dicitur hoc potens
esse et ens convertuntur concedo et tamen hoc po-
tens esse et ens non convertuntur ut hoc
potens esse nominaliter significatum convertitur

cum hoc ens sed participialiter significatum non conver-
titur cum illo quia non sequitur Antichristus est potens
esse ergo antichristus est ens et tamen in proposito
hoc potens esse sumitur in proposito participialiter
quare argumentum non procedit. Octava conclusio fuit
illa secundum unam causam veritatis ad propositionem
hintem illa est bona consequentia. Contra quod tamen
arguitur sic Ista consequentia non valet sola propositio est vera
et in instanti medio ante praesens non fuit vera ergo
a propositione incipit esse vera et arguitur probatur tamen
consequentia regula falsa quia tenet et antecedens probatur secunda pars
de se patet et prima pars probatur ponendo quod a propositio in
prima parte proportionali hore praeterite
fuerit vera et in secunda falsa et in tertia vera et
sic alternatis vicibus per omnes partes propor-
tionales hore praeterite ita quod in omni tempore
impari fuerit vera et in omni tempore pari
fuerit falsa et sit nunc vera et ita con-
tinue. Contra isto casu posito antecedens est verum
et consequens falsum ergo consequentia non valet quod antecedens
sit verum patet quia nunc est verum per positum
et in instanti medio ante hoc fuit falsum et quandocumque
fuit falsum non fuit verum ergo in instanti medio ante
hoc non fuit verum quod autem in instanti medio ante
praesens a fuit falsum probatur quia in instanti medio ante
praesens fuit aliqua pars par secundum quamcumque fuit
aliqua pars par fuit verum a falsum
ergo in instanti medio ante praesens a fuit falsum quod autem
possibile consequens sit falsum arguitur quia a nunc est
verum et in instanti medio ante praesens fuit verum
quia in instanti medio ante praesens fuit aliqua pars
impar ergo nunc incipit esse verum. Ad
istud breviter quod non incipit esse verum et tunc
ad argumentum nego illam quam primo sumitur
nec arguitur per locum quia ista non est causa ve-
ritatis sed ista a nunc est verum et non
in instanti medio ante praesens a fuit verum et hoc
est falsum per assignationem sui contradictorii
verum conceditur quod in instanti medio ante praesens a fuit
verum et in instanti medio ante praesens a non fuit
verum non tamen cum prima conceditur quod non in
instanti medio ante praesens a fuit verum quia hic sunt

contradictoria. Quinta regula fuit illa de activo ad suum passivum et ergo est bona quia Contra istam arguitur sic ista quia non valet promitto tibi denarium ergo denarius promittitur tibi a me et tamen arguitur per eam ergo illa falsa quia tenet cum bonitate consequentie probo casu possibili ponendo antecedens est verum et quod sit falsum ergo quia non valet antecedens patet et pono quod tibi promitto denarium in confuse nullum denarium tamen promittendo isto posito antecedens est verum et quod falsum per casum Consimiliter arguitur quod non sequitur quilibet homo videt aliquem hominem ergo aliquis homo videtur ab omni homine posito namque quod quilibet videt se ipsum antecedens est verum et quod falsum / Videtur quod ista illarum quarum est bona necessario arguitur per eam quod in suppositione eadem non supponentem sed in activa supponit hic denarium et hic hominem confuse tantum et in passiva determinate ideo non debite assignatur earum passiva. Hic ergo promitto tibi denarium correspondet hec passiva a me promittitur tibi denarius et illi quilibet homo videt aliquem hominem hec est passiva a quolibet homine videtur aliquis homo. Sexta regula fuit illa de tertio adiacente ad secundum adiacens affirmative et sine termino distrahente est bona quia Contra istam arguitur sic ista quia non valet tantum homo est visibilis ergo tantum homo est et tamen arguitur affirmative et sine termino distrahente ergo illa falsa quia tenet cum bonitate supposito quod hic risibilis non sit terminus ampliativus et prima pars antecedentis est manifesta ex quo antecedens est verum et quod falsum ut quilibet est notum Ideo dicitur quod certa non tenet regula in exclusivis pro ordinibus et ratio est quia implicate arguitur ab inferiori ad suum superius distributive non ratio dicit tantum homo est ibi includitur eius suum precedentis statius ergo et distribuitur ratione dictionis exclusive Contra glosam illa ex arguitur

quod non sequitur chymera est tantum ergo chymera est et tamen arguitur affirmative et sine termino distrahente et ratione exclusiva dicitur quod ista non est sua de secundo adiacente sed ista hic chymera est quia non dicitur eadem non supponens.

Octavum et ultimum capitulum regulas nostras minime ponentem quod prima fuit illa de copulativa ad alteram eius partem principalem est bona quia Contra istam arguitur sic ista quia non valet aliquid tantum videt sor et tamen plato videt ergo tantum plato videt et arguitur per regulam ergo regula falsa quia tenet cum bonitate consequentie probo casu possibili posito antecedens est verum et quod falsum ergo quia non valet antecedens probo et pono quod tantum sor et plato videant unum pedale isto posito ponendo antecedens est verum nam pedale videt sor et pedale videt plato ergo aliquid videt sor et tamen videt plato quod antecedens sit falsum manifestum est ex eo quod secunda exponens est falsa scilicet nihil non plato videt per imaginem casum quod sor videt et sor est aliquid non plato ergo aliquid non plato videt quod est oppositum secunde exponentis / Dicendum est quod ista dictio tantum potest teneri exclusive et relative si exclusive tantum in ante quod in genere quia est copulativa sed non secunda pars copulative et tunc ad probationem nego quia si autem utrobique tenet relative verum concedo quiam et quod et ad probationem dico quod non habet exponi sed est convertibile quod tantum quem sor videt plato videt quod est verum / ubi autem velles opponens quod hic tantum in ante teneatur relative et in genere exclusive patet quod non arguitur per eam Secunda illa regula est correlative quod a tota copulativa ad alteram eius partem est bona quia Contra illam arguitur sic ista quia non valet sor et plato sunt unus binarius ergo sor

est vnus binarius quia ambo e verum et quilibet
falsum nec solum sor et plato de per se ferunt
a lapidem igitur sor de per se ferat a la
pidem quia dato quod a lapis portaretur
ab ambobus simul et a nullo per se
posset portari ambo e verum et quilibet
falsum Similiter non sequitur tu differs ab ho
mine et asino igitur tu differs ab homine
quia ambo est verum et quilibet falsum ut patet per
exponentes nulla igitur illarum consequentiarum
valet et tamen arguitur per primam igitur prima falsa Ideo dicitur
quod coniunctio copulativa supra copulatis
potest dupliciter teneri scilicet collective et
divisive Collective necessario tenetur quando alterum
extremum est ab ambobus copulatis simul
Divisive autem quando per signum confusivum
determinatur sicut patet igitur in primo tamen in primo
quod in 2o exemplo 2o et in 3o etiam 2o
Collective autem sumendo non oportet quod a to
to copulato ad alterum partem sit bona
consequentia Divisive autem tenetur quando non li
mitatur per signum confusivum et singulis
copulatorum ratio est alterum extremum
sicut toti ut sor et plato sunt homines
sor et plato currunt vel vident et sic
sumendo non habet veritatem Capitulum
circa partem principalem disiunctive
affirmative ad utramque disiunctiuarum est bona
consequentia Contra illa arguitur sic ista consequentia
non valet contingenter tu es igitur contingenter
tu es albus vel tu non es et tamen arguitur per primam
igitur prima falsa quia tenet cum bona 2a ore
probo antecedens est verum ut patet et quilibet falsum
nam tu es vel tu non es et non potest esse
quod tu es vel tu non es igitur ratio tu
es vel tu non es quod est omnino quilibet ambo
e verum igitur et quilibet Secundo quod si hic contingenter
in mente determinat totam disiunctivam
tunc non arguitur per primam quia sic sumendo non
est pars prime nec 2e cathegorice Si autem
determinat primam partem solum non contradico
quantum et quilibet et negando primam ratio
tu es vel tu non es determinando hic ratio
similiter ubi autem toti determinat in in
concedo cum hic non non sit oppositum ex quo
modi differenter determinat Ex illa in
ferebatur correlarie quod a parte disiuncti ad
totum disiunctum est bona consequentia Contra
iam primam arguitur sic illa consequentia non valet
tu differs ab asino igitur tu differs ab homine
vel asino quia ambo est verum et quilibet falsum
ut patet per exponentes Etiam non sequitur
asinus e asinus igitur iste homo vel asinus
est asinus demonstrando hominem quia ambo e
verum et quilibet falsum ex eo quod potest sicud
illa scilicet ille qui est homo vel asinus
est asinus Dicitur sicud prius quod coniunctio
disiunctiva supra disiunctum capitur
dupliciter scilicet collective et divisive Col
lective sumitur quando determinatur per signum
confusivum demonstrativum vel relativum
Exemplum primi ut tu differs a te vel a me secundum
2i iste homo vel asinus e asinus volendo
quod hic iste cadat supra totum sed Exemplum
3i sor qui e homo vel asinus e risibilis
Divisive autem sumitur quando nullo istorum
modorum videtur ut homo vel asinus currit
Dicitur igitur quod a parte disiuncti supra divi
sive ad totum disiunctum e bona consequentia
et iste est intellectus regule Sed a parte
disiuncti ad totum disiunctum collective
sumptum non valet argumentum sicud in oppositum
est argumentum contra intellectum regule
Regula 3a fuit illa Sed disiunctiva cum
cum destructione unius partis ad alteram
eius partem est bona consequentia Contra
illam regulam arguitur sic ista consequentia non valet
tu es asinus vel tu non es asinus
sed tu non es asinus igitur tu es asinus
quia ambo est verum ut patet per quamlibet
sui partem et quilibet falsum et tamen arguitur per
regulam igitur regula falsa Respondetur quod non arguitur
per regulam quia in secunda parte antecedentis
sumitur contradictorium prime partis disiunctive

vel sumitur 2a pars disiunctive. Si sumitur
oppositum prime partis patet quod non arguitur
per 1am quia non infertur alia pars scilicet
tu non es asinus qua illata conceditur consequentia
et consequens. Si autem dicatur quod pro 2a parte antecedentis
sumitur 2a pars disiunctive inferendo a-
liam iterum non arguitur per 1am quia debet
sumi contradictorium eius isto modo tu es
asinus vel tu non es asinus sed tu es
asinus ergo tu non es asinus consequentia est bona
sed negatur minor. Contra 3am sit
si copulativa negativa ad disiunctivam
affirmativam factam ex partibus oppositis
copulative negative est bona consequentia. Hec que
inferebatur alia scilicet a disiunctiva negativa
ad copulativam affirmativam factam ex partibus
contradictoriis disiunctive affirmative est
bona consequentia ergo ipso. Contra 4am et 5am
potest argui sic. Hec nulla negativa sequitur
affirmativa ergo quelibet istarum 4 est falsa
et quod videretur quod regula 1a non teneret
in ypotheticis sed in cathegoricis quarum
[illegible] ponit in esse et negativa nichil.
Ideo specialius arguo sic. Oppositum
disiunctive affirmative assignatum per negationem
postpositam toti non convertitur cum op-
posito eiusdem assignato per copulativam
compositam ex partibus oppositis disiunctive
ergo ambe regule false. consequentia tenet 2o antecedens
probo et capio illam disiunctivam nullo modo
tu es vel tu sedes patet quod ipsa est falsa
nullo modo tu es et tu non sedes arguitur sic
ergo illa disiunctiva negativa est vera et
hec copulativa est falsa et quelibet illarum
opponitur disiunctive affirmative predicto
opposito ergo non convertuntur patet quia
quod verum non convertitur cum falso. Ideo
breviter videtur quod si disiunctiva affirmativa
habet huiusmodi duo opposita quod illa in

vicem convertuntur sed non semper habet copulativa
opposito factam ex oppositis partibus dis-
iunctive ut argumentum clare ostendit et hoc con-
tingit quando disiunctiva est cathegorica compara-
bilis in proposito [illegible] illius sed nullo modo in-
fallibiliter tamen regula verius sustineatur quod
tamen disiunctive affirmative que nullo modo datur omnino
per negationem prepositam toti. Idem est iudici-
um de copulativa affirmativa. hec enim est falsa
nullo modo tu es homo et tu es albus ut
patet et similiter quelibet illarum nullo modo tu
es homo vel tu non es homo albus contin-
gens tu non es homo vel tu non es albus
quia ex cuiuslibet illarum sequitur hec
disiunctiva tu non es homo vel tu non es albus
que est falsa cum eiusdem quelibet pars est falsa.
Contra 6am sit illa de conditionali af-
firmativa cum suo antecedente ad consequens eiusdem est
bona consequentia. Contra illam primam arguitur sic.
Ista consequentia non valet nullo modo tu es animal si
tu es homo sed tu es homo ergo nullo modo
tu es animal et tamen arguitur per 1am ergo 1a falsa
consequentia tenet cum [illegible] et antecedens probo quia
est falsum et antecedens est verum [illegible] patet
quod prima pars quia quod 2a non expedit
quoniam tu es animal si tu es homo et non potest
esse quod tu sis animal si tu es homo ergo
nullo modo tu es animal si tu es homo. Dicitur
quod hoc nullo modo potest dupliciter determinare aut
[illegible] dicte conditionalis aut [illegible]
torum. primo modo concedo consequentiam 2o nego
primam partem antecedentis scilicet nullo modo tu es
animal si tu es homo quia equivalet isti
si tu es homo nullo modo tu es animal que est falsa
et ad probationem nego consequentiam quia ista
conditionalis non est in casu isto [illegible]
probabilis. Si autem hoc nullo modo determinat
totam conditionalem nego consequentiam nec
arguitur per 1am quia infertur illa nullo modo

tu es asinus que non est consequens sed illa solutio
tu es asinus quia modus sic scriptus non est pars
antecedentis nec consequentis sicud nec nota condi-
cionis sed per totam conditionalem modatur
Ideo debuit sic argui necessario tu es asinus si
tu es homo sed tu es homo ergo tu es asinus
vnde conditionalis sine nulla necessitate
convertitur cum scriptura huiusmodi modo istud
vnde bene sequitur si tu es homo tu es asinus
ergo necessario si tu es homo tu es asinus 2cquso
Quarta et ultima ratio fuit illa de condicio-
nali affirmativa cum contradictorio consequentis sequitur
contradictorium antecedentis Contra illa ratio procedit
argumentum prius formam ut necessario si antichristus est
albus antichristus est coloratus sed antichristus
non est coloratus ergo necessario non est albus
patet quia antecedens est verum et consequens est falsum
Secunde arguo specialius sic primo quia non
valet si tu es homo necessario tu es asinus sed non
necessario es asinus ergo tu non es homo et tamen arguitur
per rationem ergo ratio falsa quia licet cum bona et
forma probo antecedens est verum et consequens est falsum
secundo quia non valet quod consequens sit falsum patet
et probatur quod antecedens sit verum nam hec est vera
non necessario tu es asinus quia suum oppositum est
falsum sed alteram probo probatur videlicet si tu es
homo necessario tu es asinus nam tu es homo
si tu es asinus necessario ergo si tu es homo
necessario tu es asinus quia tenet ab uno con-
vertibili ad reliquum vnde idem est dicere
asinus erit si homo est et si homo erit
asinus erit Ad secundam respondetur ad argumentum correlarium
alterius falsum quod non arguitur per rationem quia debet
solummodo concludi ista tu non es homo vel
antichristus non est albus ex quo necessario
non est antecedens nec consequens Et ad istud
argumentum dubitatur utrum ista sit bona quia
si tu es homo necessario tu es asinus sed non
necessario es asinus ergo tu non es homo quia dubito
de hoc necessario nunc quod sit pars antecedentis
vel consequentis Si autem nego quia nec

arguitur per regulam quia non sumitur ex consequentibus
sed debet sic argui tu non es asinus ergo
tu non es homo necessario et illo modo con-
ceditur quia et necessario bona Si autem hoc necessario
est pars antecedentis concedo quia et nego con-
ditionalem quia tunc equivalet huic con-
ditionali falsum si tu es homo tu es asinus ne-
cessario et tunc ad argumentum tu es asinus si
tu es homo necessario sed tu es homo
necessario ergo necessario tu es asinus nego consequentiam
nec tenet ergo ab uno convertibili ad reliquum
nec exemplum est ad propositum quia in ante hoc
necessario est pars antecedentis alterius conditionalis
quare iste 2e est falsum huius lance
Merito et non preter propositum
plura predictis potuissent ap-
plicari que penes hanc originem
dimitto quiescere ut verborum
prolixitas seu scripture studentibus
tedium in mente non obstruat Sed in
quo meum exordium primitus asserere
do promissi ibi Explicit [illegible]
per magistrum Johannem de berlario in
universitate colonie et completum 6to die
mensis april 1420

$1^{10}\, 2,3^{12}\, 4^{14} = 48$ ff.

cc 10/91

Pβ

14722

Mp̄ michael comenta li[illegible]

-mo decimo

